Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ 10ον
ΑΡΙΘ. 522

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

Ἀριθ. φύλ. 522—29 Σεπτεμβρίου 1937

Ἑβδομάς

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ ἐρχομένη Δευτέρα, εἶναι ἀφιερωμένη ἀπὸ τὸν παγκόσμιο πολιτισμὸ στὰ ζῶα.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀσχολῆται τρακόσιες ἑξῆντα τέσσερις μέρες τὸν χρόνο μὲ τὸν ἑαυτό του, μπορεῖ ν' ἀφιερώση ἔστω καὶ μιὰ μέρα γιὰ τὰ τετράποδα, ποὺ ἐν τούτοις τοῦ κάνουν συχνὰ στὴ ζωὴ πολὺ περισσότερο καλὸ παρὰ κακό.

Εἶναι ὁ πέμπτος χρόνος, φέτος, ποὺ ἡ Ἑλλὰς μετέχει στὴν παγκόσμιο αὐτὴ φιλόζωο ἐκδήλωση—καὶ ἕως τώρα ἔχουν γίνει στὸν τόπο μας ἀρκετὰ στὰ κεφάλαιο τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν τετραπόδων συντρόφων μας, ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ εἰδικοῦ σωματείου.

Ἡ ἐφετεινὴ ἡμέρα θὰ ἑορτασθῆ ἀκόμη λαμπρότερα, θὰ ἐπιδιωχθῆ δὲ ἡ συμμετοχὴ σ' αὐτὴ νὰ εἶναι παλλαϊκή. Δὲν ἀμφιβάλλομε ὅτι θὰ κατορθωθῆ αὐτό. Ὅταν βλέπει κανεὶς σήμερα τοὺς πολίτας νὰ τρέχουν γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ ἄλογο κάποιου κάρρου ποὺ γλύστρησε καὶ ἔπεσε, ὅταν σταματᾶ ὁ σωφὲρ τοῦ ταξὶ νὰ παραλάβη ἕνα σκυλάκι ποὺ τοῦσπασε ἐξ ἀπροσεξίας τὸ πόδι, δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ ἐλπίζη ὅτι μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ μετάσχη καὶ στὸν ἑορτασμὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ποὺ θᾶναι ἔργο του, ἔργο τοῦ πολιτισμοῦ του

ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ

Ὅσοι πανικοβλήθηκαν πῆραν θάρρος. Κι' ὅσοι μιλοῦσαν γιὰ πρόωρο φθινόπωρο καὶ τουρτούριζαν ἀπὸ τὶς ψυχροῦλες ποὺ εἶχαν σκορπίσει δυὸ τρεῖς βροχὲς, ἀπολαμβάνουν τώρα.. τὶς νέες ζέστες ποὺ μᾶς ἐπεσκέφθησαν. Καὶ ὁμολογοῦν ὅτι προτιμότερες αὐτὲς παρὰ τὸ χειμωνιάτικο ξεροβόροι καὶ οἱ ἀτελείωτες βροχὲς ποὺ λυώνουν τὸν ἄνθρωπο ὡς τὸ μεδοῦλι του.

Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ εὐχάριστος αὐτὴ κατάσταση θὰ ἐξακολουθήση...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,,

Θὰ σᾶς προσφέρη μαζὶ μὲ δύο νέα ἀληθινὰ ἀριστουργηματικὰ μυθιστορήματα καὶ πολλὲς ἄλλες εὐχάριστες ἐκπλήξεις.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ ΗΤΟΙ, ΣΟΒΑΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΤΟΝ "ΓΥΡΟΝ,,!

ΑΣΙΑ

Εἰς τὴν εἰρήνην δίδεται
μεγάλη σημασία
ἀσχέτως ἂν οἱ κίτρινοι
μάχονται στὴν Ἀσία.
Τὴν ἡσυχίαν τῶν θνητῶν
κανεὶς δὲν φοβερίζει
ἐφ' ὅσον οἱ Ἰάπωνες
...βράζουν καὶ τρῶνε ρύζι!

ΑΜΕΡΙΚΗ

Περὶ πολέμου συζητοῦν
κι' ἐδῶ. Κι' εἶνε «ἀν βόγκ»
λόγω τῶν Σινικῶν μαγῶν
ἡ... Ἄννα Μαίη Βόγκ!...

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ἀντιειρηνικοὺς ἐδῶ
δὲν ἔχωμε ἀνέμους,
κι' οἱ ἄγριοι ἀπὸ ἐτῶν
δὲν κάνουνε πολέμους
ἀφήνοντες τὴ δόξα αὐτὴ
ποῦναι πολὺ ἐφήμερη
στοὺς ἀδελφούς των τοὺς λευκοὺς
ποὺ λέγονται καί... ἥμεροι!

ΑΦΡΙΚΗ

Τὸ αἷμα ἔπαψε ἐδῶ
τὸ νῶμα νὰ ραντίζη,
κι' ἡ Ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα
ἐσχάτως.... πρασινίζει!....

ΕΥΡΩΠΗ

Διὰ τὴν διαλεύκανσιν
πολλῶν ὑπονοιῶν
συνῆλθε μιὰ διάσκεψις
μεγάλη στὴν Νυόν,
καὶ αἱ Δυνάμεις ἔλαβαν
μεγάλας ἀποφάσεις
ὥστε ν' ἀρχίση τοῦ λοιποῦ
νέα εἰρήνης φάσις.
Κι' ὁ κόσμος ποὺ τὰ ἔμαθε
εἶπεν ἀπὸ κοινοῦ:
«Κύριε τῶν... Δυνάμεων,
μεθ' ἡμῶν γενοῦ!»...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ...

Ἂν δὲν ἦταν οἱ γλυκύλαλες φωνὲς θάκουγε κανεὶς τὴν περασμένη Τρίτη βράδυ τὶς καρδιὲς νὰ χτυποῦν, κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφως στὴν πλατεῖα Ἐξαρχείων.

Ἦταν ἡ νοσταλγία τῶν παληῶν νεανικῶν ἡμερῶν, ἦταν αὐτὰ τὰ νειάτα ποὺ ξυπνοῦσε ἡ καντάδα στὶς γέρικες καρδιὲς ποὺ ἔτρεξαν ἀπὸ τὴ Νεάπολη καὶ τὶς ἄλλες ἀθηναϊκὲς ἀκρώρειες, ὅπου μένει ἀκόμη γαντζωμένη πάνω στὰ βράχια ἡ νοσταλγία τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος, ν' ἀκούσουν καὶ νὰ ἐνθουσιασθοῦν.

Καὶ μαζὶ μὲ τοὺς γέρους ἀπήλαυσε καὶ ἡ χρυσῆ νεότης, ποὺ τώρα τελευταῖα δὲν τραγουδεῖ παρὰ μόνο παληὰ ἀθηναϊκὰ τραγούδια.

Εἶναι καμμιὰ μόδα κι' αὐτὸ ποὺ θὰ περάση; Ὄχι. Εἶναι ἁπλῶς ἡ ἐπάνοδος στὸ ὑγιὲς μουσικὸ φρόνημα, ὕστερα ἀπὸ τὰ αἱματοβαφῆ ἐκεῖνα «Σκότωσέ με». «Σφάξε με», «Πνῖξε με» καὶ δὲν ξέρουμε τὶ ἄλλο ἀκόμη.

Ο ΦΙΛΑΝΘΗΣ

Αὐτὸς ὁ «ξαφριστὴς» τῶν ἀνθοστολίστων μπαλκονιῶν ποὺ συνελήφθη τὶς μέρες αὐτές, δὲν θάπρεπε διόλου νὰ καταδικασθῆ. Ἔκλεψε ἄνθη καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει ὡραία ψυχή. Θὰ μποροῦσε νὰ κλέψη ἁπλωμένα ἀσπρόρουχα. Θὰ μποροῦσε νὰ κλέψη βακαλάο καὶ κρεμμύδια ἀπὸ τὰ παντοπωλεῖα, μὲ τὴν μέθοδο τῶν ξωφλημένων μπλόκ, θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ πάρη μέρος σὲ καμμιὰ κλοπὴ πεντοχίλιαρων. Δὲν ἔκανε τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἔκλεψε ἄνθη. Θὰ ἔχουν τὴν σκληρότητα νὰ τὸν καταδικάσουν οἱ Ἕλληνες δικασταί;

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,,

Θὰ σᾶς προσφέρη μαζὶ μὲ δύο νέα ἀληθινὰ ἀριστουργηματικὰ μυθιστορήματα καὶ πολλὲς ἄλλες εὐχάριστες ἐκπλήξεις.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΡΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Ἔξυπνα καὶ κουτά

ΕΙΧΕ ΕΚΕΙΝΟΣ

—Γκαρσόν! Αὐτὴ ἐδῶ ἡ κόττα δὲν μασιέται! Θάναι τούλάχιστον δεκαπέντε χρονῶν!

—Πῶς τὸ ξέρετε;

—Ἀπ' τὰ δόντια.

—Μὰ οἱ κόττες δὲν ἔχουν δόντια

—Ἔχω, ὅμως, ἐγώ!

ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΕ ΤΑΚΤ

—Ἔχω δυὸ χρόνια νὰ μιλήσω τῆς γυναίκας μου.

—Καὶ γιατὶ αὐτό;

—Γιὰ νὰ μὴν τὴν διακόψω

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ἡ φιλεναδούλα τοῦ φίλου της:

—Δὲν ξέρεις, Νικάκι μου, μοῦ ἦρθε σήμερα ὁ λογαριασμὸς τῆς ράφτρας μου... Μὰ δὲν σοῦ τὸν ξώφλησα χθές;

—Ἀ! Ὥστε σὲ σένα τὸν ἔδειξα;

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ

—Γιατί παζαρεύεις μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀφοῦ δὲν εἶναι γιὰ ν' ἀγοράσῃς τίποτε;

—Εἶναι μιὰ δυναμία μου αὐτό. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπιτυχαίνω μιὰ ἔκπτωση νομίζω πὼς κερδίζω ἀνάλογα χρήματα!

ΕΝΑΣ ΤΥΧΕΡΟΣ

—Ἐγὼ βρῆκα ἕναν τρόπο νὰ κερδίζω πάντα στὰ λαχεῖα.

—Πῶς αὐτό!

—Ἰδού: πλησιάζω ἕνα λαχειοπώλη, διαλέγω δέκα ἀριθμοὺς τοὺς σημειώνω καὶ τοὺς ἐπιστρέφω. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς, βρίσκω ὅτι ἔχω κερδίσει 100 δραχμές.

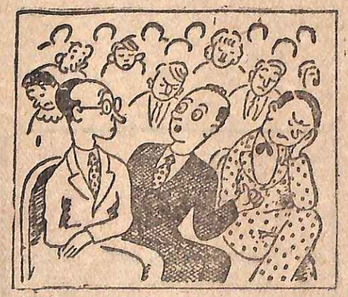

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΝΕΟ

—Γιὰ δέστε κύριε ὁ διπλανός μου κοιμᾶται καθὼς ἄρχισε τὸ φίλμ.

—Καὶ μὲ ξυπνήσατε γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτό;

Τὸ πάθημα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τοῦ Τζόε Τσὶκ

ΤΟΥ ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ

Ἡ δεξίωσις βρισκόταν στὸ τέλος ὅταν μέσα στὸ μεγάλο χὼλ τοῦ ξενοδοχείου «Μπράντφορδ», ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του ἕνας ξένος μετρίου ἀναστήματος. Ὁ Τζὰκ Κάρσον, ἰδιαίτερος ντέτεκτιβ τοῦ μεγάλου παλάς, ἔσκυψε κι' εἶπε σιγὰ στὸν ὑπάλληλο τοῦ πολυτελεστάτου καπνοπωλείου.

—Ὦ! γιὰ δὲς ἕναν περίεργο πελάτη ποὺ μᾶς ἔφτασε! Δὲν σοῦ φαίνεται, ἀστεῖο τὸ ντύσιμό του; Καὶ δὲν ἔχει οὔτε μιὰ βαλίτσα μαζί του. Ἀσφαλῶς δὲν ἦρθε γιὰ τὴν ἀποψινή μας δεξίωση μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι!

Ὁ ἄλλος κύτταξε τὸν νεοελθόντα καὶ χαμογέλασε.

Πράγματι ἡ ἐμφάνισίς του ἦταν παραπάνω ἀπὸ περίεργη: Ἦταν ντυμένος μὲ σκωτσέζικα ροῦχα τῶν πιὸ χτυπητῶν καὶ ἀντιθέτων χρωματισμῶν. Καὶ τὸ πιὸ περίεργο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι του ποὺ τοῦ ἔφθανε ὡς τὰ πόδια.

Ὁ ξένος μὲ ἤρεμο ὕφος καὶ βῆμα σταθερὸ πλησίασε.

Ξαφνικά, ὅμως, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ Τζὰκ Κάρσον ἄλλαξε.

Ἀπὸ χαρούμενο ἔγινε σκεφτικό, καὶ κατόπιν σκυθρωπό. Μὲ μιαν ἀπότομη κίνηση πῆρε ἀπὸ τὰ χείλη τὸ τσιγάρο του. Ναί! Ὁ ξένος αὐτὸς μὲ τὴν σπὸρ ἀμφίεση ἦταν ὁ Τζόε Τσὶκ, ὁ φοβερὸς «ποντικός» τῶν ξενοδοχείων.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του. Διέσχισε τὸ χὼλ καὶ πλησίασε τὸ γραφεῖο, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε νεῦμα στὸν ὑπάλληλο, χτύπησε στὸν ὦμο τὸν λωποδύτη:

—Γελάστηκες Τσίκ, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔκαμες διόλου καλὰ νάρθῃς στὸ «Μπράντφορδ».

Ὁ σπόρτσμαν μὲ τὶς σκωτσέζικες κάλτσες καὶ τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι, γύρισε τὸ κεφάλι καὶ κυττάζοντας χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῇ τὸν ἀστυνομικό:

—Μπᾶ! Ὁ Κάρσον; Ἀκόμα ἐπιμένης νᾶσαι... ντέτεκτιβ; τοῦπε μὲ περιφρόνηση. Αὐτὸ μ' ἐκπλήσσει, φίλε μου. Ὑπέθεσα ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία παταγώδη ἀποτυχία σου θὰ ἐγκατέλειπες αὐτὸ τὸ τόσο δύσκολο ἐπάγγελμα.

Ὁ Κάρσον δάγκασε τὰ χείλη του μὲ λύσσα. Πραγματικά, τὸ μόνο μελανὸ σημεῖο τῆς καρριέρας του ἦταν μιὰ πρὸ διετίας ἀποτυχία, ὅταν ἕνας λωποδύτης ἔκλεψε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

—Τὸν δράστη ἐκείνης τῆς κλοπῆς, ἀπάντησε ὁ Κάρσον βυθίζοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ Τσίκ, τὸν γνωρίζω. Βρίσκεται κοντά μου αὐτὴ τὴ στιγμή. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ; Δυστυχῶς μοῦ λείπουν οἱ ἀποδείξεις.

—Ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, τὰ ἀγνοῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος. Ἐγὼ εἶμαι ταξιδιώτης ποὺ πηγαίνω γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔσφιξε τὶς γροθιές του. Συγκρατήθηκε ὅμως.

—Πολὺ καλά, τοῦ ἀπάντησε ἀναπνέοντας βαθειά. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως νὰ μὴν χώσῃς τὰ δάχτυλά σου σὲ καμμιὰ βρωμοδουλειὰ γιατὶ θὰ σοῦ βγῇ σὲ κακό. Θὰ τὰ πληρώσῃς ὅλα μαζεμένα.

—Ἴσως... Νὰ σοῦ, πῶ ὅμως κάτι; Ἐσεῖς οἱ ντέτεκτιβ τῶν ἐπαρχιῶν ἔχετε τὸ ἑξῆς ἐλάττωμα: Κάνετε τοὺς σπουδαίους. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ χαιρόμουνα πολὺ νὰ ξαναπάθαινες τὸ ἴδιο κάζο ποὺ παθες ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια,—ὅπως εἶπες...

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου του, ἀπομακρύνθηκε, ἐνῷ ὁ Κάρσον τὸν παρακολουθοῦσε ἀνήσυχος, ἀναλογιζόμενος τί μποροῦσε νὰ τοῦ σκαρώσῃ αὐτὸς ὁ ἐπικινδυνωδέστατος ἀντίπαλος.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, κι' ἐνῷ ὁ Κάρσον ξυρίζονταν, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου του: Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, μίστερ Βάϊν τὸν καλοῦσε ἀπὸ τὸ δωμάτιο 524. Κάτι τὸ ἔκτακτο εἶχε συμβῆ.

Ὁ ντέτεκτιβ ντύθηκε γρήγορα κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιο 524, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο ποὺχε νοικιάσει τὸ προηγούμενο βράδυ ὁ Τζόε Τσίκ. Μόλις μπῆκε μέσα εἶδε πράγματι τὸν Τσίκ, γυμνὸ σχεδόν, πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι, νὰ λέῃ στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου:

—Μ' ἔκλεψαν, κύριε ξενοδόχε. Μ' ἔκλεψαν. Μ' ἄφησαν γυμνό! Θὰ μὲ ἀποζημιώσετε!

Ὁ Κάρσον ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα καὶ προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Ὁ μίστερ Βάϊν σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώπου του μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ ἐξήγησε:

—Κάποιος μπῆκε τὴν νύχτα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεψε τοῦ τζέντλεμαν ἀπ' ἐδῶ μιὰ χρυσῆ σιγαροθήκη, μὲ διαμαντόπετρες.

—Μοῦ ἔκλεψαν ἀκόμα καὶ τὸ παντελόνι μου! διαμαρτυρήθηκε ὁ Τσίκ. Ἡ σιγαροθήκη βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ!

Καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ στὸ δωμάτιο καὶ νὰ χτυπᾷ τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

—Ἡ σιγαροθήκη αὐτὴ ἦταν μεγάλης ἀξίας, καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὴν ἀντικαταστήσετε ἀμέσως, μὲ μιὰ ἄλλη! τοὺς ἀπείλησε.

Ὁ Βάϊν ἔφερε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη, παρακαλώντας τὸν πελάτη του νὰ σωπάσῃ!

—Σᾶς παρακαλῶ, μίστερ Τσίκ, μὴν κάμετε ἔτσι. Ἠρεμήσατε. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ ἰδιαίτερος ντέτεκτιβ τοῦ ξενοδοχείου: ὁ μίστερ Τζὰκ Κάρσον. Μείνετε ἥσυχος: Ἡ σιγαροθήκη σας θὰ βρεθῇ, διαφορετικά, θὰ φροντίσουμε νὰ σᾶς ἀποζημιώσουμε.

—Ἡ σιγαροθήκη μου δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ τίποτε, δὲν πληρώνεται μὲ κανένα ποσό. Ἦταν οἰκογενειακὸ κειμήλιο, δῶρο φίλου τοῦ πατέρα μου. Θέλω τὴν σιγαροθήκη μου, ἢ τοὐλάχιστον μιὰ ὅμοιά της.

—Ἠσυχᾶστε κ. Τσίκ, θὰ σᾶς τὴν βροῦμε. Τὸ ἐγγυώμεθα ἔκανε ὁ δυστυχὴς ξενοδόχος σφογγίζοντας καὶ πάλι τὸ κάθιδρων μέτωπο.

Ἡ δήλωσις αὐτὴ δὲν κατηύνασε τὸν πελάτη. Ἀντιθέτως αὐτὸς ἔκαμε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

—Δὲν μπορῶ νὰ χάνω τὸν καιρό μου μὲ αὐτὸν τὸν γκαφατζῆ. Πρέπει ἀπόψε νὰ βρίσκωμαι στὴ Νέα Ὑόρκη. Κι' ἂν ἔχετε σκοπὸ νὰ μὴ μὲ ἀποζημιώσετε γι' αὐτὴ τὴν ἀπώλεια ποὺ ὑπέστην στὸ ξενοδοχεῖο σας, παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ δηλώσετε τώρα κιόλας, γιὰ νὰ ὑποβάλω τὴν σχετικὴ μήνυση καὶ δημοσίευση στὶς ἐφημερίδες.

Ὁ δυστυχὴς ξενοδόχος ἔρριξε ἕνα ἀπελπισμένο βλέμμα, στὸν ντέτεκτιβ τοῦ ξενοδοχείου.

—Τί θὰ κάνουμε, τώρα; τοῦ εἶπε.

Ὁ Κάρσον δὲν ἀπάντησε, παρὰ κύτταξε ἐπίμονα τὸν Τζόε Τσίκ.

—Ποιοὶ σᾶς πῆραν τὸ πανταλόνι; τὸν ρώτησε, στὸ τέλος.

—Δὲν ξέρω. Τὸ εἶχα ἀφήσει σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα χθὲς τὸ βράδυ, καὶ σήμερα τὸ πρωΐ δὲν τὸ βλέπω.

Ὁ Κάρσον χαμογέλασε πάλι εἰρωνικὰ καὶ στράφηκε πρὸς τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου. Ὥρα ἦτανε νὰ ἐξασκεπάσῃ τὸν «ἐπιβάτη» αὐτὸν καὶ ταὐτοχρόνως νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιό του.

Ὁ Κάρσον κούνησε τὸ κεφάλι.

—Μὴν ἀκοῦτε αὐτὰ ποὺ σᾶς λέει, εἶπε στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, εἶναι ἕνας κοινὸς λωποδύτης κι' αὐτὸ τὸ παραμῦθι ποὺ μᾶς λέει εἶναι γιὰ τοὺς ἀφελεῖς, κι' ὄχι γιὰ μένα. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν καλή.

Ὁ Βάϊν ἀνεπήδησε κατάπληκτος.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; φώναξε τοῦ ντέτεκτιβ.

—Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πάτησε στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸς ὁ σπουδαῖος πελάτης, χάθηκε μιὰ βαλίτζα τοῦ γιατροῦ Ἔλλις μὲ 400 δολλάρια. Ἡ κλοπὴ αὐτὴ συνέβη πρὶν ἀναλάβετε σεῖς τὴν διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν εἴχαμε ὅμως ἀποδείξεις γιὰ νὰ τὸν γραπώσουμε... Ἔτσι τὸν ἀφήσαμε ἐλεύθερο... Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, διενυκτέρευσα ἐπίτηδες στὸ ἀντικρυνὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὸν παρακολουθῶ καὶ στὴν παραμικρότερη κίνησή του.

Ὁ Κάρσον ἔρριψε μιὰ ματιὰ τοῦ Τσίκ, καὶ συνέχισε χαμογελώντας.

—Εἶχα σκοπὸ νὰ τὸν ἁρπάξω τὴν ὥρα ποὺ θάκαμε τὶς νυχτερινὲς ἐπισκέψεις. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμε βῆμα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Ἐξ ἄλλου, κανεὶς δὲν μπῆκε στὸ δικό του δωμάτιο. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὐκλεψαν τὸ πανταλόνι ὅπως ἰσχυρίζεται.

Ὁ Τσὶκ ἐφάνηκε λίγο σὰν νὰ ζαλίστηκε ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ χτύπημα, ἀλλὰ ψημένος κακοποιὸς ὅπως ἦταν συνῆλθε γρήγορα καὶ κάνοντας πὼς δὲν κατάλαβε, φώναξε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν πρόκλησή.

—Ἀφοῦ δὲν μπῆκε κανεὶς νὰ τὸ κλέψῃ... ποῦ εἶναι, λοιπόν; Ψάχτε νὰ τὸ βρῆτε, καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε. Τὸ θέλω ὁπωσδήποτε!

Ὁ Κάρσον πλησίασε τὴν καρέκλα ὅπου βρισκόταν τὸ σκωτσέζικο παλτὸ τοῦ Τσίκ.

—Ὅταν ἦρθε ὁ πελάτης σας χθὲς τὸ βράδυ γύρισε κι' ἐξήγησε στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου, φοροῦσε αὐτὸ τὸ μακρὺ παλτὸ ποὺ ἔφτανε κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα. Φαινόνταν μόνο οἱ σπὸρ κάλτσες του. Πανταλόνι, ἐν τούτοις, δὲν φοροῦσε! Τὴν ἔλλειψη ὅμως αὐτὴ τὴν σκέπαζε στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸ μακρὺ παλτό.

Ὁ Τσίκ κάτι πῆγε νὰ πῇ, ἀλλὰ ἡ κατάπληξή του ἦταν τέτοια ὥστε δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώσῃ λέξη.

Ἤξερε πὼς ὁ Κάρσον δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἀνεγνώριζε κατὰ βάθος πὼς τὸν εἶχε τυλίξει γιὰ καλὰ ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ, ἀλλὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ;

Ἔπειτα ἀπὸ 15 μέρες ὁ Κάρσον ἐπέστρεφε στὸν γιατρὸ Ἔλλις τὰ 400 δολλάρια ποὺ τοῦ εἶχαν κλέψει στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βάϊν πρὶν δυὸ χρόνια. Ὁ ντέτεκτιβ ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγηση γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τὰ λεφτὰ ἦρθαν στὰ χέρια του... οὔτε ἀπεκάλυψε ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις τὸν ζημίωσε 20 δολλάρια, καὶ τοῦτο γιατὶ τὴν σιγαροθήκη τοῦ Τσίκ ποὺ τοὐκλεψε μαζὶ μὲ τὸ πανταλόνι δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἐκποίησῃ παραπάνω ἀπὸ 380 δολλάρια.

Ἔτσι ἡ ὑπόληψίς του ὡς καλοῦ καὶ ἱκανοῦ ντέτεκτιβ ἀποκατεστάθη μὲ μιὰ ζημία 20 δολλαρίων καὶ τὸ ρεζίλευμα ἑνὸς ἐπιτήδειου λωποδύτη, ὁ ὁποῖος μολονότι ἐκλάπη καὶ ἦταν τὸ θῦμα κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἔνοχος καὶ νὰ πάῃ φυλακὴ χάρις στὴν ἐπινόηση τοῦ μακροῦ παλτοῦ ἀπὸ τὸν Κάρσον. Πλήρωσε τώρα, τὴν κλοπὴ τῶν 400 δολλαρίων ποὺχε διαπράξει πρὶν δυὸ χρόνια.

ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ

Ἔξυπνα καὶ κουτά

ΣΧΕΤΙΚΗ ΤΡΕΛΛΑ

Ἕνας χρηματιστὴς χάνει πολλὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀκούγεται ὅτι τρελλάθηκε.

—Καὶ πλήρωσε τὰ χρέη του;

—Δὲν τρελλάθηκε ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο!

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΗΤΑΝ

—Κυρία μου μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν εἶναι τίποτε. Ἔγραψα ἕνα ναρκωτικὸ ἀρκετὰ δραστικό. Αὐτὸ φθάνει.

—Καὶ πῶς θὰ τοῦ τὸ δίνω γιατρέ μου;

—Ὦ! Δὲν πρόκειται νὰ τὸ πάρῃ ἐκεῖνος, ἀλλὰ σεῖς!...

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΘΑ ΠΛΗΡΩΘΗ

Ὁ τσιγκούνης χωρικὸς στὸν γιατρὸ ποὺ φώναξε γιὰ τὴν γυναίκα του.

—Νὰ ἡ ἄρρωστη γιατρέ μου! Καί...ἔκανε ἐδῶ, μὴ φοβᾶσαι γιὰ τίποτε. Εἴτε τὴν κάνῃς καλὰ εἴτε τὴν ξεκάνῃς, τὰ λεπτά σου εἶναι [illegible] μέσα στὸ κομό!

ΕΙΧΕ ΚΑΙΡΟ...

—Ἔχω μιὰ ὑπηρέτρια θαῦμα. Εἶναι ἐργατική, τίμια, περιποιητική, οἰκονόμα!....

—Καὶ ἀπὸ πότε ἔχεις αὐτὸ τὸ διαμάντι;

—Θὰ τῶχω ἀπὸ αὔριο...

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ

—Αὐτὴ ἦταν ἡ τύχη τῆς Φρέντας: νὰ βρῇ καὶ νὰ παντρευτῇ ἕναν πλούσιο σύζυγο.

—Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ τύχη μετὰ πέντε μέρες τὴν ἐγκατέλειψε.

ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ ΦΥΣΙΚΕΣ

—Πῶς! Δὲν ἔχει κουρτίνες στὰ παράθυρα;

—Ὦ! Δὲν χρειάζονται κύριε. Τὰ τζάμια εἶναι τόσο βρώμικα ποὺ δὲν θὰ φαίνεσθε ἀπ' ἔξω!

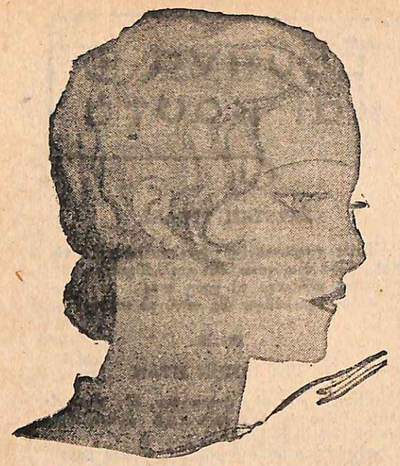

Τὸ κορίτσι με τά κόκκινα

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. Χρ. Πύρπασου

Κάθε βραδάκι στὶς 8 καὶ 10 ἡ ἴδια πάντα σκηνή: Ὁ Τάκης μὲ τὸ χαρτοφύλακα κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη καὶ μὲ τὸ γκρὶ καπέλλο στὸ χέρι, ἔκοβε βόλτες νευρικὰ καὶ ἀνυπόμονα ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη στοὰ τῶν δικηγορικῶν γραφείων καὶ τῶν γραφομηχανῶν. Πάντα ἀνήσυχος, κυττοῦσε πρὸς τὸ βάθος τῆς στοᾶς ποὺ ἦταν τὸ γραφεῖο ποὺ δούλευε ἡ φίλη του ἡ Λένα, ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, πολὺ κομψό, μὲ ὡραῖα μάτια καὶ μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο. Ὅταν ἦταν κουρασμένος ὁ Τάκης δὲν περιφερόταν ἔξω ἀπὸ τὴ στοά. Προχωροῦσε λίγο πιὸ μέσα καὶ καθόταν στὸ κουρεῖο τοῦ φίλου του τοῦ Νίκου ποὺ ἦταν καὶ λίγο ποιητής. Ἐκεῖ περίμενε τὴ Λένα του. Καὶ πόσο στενοχωριόταν ὅταν ἀργοῦσε πότε, πότε... Ἡ κουβέντα τοῦ φίλου του τοῦ Νίκου ποὺ ἐξακολουθοῦσε, ἐπίμονα, νὰ τοῦ μιλᾶ γιὰ ταγκό, γιὰ φόξ-τρότ καὶ γιὰ ροῦμπες, τοῦ ἔδινε στὰ νεῦρα. Δὲν δειχνόταν ὅμως. Κι' ὅλο μὲ μονοσύλλαβα ἀπαντοῦσε. Μὰ ὁ νοῦς του ἦταν πάντα στὸν ἀριθμὸ 245 τῆς στοᾶς. Κι' ἡ καρδιὰ τοῦ Τάκη, χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἀκανόνιστα, ἴδια θαρρεῖς μὲ τὴ μηχανὴ τῆς Λένας του. Κι' ὅταν σὲ λίγο τὰ γραφεῖα ἔκλειναν καὶ ὁ κομψὸς χείμαρος τῶν δακτυλὸ ποὺ ἔφευγαν χαρούμενες καὶ πεταχτὲς γιὰ νὰ συναντήσουν τὸ φίλο τους ποὺ τὶς περίμενε στὴ γωνιά, τοῦ Τάκη ἡ καρδιὰ χτυποῦσε περισσότερο. Τότε καὶ ἡ Λένα του ἐρχόταν πάντα πρόσχαρη καὶ γελαστή. Φοροῦσε πάντα, τὸ κομψὸ κόκκινο φουστάνι της, ποὺ τῆς πήγαινε τόσο ὡραῖα μὲ τὸ ἀσορτὶ κόκκινο καπελλάκι, καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη πήγαινε στὸν Τάκη της. Σφίγγαν τὰ χέρια σιωπηλά. Ἔπειτα, ὁ Τάκης πρῶτος θάρχιζε τὶς διαμαρτυρίες.

—Γιατὶ ἄργησες σήμερα;

Ἡ ἴδια ἀπάντηση κάθε βράδυ:

—Εἶχα κάτι ἀντίγραφα βιαστικὰ Τάκη μου...

Καὶ τὸν κύτταζε γλυκὰ στὰ μάτια. Ὁ μικρὸς θυμός του περνοῦσε. Γιατὶ μέσα στὸ βλέμμα της καθρεφτιζόταν, κάτι τί, τὸ ἄψυλο, κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καθορίση ὁ Τάκης. Κάτι πάντως ποὺ τὸν ἔκανε σκλάβο της.

Ἔπειτα στηριζόταν στὸ μπράτσο του καὶ ἔφευγαν μαζί.

Ἡ Λένα ἦταν ἕνα μοντέρνο κορίτσι, Ποτέ της δὲν θυμόταν ν' ἀγάπησε ἀληθινά. Τὴν ἀγάπη τὴν θεωροῦσε... μεσαιωνικὴ ὑπόθεσι! Ἦταν γιὰ τὰ κορίτσια μὲ τὶς μακρυὲς φοῦστες—ὅπως ἔλεγε—καὶ τὶς μακρύτερες κοτσίδες. Ἡ Λένα εἶχε ἰδέες γιὰ τὸν ἔρωτα. Τὸν θεωροῦσε σπόρ. Γι' αὐτὸ φλερτάριζε κι' αὐτὴ πολὺ στὴ ζωή της. Εἶχε φίλους πολλούς· θαυμαστὰς ἄπειρους. Κανένας δὲν τῆς χάλαγε ποτὲ τὸ χατῆρι. Κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωή της. Γύρνοῦσε παντοῦ, πάντα συνοδευομένη καὶ ἀπὸ νέο καβαλλιέρο. Στὰ μπάνια, στὰ ντάνσιγκ, στὸ θέατρο, στὸ σινεμά. Γλεντοῦσε τὴ ζωή της ὅπως, μποροῦσε καλλίτερα. Καὶ δὲν στεναχωριόταν ποτὲ γιὰ τίποτα.

Τελευταῖα, ὅμως ἡ ζωή της ἄλλαξε τροχιά...

Ἦταν ἐρωτευμένη; Ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Κι' ὅμως, ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γνώρισε τὸν Τάκη, ἡ ζωή της εἶχε ἀλλάξει πολύ... Ἔκοψε τὶς σχέσεις της μὲ ὅλους τοὺς φίλους της. Κι' ὅταν τὴν ζητοῦσε κανεὶς νὰ βγοῦν ἔξω μαζί, κάποια δικαιολογία θάβρισκε πάντα γιὰ ν' ἀποφύγη.

—Εἶμαι ἀδιάθετη σήμερα. Πᾶμε μιὰ ἄλλη φορά...

Καὶ πήγαινε στὸν Τάκη της, ποὺ τὴν περίμενε μὲ λαχτάρα κι' ἀνυπομονησία ἔξω ἀπὸ τὴ στοά, ἢ στὸ κουρεῖο τοῦ φίλου του, τοῦ Νίκου.

Δυὸ μῆνες πᾶνε τώρα, ποὺ ἡ Λένα κι' ὁ Τώνης γνωρίστηκαν σὲ κάποιαν ἐκδρομή. Κι' ἀπὸ τότε συνδέθηκαν μαζί. Γίναν φίλοι ἀχώριστοι.

—Ποῦ θὰ πᾶμε ἀπόψε Τάκη;

—Ὅπου θὲς ἀγαπούλα μου.

Καὶ πήγαιναν τότε σὲ κανένα ἀπόμερο ταβερνάκι καὶ ἔτρωγαν, ἢ σὲ κανένα ἐξοχικὸ καφενεδάκι γιὰ ν' ἀκούσουν μουσική, ποὺ τόσο καὶ στοὺς δυὸ ἄρεσε. Καὶ φαινόντουσαν τόσο εὐτυχισμένοι οἱ δυὸ μας ἐρωτευμένοι!... Τόσο χαρούμενοι!... Ἐκεῖ καθισμένοι ὧρες ὁλόκληρες τάλεγαν. Καὶ πρώτη ἡ Λένα τοῦ διηγόνταν πῶς πέρασε τὴν ἡμέρα της, τί ἔγραφε στὴ γραφομηχανή, τί τῆς ἔλεγαν, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Κι' ἔπειτα ὁ Τάκης τῆς μιλοῦσε γιὰ τὶς δικές του δουλειές, καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ τὶς ἰδέες του ποὺ εἶχε γιὰ τὴ ζωή. Καὶ πῶς συμφωνοῦσαν σὲ ὅλα... Σ' ὅ,τι ἔλεγε ἡ Λένα ὁ Τάκης δὲν εἶχεν ἀντίρρησι... Κι' ὅτι ἔλεγε ὁ Τάκης ἡ Λένα συμφωνοῦσε μαζί του.

Ἀργὰ πολὺ ξεκινοῦσαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Λένας. Σφιχταγκαλιασμένοι περπατοῦσαν στὸ μισοσκόταδο τοῦ δρόμου. Κι' ὅταν τὸ σκοτάδι σὲ καμμιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου γινόταν πηχτότερο, διψασμένοι κολλοῦσαν τὰ χείλη τους σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί. Καὶ πόσο φαινόντουσαν κι' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι... Ἕνα μικρὸ συννεφάκι ὅμως μελαγχολίας τοὺς σκίαζε, κάθε βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ χωριζόντουσαν, ἀλλάζοντας τὸ τελευταῖο φιλί.

—Ὡρβουὰρ γι' αὔριο στὸ γραφεῖο.

—Ὡρβουὰρ Λένα μου...

Ἡ Λένα πίστευε πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε τὸν Τάκη. Μὰ οὔτε κι' ἐκεῖνος τὸ πίστευε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα γιὰ τὴ φίλη του. Κι' ὅμως, κάποια δύναμη ἀκατανίκητη τραβοῦσε τὸν ἕνα πλάϊ στὸν ἄλλο. Ἡ Λένα, μάλιστα ἀποροῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της πῶς ἔκανε τόσο πολὺ καιρὸ παρέα μ' ἕναν ἄνθρωπο. Τὸ ἴδιο καὶ τῆς φίλης της τῆς Μαίρης, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς φαινόταν παράξενο. Γιατὶ ἤξερε πὼς οἱ παρέες τῆς Λένας διαρκοῦσαν πολὺ λίγο. Δυό-τρεῖς μέρες μόνο. Τὸ περισσότερο μιὰ βδομάδα... Μὰ τώρα μὲ τὸν Τάκη ἔκανε παρέα δυὸ ὁλόκληρους μῆνες... Εἶχε γίνει ἡ σκιά του. Τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Σ' ὅλες τὶς δουλειές του πήγαιναν μαζί. Κι' ἦτανε σὰν γραμματέας του νὰ ποῦμε:

—Τάκη, ποῦ ἔχουμε νὰ πᾶμε τώρα;

Καὶ πήγαιναν μαζὶ καὶ τὸν βοηθοῦσε καὶ στὴ δουλειά του. Πολλὲς φορὲς τοῦ θύμιζε κάτι ποὺ ἐκεῖνος ξέχναγε...

Τὸν συμπαθοῦσε, λοιπόν, τὸν Τάκη μὲ συμπάθειαν ἰδιαίτερη ἡ Λένα. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε ὅμως. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἐγωϊστρια. Τὸν ἤθελε ἀποκλειστικὰ δικό της. Ὅταν τὸν τσάκωνε νὰ κυττάζη ἄλλη γυναίκα δυσφοροῦσε. Τὴν ἔπιαναν τὰ νευράκια της. Καὶ θύμωνε γιὰ λίγο. Ἔπειτα σὰν τῆς μιλοῦσε ἐκεῖνος γιὰ τὰ μάτια της ποὺ τὸν συγκινοῦσαν, ὁ θυμὸς περνοῦσε μὲ μιᾶς...

Προχτὲς τὸ βράδυ, ὅμως, ἡ Λένα θύμωσε γιὰ καλά. Πειράχτηκε. Ζήλεψε πολὺ κάποια παλιὰ συμπάθεια τοῦ Τάκη. Τὴ Μαίρη, τὴν γλυκειὰ πρωταγωνίστρια τοῦ συνεταιρικοῦ θιάσου τῶν Ἑνωμένων Καλλιτεχνῶν.

Εἶχαν πάει σ' ἕνα κέντρο νὰ πιοῦν τὸ οὐζάκι τους καὶ ν' ἀκούσουν λίγη μουσική. Στὸ ἴδιο κέντρο ἦρθε καὶ κάθισε μὲ τὴν παρέα της καὶ ἡ Μαίρη, ποὺ κάλεσε τὸν Τάκη μαζὶ μὲ τὴ φίλη του, στὸ τραπέζι της.

Ὁ Τάκης ἔκανε τὶς σχετικὲς συστάσεις.

—Ἡ δεσποινὶς Λένα Γεωργίου.

—Ἡ δεσποινὶς Μαίρη Λαμπρίδη.

Δώσανε τὰ χέρια κι' ἀλλάξανε τὸ τυπικὸ «χαίρω πολύ».

Ἡ κουβέντα ἄρχισε σὲ πολὺ φιλικὸ κι' ἐγκράδιο τόνο. Μὰ ὁ Τάκης δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν παλιὰ του συμπάθεια. Κι' ὅλο σκύβοντας στ' αὐτί της πάντα κάτι τῆς ἔλεγε γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τοὺς θαυμαστάς της, γιὰ τοὺς συναδέλφους της. Πότε, πότε τῆς ἔκανε καὶ κανένα κομπλιμέντο.

Ἡ Λένα ἔκανε τὴν ἀδιάφορη. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελᾶ πάντα μὲ ψυχραιμία. Ἡ καρδιά της, ὅμως, χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἀκανόνιστα. Κι' οἱ κουβέντες της ἦταν πολὺ λίγες. Ὁ Τάκης τὸ πρόσεξε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ πόνεσε. Δὲν ἤθελε νὰ ὑποφέρη ἡ φίλη του χωρὶς αἰτία. Γι' αὐτό, βρίσκοντας μιὰ πρόχειρη δικαιολογία πῆρε τὴ φίλη του κι' ἔφυγαν.

Πρώτη βραδυὰ ποὺ ἀπόψε ἡ Λένα δὲν ἦταν σφιγμένη στὸ μπράτσο του. Περπατοῦσε πλάϊ του ἀμίλητη. Ὁ Τάκης ποὺ καταλάβαινε πὼς ἡ Λένα ζήλευε τὴ Μαίρη, χαιρόταν μυστικά. Χαιρόταν γιατί,—ἔτσι ὅπως λένε—ὅποιος ζηλεύει ἀγαπάει... Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ τὴ διασκεδάση, διηγώντας της διάφορες ἀστεῖες ἱστορίες. Μὰ ἡ Λένα πάντα ἐγωϊστρια, δὲν τοῦ μίλησε καθόλου ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰ τὴ Μαίρη. Μόνο τοῦ φερόταν ψυχρά. Τόσο, ποὺ ὅταν βρέθηκαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ μεριὰ τοῦ δρόμου καὶ ζήτησε ὁ Τάκης νὰ τὴ φιλήση, ἀπέφυγε τὸ φιλί του.

—Ὄχι ἀπόψε Τάκη. Νυστάζω...

Κι' ἀποτραβήχθηκε... Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ τῆς μίλησε μὲ πολὺ θέρμη γιὰ τὰ μαῦρα μάτια της, γιὰ τὸ γοητευτικὸ της χαμόγελο, γιὰ τὰ δοντάκια της τὰ μαργαριταρένια. Κι' ἡ Λένα ἄρχισε κάπως νὰ συνέρχεται. Ἔπειτα τῆς μίλησε καὶ γιὰ τὴ Μαίρη. Τῆς ἐξήγησε πὼς δὲν συμβαίνει τίποτα. Μὰ ἡ Λένα μὲ τὸν αἰώνιο ἐγωϊσμό της, ἔκανε τὴν ἀδιάφορη:

—Μὴ μοῦ μιλᾶς πιὰ γι' αὐτή, Τάκη. Ἔχουμε τόσα ἄλλα πράγματα νὰ ποῦμε... Στὸ μεταξὺ εἶχαν φτάσει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήση ὅπως πάντα. Ἡ Λένα τὸν φίλησε τώρα. Μὰ τυπικά. Ψυχρά. Κι' ἐχώρισαν πικραμένοι...

Μάταια στὶς 8 καὶ 10 τὴν περίμενε τὴν ἄλλη μέρα ἔξω ἀπὸ τὴ Στοά. Ἡ Λένα δὲν φάνηκε. Τοῦ εἶπαν πὼς εἶχε φύγει νωρίτερα μ' ἕνα ἀδύνατο νέο μὲ μπλὲ καμπαρτίνα. Ὁ Τάκης πόνεσε πολύ. Καὶ δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη νύχτα.

Μὰ καὶ οὔτε τὴν τρίτη μέρα στὶς 8 καὶ 10 ποὺ τὴν περίμενε πάλι δὲν εἶχε φανῆ. Ἡ Λύντια, μιὰ φίλη τῆς Λένας, τοῦ εἶπε πὼς ἔφυγε πάλι νωρίτερα μ' ἕνα κομψὸ καὶ νεαρὸ ἀξιωματικό.

Τ' ἄλλο βράδυ ξαναπηγαίνοντας στὴ στοά, ἔτσι πιὰ ἀπὸ συνήθεια γιὰ νὰ ἰδῆ τὴ φίλη του, τὴν εἶδε νὰ στρίβη τὴν γωνιά, βαστώντας ἀγκαζὲ ἕναν ξανθὸ νέο μὲ γαλάζια μάτια. Ἀπόψε ὅμως, δὲν πόνεσεν ὁ Τάκης. Εἶχε πεισθῆ πιὰ πὼς ἡ Λένα ξανάρχισε τὴ ζωή της...

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Καὶ φαινόντουσαν τόσο εὐτυχισμένοι οἱ δυό τους ἐρωτευμένοι...

Μικρά περίεργα

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ

Ποιος εἶναι; Θὰ μᾶς τὸ πῆ τὸ ἀποτέλεσμα ἑνὸς σχετικοῦ δημοψηφίσματος ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὴν Ν. Ἀμερική.

Λοιπόν, ὁ ἰδεώδης ἀστυφύλαξ κατὰ τοὺς Νοτιοαμερικανοὺς πρέπει νἄχη τὰ παρακάτω προσόντα:

Ἀρετὴν Ἀρχιεπισκόπου, δύναμη Σαμψῶντος, πονηρία ἀλεποῦς, φρονήματα Σολομῶντος, καί... δέρμα ρινοκέρου. Ἐπίσης πρέπει νἆναι ὀξυδερκὴς καὶ εὔστροφος εἰς τρόπον ὥστε νὰ λύνη μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὰ δυσκολώτερα ἐγκληματικὰ προβλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἕνα δικαστήριο θὰ χρειαζότανε ὀκτὼ μέρες.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΛΙΜΝΗ

Στὴν κοιλάδα τοῦ Σβάρτσα τῆς Θουριγγίας (Κεντρικὴ Γερμανία) ἄρχισε ἡ κατασκευὴ μιᾶ νέας τεχνητῆς λίμνης, ποὺ εἶναι ἡ μεγαλείτερη τοῦ εἴδους της σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ νερὰ τῆς λίμνης αὐτῆς θὰ χρησιμοποιοῦνται μὲ ἕνα κατάλληλο σύστημα καταρρακτῶν ὡς κινητήριος δύναμις στὴν ἐγχώριο βιομηχανία. Θὰ περιέχη 1.800.000 κυβικὰ μέτρα νεροῦ καὶ θὰ βρίσκεται σὲ ὕψος 650 μ.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΙ

Θάχετε ἀκούσει ἴσως, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ τόσο εὐαίσθητο νευρικὸ σύστημα ὥστε αἰσθάνονται τοὺς σεισμοὺς ποὺ γίνονται ἐν τούτοις σὲ ἀπόσταση ἑκατοντάδων μιλλίων ἀπὸ τὸ μέρος των. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις—δηλ. ὑπῆρξαν, στὴν προκειμένη περίπτωση—καὶ ἄνθρωποι ποὺ προαισθάνονται τοὺς σεισμούς, μέρες προτήτερα. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆξε καὶ ὁ Γκαῖτε, ὁ ὁποῖος τὴν νύχτα τῆς 5 πρὸς τὴν 6 Φεβρουαρίου 1837 εἶπε στὴν ὑπηρέτρια ὅτι κάπου πρόκειται νὰ γίνη μεγάλος σεισμός. Καὶ πραγματικά, μετὰ 15 μέρες ἡ Καλαβρία καὶ ἡ Σικελία, καταστρεφόταν ἀπὸ σεισμό.

Ἀλλὰ καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια σημειώθηκε παρόμοιο γεγονός.

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἕνας Ἄγγλος πεταλωτής, προαισθάνθηκε τοὺς σεισμοὺς τῶν Ἰνδιῶν.

ΖΩΑ... ΝΗΣΤΕΥΤΑΙ

Ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, τὸ φίδι εἶναι ἐκεῖνο ποὺ βαστᾶ περισσότερο στὴν πεῖνα. Μπορεῖ, πράγματι, νὰ μείνη δυὸ χρόνια χωρὶς νὰ φάγη.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα, ἀναφέρεται ἕνα σκυλὶ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, ποὺ ἔμεινε 65 μέρες χωρὶς νὰ φάγη. Τὸ ἄλογο μπορεῖ νὰ μὴ φάγη ἐπὶ 20 μέρες. Καὶ τὸ κουνέλι ἐπὶ 12 μέρες. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ πουλιά, αὐτὰ ψοφοῦν ἂν δὲν φᾶνε μιὰ μέρα.

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΙΣΑΔΩΡΑΣ ΔΟΥΝΚΑΝ

Οἱ λάτρεις καὶ θαυμασταὶ τῆς Ἰσαδώρας Δούνκαν «ἐώρτασαν» στὶς 14 Σεπτεμβρίου τὴν δεκαετηρίδα τοῦ θανάτου τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναίκας μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ζωὴ καὶ τὸν ὄχι ὀλιγώτερο... ἐξαιρετικὸ θάνατο!

Χορευτικὴ μεγαλοφυΐα ἀπὸ τὶς σπανιώτερες εἶχε ἀφήσει, στ' ἀλήθεια, ἐποχή. Ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ ρυθμοῦ.

Τὴν χαρά της τὸν πόνο της, τὸν θυμό της, τοὺς ἔρωτάς της, τὶς σκέψεις της, τὰ αἰσθήματά της, ὅλα τὰ μετέτρεπε σὲ χορὸ καὶ τὰ ἐξέφραζε μὲ εὐγλωττία, μὲ στὺλ αὐτοσχεδιάζοντας συχνὰ κατὰ τρόπο ἀξιοθαύμαστο.

Μιὰ μέρα, ὁ μουσουργὸς Γαμπριὲλ Πιερνέ, θέλησε νὰ τὴν δοκιμάσῃ σ' ἕνα χορό. Οἱ μουσικοὶ εἶχαν ἤδη φύγει ὅταν ἔφθασε ἡ Ἰσαδώρα. Ὁ Πιερνὲ ζήτησε συγγνώμην γι' αὐτὸ καὶ παρακάλεσε τὴν χορεύτρια νὰ ἀναβάλουν γιὰ ἄλλη μέρα.

— Μὰ δὲν πειράζει, ἀγαπητέ μου μαίτρ! ἔκανε ἡ Δούνκαν, μπορῶ νὰ κάνω καὶ χωρὶς μουσική.

Ἡ μουσικὴ ἦταν μέσα της....

Ἔτσι μιὰ ἄλλη φορά, θριάμβευσε, κυριολεκτικῶς, στὸ θέατρο «Σάρα Μπερνάρ» χορεύοντας ἐπὶ δύο ὧρες χωρὶς ὀρχήστρα.

⊡ ⊡

Στὰ 1913 εἶχε χάσει ὑπὸ φοβερὲς συνθῆκες, τὰ δυό της παιδιά: ἕνα κοριτσάκι πέντε ἐτῶν, τὴν Ντήαρντρη καὶ ἕνα ἀγοράκι τριῶν, τὸν Πάτρικ. Τὸ αὐτοκίνητο στὸ ὁποῖο βρισκόνταν τὰ δυὸ μικρὰ μαζὶ μὲ τὴν γκουβερνάντα του, τὴν μὶς Ἄννυ Σάϊν, εἶχε ξεκινήσει μόνο του, τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ λίγο ὁ σωφὲρ καὶ προτοῦ προκάνουν νὰ τὸ σταματήσουν πῆρε τὸν κατήφορο τῆς ὁδοῦ Σωβέ, στὸ Νεγὺ καὶ κατόπι διασχίζοντας σὰν ἀστραπὴ τὸ βουλεβάρτο Μπουρντόν, ἔπεσε μέσα στὸν Σηκουάνα! Ἔτρεξαν φυσικὰ ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν ἀνέσυραν ἀπὸ τὸ νερὸ παρὰ τρία πτώματα.... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, νέο πλῆγμα: Αὐτοκτονοῦσεν ὁ σύζυγος τῆς Ἰσαδώρας, ὁ Ρῶσσος ποιητὴς Εὐγένειος Σούτκιν. Τέλος ἡ ἴδια, ἡ χορεύτρια, ἔπεφτε θῦμα στὴν Νίκαια τὸ βράδυ τῆς 14ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1927, τοῦ πιὸ περίεργου δυστυχήματος.

⊡ ⊡

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Ἰσαδώρα δοκίμαζε στὴν περίφημη Προμενάντ-ντ' Ἐξ.—Ἀγκλαί, ἕνα δυνατὸ τορπέντο ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ.

Λίγο πρίν ἡ φίλη της κ. Μαρὶ Ντεστὶ τῆς ἔλεγε:

— Μὴν ἀνεβαίνεις σ' αὐτὰ τὸ αὐτοκίνητο. Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ σοῦ συμβῆ κακό.

— Παραλογίζεσαι! τῆς ἀπήντησε ἡ Ἰσαδώρα γελώντας.

Κάθησε στὸ πίσω κάθισμα, ἐνῷ ὁ γκαραζίστας ποὺ θὰ τῆς πουλοῦσε τὸ ὄχημα εἶχε καθήσει στὸ βολάν. Δὲν πρόσεξε, ὅμως, ἡ Ἰσαδώρα, καθὼς εἶχε καθήσει στὸ ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο, ὅτι οἱ ἄκρες τῆς μακρᾶς μεταξωτῆς σάρπας της, ποὺ τὴν εἶχε τυλίξει δυὸ φορὲς στὸ λαιμό της, κρεμόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὅταν τὸ ὄχημα ἄρχισε νὰ τρέχῃ, οἱ ἄκρες τῆς σάρπας της πιάσθηκαν στὶς πίσω ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου, ἔσφιξαν τὴν Ἰσαδώρα καὶ τὴν ἔρριξαν πρὸς τὰ ὀπίσω, σπάζοντάς της τὴν σπονδυλική της στήλη! Ὅλα αὐτὰ σὲ διάστημα λίγων δευτερολέπτων καὶ χωρὶς ὁ ὁδηγὸς νὰ ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρό.

Ὅταν σταμάτησε, βρῆκε τὴν Ἰσαδώρα νεκρὴ στὸ κάθισμά της!...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἰσκιος λυτρωμοῦ

Ἄκου.Μιὰ νύχτα ἐκεῖ ποὺ σπαρταροῦσα
στῆς ἀγρύπνιας τὰ χέρια τὰ σκληρά,
σὰ λυτρωμοῦ μιὰ δύναμι κυρὰ
ποὺ τὴν πίστευα καὶ τὴν καρτεροῦσα,

ἰσκιος ἦρθες, ἀνάερη, ἀνεροῦσα,
στὰ μάτια μου ἀλαφρόγυρτη ἱλαρὰ
γιὰ νὰ μὲ πᾷς πρὸς τοῦ ὕπνου τὴ χαρά...
Τὰ μαλλιά σου σπιθόβολα τὰ ροῦσα

κορῶνα στὴν κορφή σου εἶχανε γίνει,
τὰ μάτια σου μιὰ δίκρουνη ἦταν κρήνη
κι' ἀναβρύζανε φῶς τὴν καλοσύνη.

Στὰ φτεροφόρα πόδια σου, ἡ καμπύλη—
σκαλισμένη ἀπὸ ποιοῦ Φειδία ποιὰ
ἰσμίλη; —
μιᾶς Παράδεισος ἄνοιγε τὴν Πόλη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἀφίλητη

Ἀντί νἀρθῆ νυφοῦλα ζωντανὴ
Στὴν ἐκκλησιὰ τὴ μοσχομυρισμένη
Γι κρῖμα! εἴκοσι χρόνων πρὶν γενῆ
Γὴ φέρνουνε νυφοῦλα πεθαμένη.

Γὴν τριγυρνοῦν οἱ ἄλλοι Χριστιανοὶ
Καὶ τὴ φιλοῦνε γνώριμοι καὶ ξένοι,
Καὶ μόνον ἕνας ποὺ πονεῖ, πονεῖ,
Ἀσάλευτος σὲ μιὰ γωνιὰ προσμένει

Μὲ χείλη ἁμαρτωλὰ καὶ κολασμένα
Δὲν θέλει νὰ φιλήσῃ τὴν παρθένα
Καθὼς προστάζει ἡ γλῶσσα τοῦ παπᾶ.

Ἀφίλητη κι' ὅταν ἐζοῦσε ἀκόμα,
Ἀφίλητη κι' ὅταν χαθῆ 'ς τὸ χῶμα,
Τέτοια τὴν κλαίει καὶ τὴν ἀγαπᾷ...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΞΕΧΑΣΕ ΠΟΥ ΕΜΕΝΕ

Ὁ Μάριος μπαίνει μεθυσμένος σ' ἕνα γνωστό του καφενεῖο καὶ ζητᾶ τὸν ὁδηγὸ τοῦ τηλεφώνου.

—Τί θὰ τὸν κάνῃς κ. Μάριε; τὸν ρωτᾶ ὁ καφεπώλης.

—Ξέχασα τὴν διεύθυνσή μου καὶ θέλω νὰ τὴν βρῶ!

⊡ ⊡

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ Ο ΜΑΡΙΟΣ

Ἡ Κα Μάριου εἶπε μιὰ μέρα τοῦ συζύγου της νὰ τῆς ἀγοράσῃ δέκα αὐγὰ γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ κάποιο γλύκισμα.

—Κύτταξε ὅμως, νἆναι μεγάλα! τοῦ λέγει.

Ὁ Μάριος φεύγει καὶ στὸ δρόμο σκέπτεται πῶς διάβολο νὰ κάνῃ μὲ τὴν αὐγουλοῦ, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ διαλέξῃ τὰ μεγαλείτερα αὐγά.

Φθάνει κάποτε στὸ αὐγουλάδικο καὶ λέει τῆς πωλητρίας.

—Θέλω δέκα αὐγὰ ἀλλὰ νἆναι ἀπὸ μαύρη κόττα, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἐπετύχῃ τὸ γλύκισμα.

—Καὶ πῶς θέλετε νὰ ξέρω ἐγὼ ποιὰ αὐγὰ εἶναι ἀπὸ μαύρη κόττα;

—Ξέρω ἐγώ, φθάνει νὰ μ' ἀφήσετε νὰ διαλέξω.

—Ἐλεύθερα, φθάνει νὰ μὴ σπάσετε κανένα.

Ὁ Μάριος διαλέγει ἔτσι δέκα αὐγὰ ἀπὸ τὰ πιὸ χοντρὰ ποὺ βρῆκε, πληρώνει καὶ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

—Δὲν μοῦ λέτε καὶ μένα, τοῦ λέγει ἡ αὐγουλοῦ πῶς ξεχωρίζετε τὰ αὐγὰ τῆς μαύρης κόττας.;

—Ἀ! Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου, ἀπαντᾶ ὁ Μάριος καὶ σπεύδει νὰ ἀπομακρυνθῆ.

⊡ ⊡

Η Κα ΜΑΡΙΟΥ ΘΕΛΕΙ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ

Ὁ Μάριος καὶ ἡ Κα Μάριου πηγαίνουν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἔκθεση. Ἕνα βράδυ, τὸ ζεῦγος τσακώνεται στὸ ξενοδοχεῖο του, καὶ νευριάζει ἡ κ. Μάριου.

Ὁ Μάριος τρέχει τρομαγμένος στὸν ξενοδόχο.

—Τρέξτε τοῦ λέγει, ἡ γυναῖκα μου ἔχει τὰ νεῦρα της καὶ θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ.

—Καὶ γιατί δὲν τὴν ἐμποδίζετε ἐσεῖς; τοῦ λέγει ὁ ξενοδόχος.

—Δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἐμποδίσουμε, ἀλλὰ νὰ τὴν βοηθήσουμε, γιατὶ ἡ μπαλκονόπορτά σας δὲν ἀνοίγει μὲ κανένα τρόπο!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ὁ Νικολάκης

Ζωώφιλος ἦτο ὁ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ προτίμησιν πτηνόφιλος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφαντάσθηκε ὅτι ἡ πτηνοφιλία του αὐτὴ θὰ τοῦ ἐστοιχίζε ὁλόκληρο γιλιάρικο, εἰς τοιαύτας μάλιστα χαλεπὰς ἡμέρας.

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ὁ κ. Ἀνάργυρος Λαδορίγανης δὲν ἦταν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας πτηνόφιλος.

Ἀνεψιὸς γηραιᾶς θείας ὑπῆρξε καὶ ἡ θεία αὐτὴ κάποτε πέθανε, ἀφήνοντας κάποιο ποσὸν στὸν ἀνεψιὸ καὶ μιὰν διαθήκην. Θὰ προτιμοῦσε βέβαια ὁ κ. Ἀνάργυρος τὸ πρῶτον ἄνευ τῆς δευτέρας, ἐλᾶτε ὅμως ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ οἱ συμβολαιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἄνθρωποι εἶναι καὶ αὐτοὶ μὲ κοιλίαν καὶ στόμα, καὶ θέλουν καὶ αὐτοὶ νὰ ζήσουν. Ἔτσι, λοιπόν, ἔγινε καὶ ἡ διαθήκη καὶ αὐτὴ ἐκληροδότει εἰς τὸν εὐτυχῆ ἀνεψιὸν μαζὶ μὲ τὰς μερικὰς χιλιάδας τῆς θείας Περσεφόνης καὶ τὸν ἀγαπημένο της παπαγάλον, μαζὶ μὲ τὴν ρητὴν ἐντολήν νὰ τὸν συνοδεύῃ παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὶς κυριακάτικες ἐκδρομές καὶ ἂν κάποτε πανδρευθῆ νὰ μὴν κάνῃ παιδιὰ ἂν δὲν πεθάνῃ ὁ παπαγάλος. Καμμιὰ ἄλλη πρὸς τρυφερὰν ὕπαρξιν φροντὶς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν κληροδοτουμένην τρυφερότητα πρὸς τὸν παπαγάλον.

⊡ ⊡

Νικολάκην τὸ ἔλεγαν τὸ πτερωτὸν αὐτὸ θαῦμα καὶ ἦτο πολὺ χαριτωμένος. Μεγαλοπρεπής, καταπράσινος καὶ μ' ἕνα ἀληθινὸ μιμητικὸν δαιμόνιον εἰς τὴν μικρὰν του κεφαλήν. Ὁ κ. Λαδορίγανης τὸν ἠνέχθη κατ' ἀρχάς, καὶ κατόπιν τὸν ἠγάπησε τόσον, ὥστε ἔγινε τρομερὸς ζωοπτηνόφιλος καὶ ἐνεγράφη μάλιστα συνδρομητὴς καὶ εἰς τὸν «Φίλον τῶν Ζώων». Βάσκανος ὅμως ὀφθαλμὸς εἶδε κάποτε τὸ ὡραῖον σύμπλεγμα ποὺ ἀπήρτιζαν εἰς ὡρισμένας στιγμὰς παπαγάλος καὶ κύριος καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὰ κάμῃ θάλασσα.

Καὶ ἰδοὺ πῶς:

⊡ ⊡

Εἰς τὸ ἀπέναντι ἀκριβῶς διαμέρισμα ἐγκαθίστατο ἕνα μελαγχολικὸν ἀπόγευμα γηραιὰ δεσποινίς. Μόλις εἶχε κλείσει τοὺς 50 Μαΐους καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν εὕρουν τὰ ἑξῆντα στὸ ἴδιο σπίτι ὅπου πρὸ πεντηκονταετίας εἶδε τὸ φῶς, μετεκόμισε, διὰ τὴν δυστυχία τοῦ φίλου μας.

Δὲν εἶχαν περάσει τρεῖς μέρες καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐρωφίλη ἔπιπτε κεραυνόπληκτος ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν κ. Λαδορίγανην. Μπᾶμ καὶ κάτω ὅπως λένε! Ἦτο τὸ ἰδανικό της, ὁ ὡραῖος ἱππότης ποὺ ἐπὶ 35 χρόνια τώρα ἐπερίμενε καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσε τὸν ἐρωτεύθηκε ἐμμανῶς. Εὐκαιρία δὲν ἄφηνε νὰ μὴν τοῦ κάνῃ τὰ γλυκὰ μάτια. Ὁ κ. Ἀνάργυρος ὅμως πέρα ἔβρεχε. Ἀπηλπισμένη ἡ ἀτυχὴς δὶς Ἐρωφίλη ἦτο ἕτοιμη νὰ λάβῃ εἰκοσιπέντε σωληνάρια κινίνης, ὁπότε ἐξερράγη τὸ σκάνδαλον. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ μῖσος μόνον ἕνα βῆμα ὑπάρχει, λέγει ἕνα σοφὸν λόγιον.

Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμε τὰ παρακάτω εἰς τὸ δικαστήριον.

⊡ ⊡

Πρόεδρος.— Δὶς Ἐρωφίλη Ἰδανικοῦ.

Ἐρωφίλη.— Παροῦσα, κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Τί σᾶς συνέβη μὲ τὸν κ. Ἀνάργυρον Λαδορίγανην;

Ἐρωφίλη.— Ἄχ, κύριε πρόεδρε! Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε! Ποτὲ δὲν πίστευα πὼς ἕνας κύριος ποὺ φαινόταν τόσο εὐγενικός—ἄχ!—τόσο καλὸς—ἄαχ— τόσο κύριος τέλος πάντων θὰ μοῦ φερνόταν τόσο πρόστυχα!

Μεγαλοπρεπής, καταπράσινος, ἦταν πολὺ χαριτωμένος...

Ἀνάργυρος.— Διαμαρτύρομαι, κ. πρόεδρε! Δὲν φταίω ἐγώ, ὁ Νικολάκης...

Πρόεδρος.— Ποιὸς Νικολάκης;

Ἀνάργυρος.— Τὸν ἔχω ἀπόξω μάρτυρα, κ. πρόεδρε. Αὐτὸς τἄκανε ὅλα! Εἶναι ὁ παπαγάλος μου ποὺ ἔχω κληρονομήσει ἀθελά μου ἀπὸ κάποια συγγενῆ μου καί...

Πρόεδρος.— Καλὰ - καλά, σωπᾶστε τώρα. Θἀρθῆ ἡ σειρά σας. Συνεχίστε δεσποινίς.

Ἐρωφίλη.— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Μόλις εἶχα ἐγκατασταθῆ στὸ νέο μου διαμέρισμα. Ἦταν δυὸ - τρεῖς μέρες καὶ ὅπως εἶμαι ἐγὼ κορίτσι κοινωνικὸ καὶ τοῦ κόσμου... (γέλοια εἰς τὸ ἀκροατήριον).

Πρόεδρος.— Ἡσυχία παρακαλῶ!

Ἐρωφίλη.— Ὅπως ἤμουν, λοιπόν, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ζήτησα νὰ πιάσω σχέσεις μὲ τοὺς γείτονάς μου, καὶ μὲ τὸν κύριο φυσικά. Αὐτὸς ὅμως ὁ ὁμορφονιὸς, νόμισε ὅτι τὸν ἐρωτεύθηκα κι' ὅλας, καὶ ὅταν τοῦ ἔλεγα καλημέρα, γελοῦσε....

Ἀνάργυρος.— Ἀπὸ εὐγένεια, κ. πρόεδρε!

Πρόεδρος.— Παρακαλῶ, μὴν διακόπτετε! Παρακάτω δεσποινίς;

Ἐρωφίλη.— Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἔμαθε τοῦ παπαγάλου του νὰ μοῦ λέῃ κάθε μέρα ποὺ μ' ἔβλεπε μιὰ φράση, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὴν ἐπαναλάβω.

Πρόεδρος.— Ἐμπρὸς, δεσποινίς, θάρρος, πρέπει νὰ μᾶς τὰ πῆτε ὅλα ἐδῶ...

Ἐρωφίλη.— Ἄχ κ. πρόεδρε, πῶς νὰ σᾶς πῶ! μ' ἔλεγε... «οὐ νὰ χαθῆς γρηὰ καρακάξα!...»

Πρόεδρος.— Καλὰ καθῆστε. Ἀνάργυρος Λαδορίγανης. Τί ἔχεις νὰ πῆς σ' αὐτά;

Ἀνάργυρος.— Κύριε πρόεδρε, ἀ σᾶς κάνω μιὰ μεγάλη ἐξομολόγηση σήμερα. Ἡ φράση αὐτὴ δὲν προωρίζετο γιὰ τὴ δεσποινίδα κι' ἀδίκως μὲ ἀτηγορεῖ.

Πρόεδρος.— Ἀλλά;

Ἀνάργυρος.— Ἀλλὰ γιὰ τὴν θεία μου ποὺ γιὰ νὰ μοῦ ἀφήσῃ μερικὰ χιλιάρικα, μοῦ φόρτωσε κι' αὐτὸ τὸ ψωρο - παπαγάλο. Ἐμένα, ἡ μόνη μου ἐκδίκηση ἦταν νὰ τοῦ μάθω τὴν φράση ἐκείνη γιὰ νὰ τὴν ἀκούω κάθε τόσο ἀπὸ τὸ στόμα του...

Πρόεδρος.—Πῶς συνέβαινε ὅμως νὰ τὴν θυμᾶται κάθε φορὰ ποὺ ἐνεφανίζετο ἡ δεσποινίδα, τὴν μπαλκόνι της;

Ἀνάργυρος.— Αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, κ. πρόεδρε... Πάντως σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶχα τὴν παραμικρὰν πρόθεσιν νὰ προσβάλω τὴν δεσποινίδα, τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ἐκτιμῶ καὶ σέβομαι...

(Ἡ δεσποινὶς Ἐωφίλη κοκκινίζει στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια σφόδρα.)

Πρόεδρος.— Πολὺ καλά, ἀρκεῖ.

(Μικρὰ παῦσις)

Πρ: Τὸ δικαστήριον καταδικάζει τὸν Ἀνάρ. Λαδορίγανην εἰς ἑπτακοσίων δραγμῶν ψυχικὴν ὀδύνην πρὸς τὴν δίδα Ἐρωφίλην Ἰδανικοῦ καὶ εἰς πρόστιμον 300 δραγμῶν ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως!

Ἐρωφίλη.— Εὐχαριστῶ, κ. πρόεδρε!

Ὁ Νικολάκης (ἀπ' ἔξω).— Οὐ' νὰ χαθῆς γρηὰ καρακάξα!...

Ἡ δὶς Ἐρωφίλη λιποθυμᾶ.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΦΟΒΕΡΗ ΠΙΑΝΙΣΤΑ

—Λέγουν ὅτι κάποτε ποὺ ὁ διάσημος πιανίστας Παντερέφσκυ καθόταν στὸ πιάνο, ἀπὸ τὸ πολὺ καὶ δυνατὸ παίξιμο εἶχαν παραλύσει τὰ δάχτυλά του.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα: Ἐγὼ ξέρω ἕνα κορίτσι τοῦ δευτέρου πατώματος ποὺ μὲ τὸ παίξιμό της ἔχει παραλύσει ὅλους τοὺς... ἐνοίκους!

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

—Τί δῶρο κάματε τοῦ μπέμπη σας γιὰ τὴν πρώτη ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του; ρώτησε ἡ κυρία Μαρία.

—Σπάσαμε τὸν κουμπαρά του, ἀπάντησε ἡ φιλενάδα της καὶ τοῦ ἀγοράσαμε ἕνα ὡραῖο ἠλεκτρικὸ σίδερο τοῦ σιδερώματος.

Ἡ πολυγαμία μεταξύ τῶν πολιτισμένων λαῶν

Μορμόνοι καὶ Μορμονισμὸς

Ἀκούετε, ἀσφαλῶς, ἀκούσει γιὰ τοὺς Μορμόνους καὶ τὸ σύστημά των, τὸν Μορμονισμό. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι — ἄνθρωποι καθ' ὅλα τὰ ἄλλα πολιτισμένοι — ποὺ ἔχουν ἀναγάγει εἰς περιωπὴν θρησκευτικοῦ δόγματος τὴν πολυγαμία. Κι' αὐτὸ ἐξακολούθησε χρόνια. Στὸ τέλος, ὅμως, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες συνείθησαν ἀπὸ τοὺς «οὐρανίους γάμους», ὅπως τοὺς ἔλεγαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, καὶ ἄρχισαν, ἀπὸ τὸ 1890 αὐτοί, νὰ καταδιώκουν τοὺς Μορμόνους, ποὺ εἶχαν μάλιστα καὶ δική τους πόλη, στὸ Σώλτ Λαίηκ Σίτυ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας τῶν Μορμόνων, Οὐΐλφορδ Γούδρουφ, κατεδίκασε, τότε, αὐστηρὰ τὸ σύστημα σ' ἕνα μανιφέστο του ποὺκανε ἐντύπωση τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ἡ πολυγαμία, τυπικῶς, καταργήθηκε τὴν Ἀμερική. Τυπικῶς, ὅμως, γιατὶ οὐσιαστικῶς πολλὲς οἰκογένειες παρέμειναν πιστὲς στὴν «θρησκεία» τους, στὰ δόγματα δηλαδὴ τῶν Σμὶθ καὶ Μπρίγκαμ Γιοὺγκ καὶ καταφεύγοντας στὶς κακοτοπιὲς καὶ τὰ σπήλαια τῶν βραχωδῶν ὀρέων, ἐξακολουθοῦσαν ἐκεῖ — κρυφὰ τὴν ἐξάσκηση τῆς περίεργης λατρείας των. Ἀπὸ τὰ βουνὰ ἡ πολυγαμία ἄρχισε πάλι νὰ ξαπλώνεται στὶς πολιτεῖες, τόσο, ποὺ τελευταῖα ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς Ἀριζόνας ἀναγκάσθηκε νὰ λάβῃ αὐστηρὰ μέτρα γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ κακοῦ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνεται κατὰ τρόπο ἐπικίνδυνο.

Ἔτσι ἀποκαλύφθηκε ὅτι στὸ Μοχαβὲς ὑπῆρχε ὁλόκληρη παροικία πολυγάμων κρυμμένη πάνω στὸ βουνό, ποὺ τὴν λέγαν Σὸρτ Κρήκ.

Τὴν παροικία αὐτὴ τὴν ἐπεσκέφθηκε ὁ ἀνταποκριτὴς ἑνὸς μεγάλου περιοδικοῦ τοῦ Σικάγου καὶ διεπίστωσε ὅτι κατοικεῖτο ἀπὸ 25.000 ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι πίστευαν στὴν πολυγαμία. Ἀπ' αὐτοὺς δὲ πάλι οἱ 2.000 τὴν ἐξασκοῦσαν ὁλοφάνερα.

Νέος διωγμὸς ἄρχισε ἐναντίον τῆς πολυγαμίας. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ πράγματα γιὰ τὶς ἀρχὲς δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολα. Οἱ πολύγαμοι ἄρχισαν νὰ ἀμύνωνται. Ἐβγαλαν περιοδικά, ἐφημερίδες καὶ ἄρχισαν μιὰ ἀληθινὴ ἀντισταυροφορία, ὡς καὶ βιβλία ἐδημοσιεύθηκαν. Τὸ ἔργο ποὺ ἐσημείωσε περισσότερη ἐπιτυχία ἦταν τὸ«Νέο καὶ Αἰώνιο Σύμβολο τοῦ Γάμου», ἡ «Ἑρμηνεία τοῦ Οὐρανίου γάμου καὶ τῆς πολυγαμίας». Ἦταν ἕνας τόμος 155 σελίδων μὲ συγγραφέα κάποιον Μῶσερ ποὺ εἶναι σήμερα ὁ περιφημότερος προπαγανδιστὴς τῆς πολυγαμίας.

Ἕνα ἄλλο, ὅμως, βιβλίο, «Ὁ Γάμος» πηγαίνει ἀκόμη μακρύτερα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους γιατὶ ἦταν..... πολύγαμος ! Νὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέραμε!

Τὰ νέα κορίτσια, προειδοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς κήρυκας τῆς πολυγαμίας ὅτι ἂν δὲν θέλουν νὰ παντρευτοῦν ἕνα πολύγαμο, θὰ γίνουν ἀργότερα ὑπηρέτριες, ἐνῶ ὅσες δεχθοῦν θὰ εἶναι κυρίες καὶ θὰ φθάσουν ἔτσι εὐκολότερα στὸν οὐρανό.

⊞ ⊞

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου στοὺς πολύγαμους εἶναι πολὺ περίεργη.

Ἰδοὺ πῶς τὴν περιγράφει ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος τὸν ὁποῖον ἀναφέραμε:

Συνήθως ἡ νύφη εἶναι ἕνα κοριτσάκι 13—15 ἐτῶν καὶ ὁ γαμπρὸς σαραντάρης ἢ καὶ πενηντάρης, μὲ γκρίζα μαλλιά.

Τὸ ζεύγος τῶν μελλονύμφων στέκεται ὄρθιο στὸν ναό, μπροστὰ στὸν μεγάλο ἱερέα ποὺ λέει φωναχτά:

Οἱ ἱδρυταὶ τοῦ Μορμονισμοῦ: ΣΜΙΘ καὶ ΓΙΟΥΓΚ

«Αὐτὸς ὁ ἄνδρας καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ σφραγισθοῦν σὲ λίγο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν οἶκον του τοῦτον».

Ἀρχίζει κατόπι τὸ διάβασμα σελίδων ἀπὸ τὸ «Αἰώνιο Σύμβολο» καὶ καταλήγει μὲ τὶς λέξεις αὐτές:

«Ὁ γάμος θὰ γίνῃ παρουσίᾳ καὶ τοῦ μεγάλου ἱερέως».

Ἡ δυστυχισμένη ἡ μικρούλα, ποὺ δυὸ —τρεῖς μέρες πρωτήτερα, ἔπαιζε ἀκόμη μὲ τὶς κοῦκλες της, κυττάζει χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τίποτε.

Ὁ ἱερεὺς ἀναλαμβάνει νὰ τῆς ἐξηγήσῃ. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸν βωμό, ὅπου βρισκότανε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ σταματᾷ μπρὸς στὴ νεόνυμφο. Μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία τῆς βγάζει τὰ ροῦχα. Ἡ δυστυχισμένη φρικιᾷ καὶ ζητεῖ ἐξ ἀνοιγμάτων, νὰ σκεπασθῇ. Ὁ μέγας ἱερεύς, ὅμως, δὲν συγκινεῖται. Τὴν γδύνει τελείως καὶ κατόπιν πλησιάζει τὸν γαμπρό: ἀρχίζει νὰ τὸν γδύνῃ κι' αὐτόν. Ὅταν τελειώσῃ λέγει καὶ στοὺς δύο:

«Καὶ τώρα, παρουσίᾳ τοῦ μεγάλου ἱερέως, πρέπει νὰ συντελεσθῇ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ γάμου. Πιστῶς γέγραπται ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ κάμῃ τὸν ἄνδρα νὰ περιμένῃ καὶ δὲν πρέπει νὰ παρεμποδίζῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου δόγματος αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε...».

Ἔτσι γίνεται ὁ γάμος, ποὺ καταντᾷ, ὅπως βλέπετε, δημόσιον θέαμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ περαιτέρω, ὁ σύζυγος πρέπει νὰ μοιράζῃ ἀκριβοδικαίως σ' ὅλες τὶς γυναῖκες του τὶς τρυφερότητές του. Δὲν μπορεῖ νὰ δείχνῃ ἰδιαίτερη προτίμησιν σὲ καμμιάν. Ὅταν μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες του, βρίσκεται εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν, ὁ σύζυγος δικαιοῦται νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ μιὰ νέα. Νὰ προσθέσῃ δηλαδὴ μιὰ ἀκόμη σύζυγο στὸ χαρέμι του, ποὺ θὰ τοῦ μένῃ φυσικά.

Θὰ φαντάζεσθε, βέβαια, τώρα, ὅτι ἡ διχόνοια καὶ τὸ μῖσος βασιλεύουν καὶ μέσα στὰ χαρέμια τῶν πολυγάμων, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλο χαρέμι.

Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Οἱ γυναῖκες ζοῦν ἀναμεταξύ των μὲ μεγάλη ὁμόνοια καὶ ἀγάπη. Οὔτε ραδιουργίες, οὔτε διαβολές, οὔτε μαλλιοτραβήγματα. Καμμιὰ δὲν ζηλεύει τὴν ἄλλη, ὅλες δὲ μαζὶ ἀγαποῦν ἐξ ἴσου καὶ μὲ τὸ αὐτὸ αἴσθημα ἀφοσιώσεως τὸν κοινὸ σύζυγό των.

Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς συνέλαβαν καὶ ἐξέτασαν πολλάκις τέτοιες γυναῖκες τῆς παροικίας τοῦ Σὸρτ Κρήκ. Ὅλες των δήλωσαν ὅτι ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκαμαν καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τους. Δὲν δέχτηκαν δὲ μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀφήσουν καὶ νὰ φύγουν προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν!

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄνδρες, αὐτοὶ εἶπαν, ἁπλούστατα, ὅτι ἦσαν ὑπερήφανοι ποὺ ἐξασκοῦσαν τὸ ἱερώτερο καὶ ἀνθρωπινώτερο δόγμα τοῦ κόσμου. Ἐπικαλοῦνται τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ καὶ μιλοῦν περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ νὰ ἔχῃ πολλὰ παιδιά, γιὰ νὰ ἐξυμνοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα στόματα τὸν Ἰεχωβᾶ.

— Καὶ πόσες γυναῖκες, ἕνας ἄνδρας πρέπει νὰ πάρῃ; ρώτησαν τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς πολυγάμους κάποιον Σπένσερ.

— Ὅσες μπορεῖ νὰ σηκώσῃ! ἦταν ἡ ἀπάντησίς του.

Ἐν τούτοις, οἱ συλληφθέντες πολύγαμοι καταδικάσθησαν ὁ ἕνας σὲ 18 μηνῶν καὶ ὁ ἄλλος σὲ δύο ἐτῶν φυλάκιση ἀπὸ τὸ δικαστήριο τῆς Ἀριζόνας.

Οἱ ἀρχηγοί, ὅμως, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ κεθάπτεται τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἀποταθοῦν στὸν ἀμερικανικὸ Ἄρειο Πάγο πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως.

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Ἡ ἱκανοποίησις ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν συγγνώμην διαρκεῖ αἰωνίως.

(Βάκων)

⊞ ⊞

—Ἕνας ἀνόητος εἶναι ἐνοχλητικός, ἕνας σχολαστικὸς εἶναι ἀνυπόφορος.

(Ναπολέων)

Ἐκεῖνος ποὺ ἀντίκρυσε τὸν θάνατο

Ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Ρ. Φράνσις Ντιντσέλο

Καθημερινὰ ἔρχόταν τακτικὰ καὶ καθόταν σ' ἕνα πάγκο τῆς κεντρικῆς πλατείας, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὸ μεγάλο καφενεῖο.

Πρὶν πηγαινοερχόνταν οἱ μαῦροι, ξυπόλυτοι, μὲ λυγδερὸ φέσια καὶ ἀπὸ ἐπάνω ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρὺς σὰν μολοῦβι, ὁ ἥλιος καυτός.

Κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ σούρουπο, τὸ καφενεῖο γέμιζε πελάτες καὶ οἱ μουσικοὶ τοῦ κέντρου προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν μὲ τὴν παράφωνη μουσική τους.

Τότε ἀκριβῶς ἐφανιζόταν ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος. Ἀδύνατος, σκελετώδης μέσα στὰ φαρδιὰ ροῦχα του ποὺ ἔπλεαν ἐπάνω του. Τὸ πρόσωπό του λὲς καὶ δὲν ὑπῆρχε, τόσο δυνατό, διαπεραστικὸ ἦταν τὸ βλέμμα του. Αὐτὸ μονάχα ξεχώριζε ἀπὸ τὸ κουρασμένο πρόσωπό του.

—Καὶ τώρα θὰ παίξουμε λίγο Μπετόβεν γιὰ τὸν ἐρασιτέχνη μας, ἔλεγε δυνατά, γιὰ ν' ἀκουσθῇ κι' ἀπ' τοὺς πελάτες ὁ ἀρχιμουσικός.

Ὅλων τὰ βλέμματα στρεφόνταν πρὸς τὸν πάγκο, ὅπου ὁ ἄγνωστος, ἀδιάφορος γιὰ τὴν γύρω του κίνηση, μὲ τὰ χέρια σφιγμένα ἀνάμεσα στὰ γόνατά του, βυθιζόταν ὁλόκληρος στὴν ἁρμονία. Κάπου - κάπου κάποια λέξη ξέφευγε ἀπ' τὰ σφιγμένα χείλη του, ἢ ἀοχιζε κάποια χειρονομία ποὺ ἀμέσως τὴ σταματοῦσε μὲ λύσσα. Κι' ἕνα μικρὸ χαμόγελο ζωγραφιζόταν στὰ χαρακτηριστικά του.

Ἦταν ὁ «τρελλός». Ἄλλοι τὸν φώναζαν ὁ «ἐρημίτης». Οἱ πατεράδες τὸν μεταχειρίζονταν γιὰ σκιάχτρο, γιὰ φόβητρο τῶν ἄτακτων παιδιῶν τους.

—Ἂν δὲν καθίσης φρόνιμος θὰ φωνάξω τὸν ἄνθρωπο τῆς πλατείας.

Αὐτὸς ὅμως δὲν νοιαζόταν γιὰ τίποτε. Ζοῦσε ἀδιάφορος πρὸς τὸ περιβάλλον, πρὸς τὶς διαδόσεις.

Εἶχε ἔρθει μιὰ μέρα μὲ τὸ μικρὸ καράβι τῆς γραμμῆς, σ' αὐτὸν τὸν ἀπομακρυσμένο τόπο. Εἶνε νοικιάσει μιὰ καλύβα στὸ κέντρον ἀκριβῶς τοῦ χωριοῦ τῶν μαύρων. Μιὰ ἰθαγενὴς τὸν περιποιόταν καὶ διηνόταν στὶς γνωστές της τὶς τρέλλες τοῦ ἀφεντικοῦ της. Κλεινόταν στὸ δωμάτιό του καὶ γέμιζε υὲ παράξενα σημάδια χαρτιὰ χαρακωμένα.

Φαινόταν πὼς ζοῦσε κάποιο δικό του ὄνειρο, ποὺ τὸ εἶναν ὑφάνει ἀναμνήσεις εὐγάριστες ἢ καὶ λυπηρές.

Στὴν Τράπεζα τὸν ἤξεραν καλά. Κάθε τόσο πήγαινε ν' ἀποσύρῃ κάτι λεφτὰ ποὺ τοῦ ἔστελνε τακτικὰ ἕνας συμβολαιογράφος ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ἐκεῖ εἶναν καταγραμμένο τὸ ὄνομά του: Ζεράν Μιλλό. Τίποτε ὅμως παραπάνω γιὰ τὴν προηγούμενη ζωή του δὲν ἤξερε κανείς. Γι' αὐτὸ τὸν ἤναν βαπτίσει τρελλό. Ἀλλ' καὶ ἦταν ἥσυχος, δὲν πείραζε κανένα.

Ἔτσι κυλοῦσαν μονότονα οἱ μέρες. Πέρασαν βροχές, θύελλες, ζέστες [illegible] καὶ ἀνοιξιάτες, ἡ παροικία [illegible] ἐκεῖ δίνοντας φίλους, δίνοντας [illegible] σκλάβους τῆς μανίας του: ν' ἀκούσῃ τὴ μουσικὴ τοῦ καφενείου τῆς πλατείας.

Ἡ Μοῖρα ὅμως ἀγρυπνοῦσε. Μισεῖ τὴν ἀδράνεια καὶ τῆς ἀρέσουν οἱ πάλες, τὰ γκρεμίσματα. Ὁ χειμῶνας ἄρχιζε, οἱ βροχὲς εἶχαν παύσει κι' ὁ οὐρανὸς εἶνε γίνει καταθλιπτικὰ μονότονος, γεμᾶτος ἠλεκτρισμό. Ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται νέοι ἄποικοι, ἡ κίνηση τῆς ἀποικίας εἶχε καὶ πάλι φουντώσει.

⊞ ⊞

Κάποια μέρα στὸ καφενεῖο τῆς πλατείας φάνηκαν δυὸ νέοι πελάτες: ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα. Ἐκεῖνος ἦταν ψηλός, ἀρρενωπός, ὄμορφος, γοητευτικός.

—Καλῶς τὸν Κλερμόν, ἀντήχησε μιὰ φωνὴ δίπλα τους.

Ὁ ἄνδρας στράφηκε καὶ ἀναγνώρισε κάποιο παληὸ φίλο του. Χαιρετήθηκαν ἐγκάρδια.

Νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴ γυναῖκα μου, εἶπε μετὰ ὁ Κλερμόν.

—Τὰ συγχαρητήριά μου.

Ὅταν λίγο μετά, ἀφήνοντας τὸ ζευγάρι μόνο, ὁ ἄλλος ἐπέστρεψε στὸ τραπέζι του, διηγήθηκε τὰ ἑξῆς στὸ φίλο του ποὺ τὸν περίμενε:

—Εἶναι ὁ Κλερμόν, τὸν θυμᾶσαι ; Πρὶν τέσσερα - πέντε χρόνια ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία. Ἐκεῖ ἐρωτεύθηκε μιὰ παντρεμένη. Ὁ ἄνδρας της ὅμως τοὺς συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ. Κάποιος ἀπ' τοὺς δυὸ τὸν πυροβόλησε. Ἐπηκολούθησε ἡ δίκη. Ὁ Κλερμὸν ἐτέθη σὲ διαθεσιμότητα. Τώρα παντρεύθηκε καὶ ξαναγυρίζει ἐδῶ.

—Ὡραία γυναῖκα, ψιθύρισε ὁ σύντροφός του.

—Ἡ κ. Κλερμὸν ἦταν μελαχροινή, μὲ βελούδινο, λεπτὸ δέρμα, μὲ πρόσωπο κανονικώτατο. Κάποια ἠδυπάθεια ποὺ μαντευόταν ἀπ' τὸ σύνολό της, τὴν ἔκανε πιὸ ἐλκυστική.

Ἡ μουσικὴ εἶχε ἀρχίσει τὴν «Ἡμιτελῆ Συμφωνία» τοῦ Σούμπερτ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ὁ Ζεράρ Μιλλό, ὁ τρελλός. Κάθησε ἀργὰ στὸν πάγκο του, ποὺ τὸν σκίαζαν τὰ φυλλώματα τῶν γύρω δένδρων, πῆρε τὴ συνειθισμένη του στάση, καὶ βυθίστηκε στὴν ἔκσταση τῆς μουσικῆς, ποὺ τὸν μετέφερε γοργὰ στὸ παρελθόν, τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τὸ ἄθλιο, τωρινό, περιβάλλον.

Ξαφνικὰ τὰ γόνατά του ἔσφιξαν πιὸ δυνατὰ τὰ σκελετώδη χέρια του. Ἡ ματιά του εἶχε ἀφήσει τὴν ὀρχήστρα, καὶ κύτταζε τὸ ζεῦγος Κλερμόν. Συγκρατήθηκα καὶ μόνον ἡ τρελλὴ φλόγα τῶν ματιῶν του γέμισε αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο ὄρφανο: τὸν Κλερμὸν καὶ τὴν Μαρί.

—Ἡσύχασε, ψιθύρισε, θὰ γελάσετε...

Σηκώθηκαν, πλήρωσαν καὶ διέσχισαν ἀγέρωχα τὸ πλῆθος τῶν θαμώνων. Μπῆκαν σ' ἕνα ταξί, καὶ ἔφυγαν. Ὁ τρελλὸς εἶχε σηκωθῆ. Ὁ θόρυβος τοῦ κλάξον σκέπασε μιὰ στιγμὴ τὸ σόλο τοῦ βιολοντσέλου.

Ἕνας πελάτης στράφηκε καὶ εἶδε τὸν τρελλὸ νὰ φεύγῃ.

—Χάλασε ὁ κόσμος, εἶπε στὸν γείτονά του. Ὁ τρελλὸς ἄφησε τὴ μουσικὴ στὴ μέση.

Τὴν ἐπομένη δὲν τὸν εἶδαν στὴν πλατεῖα τὴν ὥρα τῆς μουσικῆς. Οἱ ἄνδρες τῆς ὀρχήστρας αἰσθανόταν κάποιο κε-

νό, τοὺς ἔλειπε ὁ μυστηριώδης ἐμψυχωτής τους.

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, πλῆθος κόσμου ἀπέβγαζε τοὺς ταξιδιῶτες πρὸς τὸ ἐσωτερικό. Ὁ Κλερμὸν καὶ ἡ γυναῖκα του ἔφευγαν ἐπίσης γιὰ κάποια μακρυνὴ πόλη τῆς Νιγερίας ὅπου εἶχε διορισθῆ ὁ Κλερμόν. Στὸ τελευταῖο βαγόνι τοῦ συρμοῦ κάποιος καθόταν στὸν ξύλινο πάγκο, σκυφτός, ἀμίλητος. Κανεὶς φίλος ἢ γνωστὸς δὲν θἀρχόταν νὰ τὸν προβοδίση. Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ τραῖνο, μ' ἕνα στριγγὸ σφύριγμα ξεκινοῦσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του μιὰ δεσμίδα χαρτιά, χαρακωμένα λεπτά.

Δυὸ πρόσωπα ποὺ στεκόταν στὴν προκυμαῖα διέκριναν τὰ χαρακτηριστικά του.

—Διάβολε, φώναξε ὁ ἕνας. Ὁ Ζεράρ Μιλλὸ φεύγει.

—Ναί, ἐπιβεβαίωσε ὁ ἄλλος, ποὺ ἦταν τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος. Σήμερα τὸ πρωῖ ἀπέσυρε ὅλα τὰ λεπτά του ἀπὸ τὴν Τράπεζα μας.

⊡ ⊡

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε ἐπὶ μέρες. Κάποιο φαντασμαγορικὰ ζωγραφισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ ἔδυε, βράδυ, ἔφθασαν στὸ τέρμα. Τοὺς Κλερμὸν τοὺς ὑποδέχθηκε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Διοικητηρίου. Τὸ κέντρο, τοὺς εἶχε εἰδοποιήσει τηλεγραφικῶς γιὰ τὴν ἄφιξη τοῦ νέου ὑπαλλήλου.

Ὁ Λεκυγιέ, ἔτσι λεγόταν ὁ ὑπάλληλος, εἶχε φροντίσει γιὰ ὅλα: Δωμάτιο, δηλαδὴ καὶ φαγητό. Αὐτὴ ἦταν ἡ νοοτροπία του. Ἐδῶ σταματοῦσε τὸ ἰδεῶδες του ὡς ἀποικιακοῦ ὑπαλλήλου. Ἡ Μαρὶ ποὺ τὸν εἶχε ψυχολογήσει, φρόντισε νὰ τὸν κολακεύση μὲ διάφορα ἐπαινετικὰ λόγια γιὰ τὸ θαυμάσιο γεῦμα καὶ τὸ ἀναπαυτικὸ δωμάτιο.

Καὶ οἱ μέρες ἄργισαν νὰ κυλοῦν μονότονα ὡς κάποιο βράδυ, πιὸ βαρὺ ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ποὺ ἡ Μαρὶ εἶχε βγῆ περίπατο μόνη της. Ὅταν ἐπέστρεψε πῆγε καὶ ἀκούμπησε σὲ μιὰ κολόνα τῆς βεράντας. Ἄραγε νὰ κύτταζε τὶς μακρυὲς μαῦρες πιρόγες ποὺ ἔσχιζαν τὸν ποταμό; Ἢ τὸ ἀργὸ πέταγμα τῶν ἀρπακτικῶν πουλιῶν; Ἢ τέλος, ἄκουγε, μήπως, τὴν φωνὴ τῶν βοσκῶν ποὺ κυλοῦσαν τὰ κοπάδια τους; Ὅταν ὁ Ζὰκ Κλερμὸν τὴν πλησίασε, ἔμεινε ἀκίνητη.

—Τὸν εἶδα, τοῦ εἶπε σὲ λίγο μὲ ἄχρωμη φωνή.

Ὁ Ζὰκ ταράχθηκε.

—Ποιόν; ρώτησε βραχνά.

—Τὸν Ζεράρ!

Τῆς γάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μαλλιά, ὅπως γαϊδεύει κανεὶς τὸ παιδὶ ποὺ ἐύπνησε τρομαγμένο ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτη.

—Θὰ ὀνειρεύθηκες καὶ πάλι, ἀγάπη μου.

—Ὄχι, τὸν εἶδα... σήμερα... στὸ χωριὸ τῶν μαύρων.

—Εἶσαι τρελλή.

Γρήγορα συνῆλθε.

—Συγγώρεσέ με... Μὰ δὲν σκέπτεσαι τί λές. Διαρκῶς βλέπεις Αὐτὸν μπροστά σου!

—Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι βεβαία. Μὲ κύτταξε στὰ μάτια, καὶ εἶδα τὴ φλόγα ποὺ τὰ καίει.

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἡσύγασε, ψιθύρισε. Θὰ γελάστηκες.

—Ὄχι. Ἦταν Ἐκεῖνος! Στεκόταν ἀκίνητος μπροστὰ σ' ἕνα ἰθαγενὴ μουσικὸ ποὺ ἔπαιζε μιὰ παράξενη μελῳδία στὸ πρωτόγονο ὄργανό του. Κι' ἐκεῖνος τὸν ἄκουε μὲ ἔκσταση, μὲ μιὰν ἔκφραση ποὺ παίρνει ὅταν ἡ μουσικὴ τὸν παρασύρει, τὸν μετουσιώνει. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πέρασα κοντά του. Τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε τὸ δικό μου. Δὲν χωρεῖ πιὰ ἀμφιβολία. Εἶναι Ἐκεῖνος! Μᾶς κυνήγησε ὥς ἐδῶ!

Μιλοῦσε σπασμωδικά, διακεκομμένα. Τὸ στῆθος της κυμάτιζε μὲ ἀγωνία.

—Ζάκ, εἴμαστε χαμένοι!

Εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν πείση. Σκυμμένος ἔξω ἀπὸ τὴ βεράντα, ἀδιάφορος στοὺς ἀπίστευτους χρωματισμοὺς τῆς δύσεως. Ὁ ἀέρας ἦταν διάφανος, κρυσταλλένιος. Κάτι περιστέρια ρουκούλιζαν κρυμμένα στὰ πυκνὰ φυλλώματα. Τὰ παιδιὰ φώναζαν κάτω στὸ ποτάμι, ποὺ τὸ διέσχιζαν οἱ νέγροι χαμάληδες φορτωμένοι τὰ φορτία τους στὸ κεφάλι. Χανόνταν σιγὰ - σιγὰ στὸ νερὸ καὶ μόνον τὸ κεφάλι τους ξεχώριζε, μὲ γιγαντιαία κορῶνα τὸ φορτίο, σχίζοντας τὰ σκοῦρα νερά. Σὲ λίγο θὰ βγαίναν στὴν ἀντίθετη ὄχθη, καὶ οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ θὰ κυλοῦσαν μαργαριταρένιες ἐπάνω στὰ μυῶδη μπρούντζινα σώματά τους.

—Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσω, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ζάκ. καὶ ἡ Μαρὶ ἀναπήδησε· τόσο ἀπότομη ἦταν ἡ φωνή του.

—Λεκυγιέ! φώναξε.

Ὁ βοηθός του φάνηκε στὴν πόρτα τῆς βεράντας, μασουλώντας κάτι.

—Μήπως ἔμαθες ἂν ἦρθε κάποιος Εὐρωπαῖος καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ χωριὸ τῶν Ἰθαγενῶν;

Ὁ Λεκυγιὲ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

—Βέβαια, ἀπάντησε. Ἦρθε κάποιος μισότρελλος, ποὺ ζῆ σὰν ἄγριος. Ἔχει τὴ λόξα νὰ δίνη λεφτὰ στοὺς μαύρους γιὰ νὰ τοῦ παίζουν μουσική.

—Ἔπρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, εἶπε ὁ Ζάκ, προσπαθώντας νὰ χαμογελάση. Στεῖλτε ἕνα στρατιώτη νὰ τοῦ πῆ νὰ παρουσιασθῆ ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου.

—Μάλιστα, κ. Διοικητά!

Ἡ Μαρὶ στεκόταν ἀκίνητη, ἀπολιθωμένη. Δὲν τολμοῦσε νὰ σκεφθῆ τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε ὅταν οἱ ἄνδρες θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωποι. Ὁ ἕνας γεμᾶτος πάθος, ὁ ἄλλος τόσον ἀπότομος.

—Ζάκ, κατώρθωσε νὰ ψιθυρίση.

Τοῦ ἔπιασε ἁπαλὰ τὸ γέρι. Ἐκεῖνος ὅμως ξέφυγε τὸ σφίξιμό της. Τὴν κράτησε γερὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους.

—Πρέπει νὰ μάθω, εἶπε τονίζοντας δυνατὰ τὰ λόγια του. Ἂν εἶναι Ἐκεῖνος, τί ζητᾶ; Αὔριο θὰ ξέρουμε.

⊡ ⊡

Ὁ ἀδύνατος, σκελετώδης ἄγνωστος, στάθηκε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ γραφείου. Μετὰ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τοῦ δρόμου τὸ μισοσκόταδο αὐτοῦ τοῦ δωματίου τὸν ζαλίζει. Τέλος διακρίνει τὸ γραφεῖο μὲ τὸ πράσινο σκέπασμά του, καὶ καθισμένον πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν Ζάκ. Προνωρεῖ πρὸς αὐτόν.

—Μὲ ζητήσατε, κ. Διοικητά;

Ὁ Ζὰκ τοῦ δείχνει κάποιο κάθισμα κι' ὁ Ζεράρ κάθεται. Μιὰ βαρειὰ σιγὴ ἁπλώνεται. Ἀπὸ πάνω τους, σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος, ἡ Μαρὶ ἀγωνιᾶ. Τὸν εἶδε ποὺ ἐρχόταν, κουμπωμένη πίσω ἀπὸ τὰ στολίδια τῆς βεράντας. Ἦταν Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ποὺ ἐρχόταν σὰν βραγνᾶς στὶς ἄϋπνες ἀτέλειωτες νύκτες. Ἐκεῖνος ποὺ βασάνιζε κάθε στιγμὴ τῆς ἄτυχης ζωῆς της.

Ὁ Ζὰκ μίλησε πρῶτος. ἀογίζοντας τὴν ἐπίθεση.

—Μπορῶ νὰ μάθω νιὰ ποιὸν λόγον ἤρθατε ἐδῶ;

Ὁ Ζεράρ προσποιήθηκε τὸν κουτό.

—Μὰ μὲ καλέσατε ἐσεῖς!

—Ἀφῆστε τ' ἀστεῖα! Θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί γυρεύετε σ' αὐτὸν τὸν τόπο;

—Δὲν τὸ ἤξερα ὅτι ἀπαγορεύεται, δὲν φανταζόμουν ὅτι ἐγκληματοῦσα!. Νόμιζα ὅτι μποροῦσα νὰ ἔλθω ἐλεύθερα.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀναμετριοῦνται μὲ τὸ βλέμμα σὰν μονομάχοι ποὺ δῶσαν τὶς πρῶτες σπαθιές.

—Πῆτε μου τί ζητᾶτε; ξαναρωτᾶ ὁ Διοικητής.

—Προσπαθῶ νὰ ζήσω.

—Μᾶς καταδιώκετε!

—Μοῦ εἶσθε ἀδιάφορος καὶ σεῖς καὶ ἐκεῖνη.

—Ἀκοῦστε κ. Λάν...

Ἀπότομα ὁ ἄλλος τινάχθηκε.

—Φτάνει, τὸν διέκοψε. Ἀφότου πάτησα τὸ πόδι μου στὴν Ἀφρικὴ δὲν εἶμαι παρὰ ὁ Ζεράρ Μιλλό. Τὸ παρελθὸν ἔσβυσε, βρίσκεται πίσω, μακρυὰ πολύ. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε σχετικὰ μ' αὐτό. Τίποτε!

Μάταια ὁ Ζὰκ προσπαθοῦσε νὰ ψυχολογήση τὸν ἀντίπαλό του. Μιλοῦσε ἄραγε εἰλικρινά;

—Ἴσως, ἂν θέλετε, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ἐπιστρέψετε στὴ Γαλλία, τοῦ προτείνει.

—Εὐχαριστῶ!

Ἡ ἀπάντηση δόθηκε σὰν χαστοῦκι, σὰν μαστίγωμα.

Ὁ Ζεράρ σηκώθηκε. Γιὰ τελευταία φορὰ ὁ Ζὰκ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐξευμενίση.

—Λυπηθῆτε Ἐκείνη!

Κι' αὐτὸς ποὺ τὸν ἀποκαλοῦν τρελλό, στέκεται ξαφνικὰ σὰν μαρμαρωμένος. Τί νὰ βλέπη, τί ν' ἀκούη ἄραγε; Μήπως μάντεψε τὴν ἀγωνία ἐκείνης ποὺ τρέμει αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ φοβᾶται κάθε λεπτὸ ποὺ περνᾶ;

—Κύριε Διοικητά, ξεσπᾶ ἐπὶ τέλους ὁ ἐρημίτης, ὑπάρχουν ἀναμνήσεις ποὺ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ προσπαθῆ νὰ τὶς ζωντανέψη, ἔστω καὶ μπροστὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀντίκρυσε τὸ θάνατο!

Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο ἀφήνοντας ἀνάστατο τὸν Ζὰκ Κλερμόν. Ἔξω τὸν ὑποδέχθηκε ἡ ζέστη, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμό, τὸν ζάλισε, τοῦ ξέρανε κάθε πόρο. Προχώρησε πρὸς τὸ ποτάμι τὸ σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ λεπτή, ἀνάλαφρη ἄχνη.

Κάθισε στὴ σκιὰ ἑνὸς γιγαντιαίου δένδρου ποὺ ὁ κορμός του ἦταν στριμμένος παράξενα καὶ οἱ ρίζες ἔβγαιναν καὶ ξαναχωνόταν στὴ γῆ σὲ διάφορα σημεῖα.

Εἶχε ἀντικρύσει τὸ θάνατο! Πόσο ὁλοκάθαρα ζωντάνευε μέσα του αὐτὴ ἡ ἀνάμνηση. Τὰ ξανάβλεπε ὅλα, δὲν τοῦ ξέφευγε οὔτε ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια. Ἡ Μαρί, ἡ Μαοινέτ, ἡ γυναῖκα του, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ποὺ τὴ λάτρευε...

Σταμάτησε μιὰ στιγμή. Κάποιος νέγρος, τρυγυρισμένος ἀπὸ ἄπλυτα ἀσπάκια, ἔπαιζε κάποιο πρωτόγονο ξυλόφωνο. Ὁ ἄνοιος ρυθμός του τόνιζε τὸ δύπνημα τοῦ παρελθόντος.

Τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος. Γι' αὐτὴν εἶνε συνθέσει τὰ πιὸ μεγαλόπνοα ἔργα του. Γι' αὐτὴν ξανουπνοῦσε τὶς νύχτες. Μὰ ἡ γυναῖκα δὲν ἐκτιμᾶ παρὰ τὴν ἄψεση λατρεία τοῦ ἄνδρα. Ἂν δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται γύρω της κάθε λεπτό, φαντάζεται πὼς εἶναι ἐγκαταλειμμένη καὶ ζητᾶ ἀλλοῦ παρηγοριά.

Ἔτσι κι' ἡ Μαρία εἶνε γνωρίσει τὸν Ζάκ. Ἔνιωσε τὸ κέντρισμα τοῦ πόθου καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ. Πέρασαν μερικὲς ἡδονικές, μεθυστικὲς

μέρες γιὰ τοὺς ἐραστάς. Ὁ ἄνδρας της δὲν ἤξερε τίποτε, δὲν ὑπωπτεύοταν κάν! Καὶ κάποιο βράδυ ποὺ ἐπέστρεψε πιὸ νωρὶς ἀπ' ὅ,τι λογάριαζε ἡ Μαρί, τρία πρόσωπα ἀντίκρυσαν τὸν ὄλεθρο!

Ἡ γυναῖκα εἶχε πεταχθῆ ὄρθια, κύτταζε στὰ μάτια ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἦταν τὸ πᾶν. Εἶχε βυθίσει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του. Ὁ τρόμος φλόγιζε σὰν ἀστραπὴ τὸ βλέμμα της. Στ' ἀνοικτὸ συρτάρι εἶδε κάποιο ὅπλο. Τὸ πῆρε καὶ πυροβόλησε. Τὸν βύθισε στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποὺ τὸ στοίχιωναν βρυκόλακες φοβεροί. Φαντάσματα τῆς Μαρὶ ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ τὸν κορόϊδευαν γιὰ τὸν ἄτυχό του ἔρωτα.

Ὁ μαῦρος μουσικὸς εἶχε δώσει ἕνα ξέφρενο ρυθμὸ στὴ μουσική του. Τὴν Μουσική, μάταια ζητοῦσε νὰ τὴν ξανάβρη ὁ Ζεράρ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ φρικτὴ νύχτα ἄδικα ξαναζητοῦσε τὴν παρουσία τῆς ποὺ θὰ τὸν ἐνέπνεε.

Μέρες καὶ νύχτες εἶχε παλέψει μὲ τὸ θάνατο. Τὸ σῶμα τοῦ τὸ εἶχαν καταξεσχίσει οἱ χειροῦργοι, καὶ πάλευε ἀπελπισμένα, ἐνῶ τὸ πνεῦμα του εἶχε ἤδη νικηθῆ. Ὁ Θάνατος τὸν κρατοῦσε γερά. Τὸν νανούριζε, καὶ μάλιστα σὰν σουρούπωνε καὶ τὰ σκοτάδια τύλιγαν ὅλα τριγύρω, κυλοῦσε στὸ αἷμα του σκορπώντας πότε φωτιὰ καὶ πότε πάγο. Κι' ὅμως τὸν ἀναζητοῦσε τὸν Θάνατο στὶς σπάνιες στιγμὲς ποὺ συνερχόταν Ἀλλοίμονο ὅμως, στὸ τέλος νίκησε ἡ ζωή. Κι' ἦταν αὐτὸ χειρότερο. Γιατὶ εἶχε ἤδη πεθάνει μέσα του ὁ παλμὸς, ἡ πνοή. Μάταια εἶχε παλέψει, μάταια εἶχε ζητήσει ξανὰ τὴν ἔμπνευση. Ἡ ἁρμονία ποὺ γεννιόταν ἀπὸ τὰ χέρια του τὰ ὡδηγημένα ἀπὸ τὸ ἀόρατο φύσημα τῆς τέχνης, τοῦ εἶχε ξεφύγει γιὰ πάντα. Εἶχε ἀντικρύσει τὸ θάνατο ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔκανε ἄνθρωπο. Δὲν εἶχε ἀπομείνει παρὰ ἡ ὕλη!

Στὴ δίκη ποὺ ἐπακολούθησε, ἀδιαφόρησε γιὰ ὅλα ὅσα συνέβαιναν τριγύρω του. Οἱ δικηγόροι τὸν ἔβριζαν, τοῦ ἔρριχναν τὸ σφάλμα ἐπάνω του, αὐτὸς ὅμως δὲν ἄκουε τίποτε. Ἔβλεπε μόνον Ἐκείνη καὶ Ἐκεῖνον. Κι' ὅταν ἡ δικαιοσύνη τὴν ἀθώωσε, χάρηκε κάπως γιατὶ ἴσως ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαποῦσε. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε τόσο! Ἦταν ἡ εὐτυχία του, ἡ ἐμπνευτριά του. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν ξαναπάρη, μὰ ἐκείνη δὲν τόλμησε, δὲν θέλησε ἴσως. Τότε ἐκεῖνος εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀφρική. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ Μοῖρα, παίζοντας μὲ τὴ δυστυχία του τὴν ξανάφερνε μπροστά του. Ἐκεῖνον κι' Ἐκείνην. Ἐνωμένους ἀπὸ τὸ σφάλμα καὶ τὸ ἔγκλημά τους.

⊡ ⊡

Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τί ζητᾶ! Ὡμολόγησε ὁ Ζὰκ στὴ Μαρί. Ὁ ἄνδρας της στεκόταν ἀκουμπισμένος στὸ καφάσι τοῦ μπαλκονιοῦ, ποὺ τὸ φώτιζε ὁ ἥλιος καὶ τὸ ἔκανε νὰ μοιάζη σὰν κάγκελα φυλακῆς.

Καθισμένη ἡ Μαρὶ τὸν ἄκουε δίχως νὰ μιλᾶ. Εχε δῆ τὸν πρώην ἄνδρα της νὰ φεύγη. Κύτταζε τὸν Ζάκ. Ἡ ἰδέα ποὺ τῆς εἶχε σφηνωθῆ στὸ μυαλό, ἀπὸ τὸ δικαστήριο ἀκόμη, ξαναζωντάνευε στὸ μυαλό της. Γιατί; Ποιὰ τρέλλα τὴν εἶχε σύρει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐραστή; Ποιὰ τρέλλα τῆς εἶχε ὁπλίσει τὸ χέρι ἐναντίον ἐκείνου; Ἐκείνη, ἡ ἔνοχη, εἶχε πληγώσει τὸν ἀθῶο, τὸν δυστυχισμένο. Παρ' ὀλίγο νὰ φώναζε: «Δὲν σ' ἀγαπῶ Ζάκ. Δὲν σ' ἀγάπησα ποτέ!»

Ὁ ἄνδρας τὴν κύτταζε. Κάποια ἰδέα πρόβαλε καὶ στὸ δικό του μυαλό. Γιατί; Ποιὰ βλακώδης ἔμπνευση τοῦ εἶχε σφυρίξει στ' αὐτὶ νὰ τῆς προτείνη νὰ τὴν παντρευθῆ γιὰ νὰ σκεπάση τὸ σκάνδαλο; Ἦταν τώρα ἐνωμένοι, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα!

Ἔξω ἡ ζέστη ἐμαίνετο κυριολεκτικά. Ὁ Ζὰκ αἰσθανόταν τὸν ἱδρῶτα νὰ τοῦ μουσκεύη τοὺς κροτάφους. Ἡ Μαρὶ ἔνοιωθε κάποιον ἴλιγγο, σχεδὸν εὐχάριστο. Γύρω της οἱ τοῖχοι χόρευαν, στ' αὐτιά της βόμβιζαν σμήνη μελισσῶν, κι' ἔβλεπε τὰ μόρια τῆς σκόνης νὰ χοροπηδοῦν μέσα στὶς φωτεινὲς δέσμες ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ διοικητοῦ.

—Πᾶμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο, ἐπρότεινε ὁ Ζὰκ ποὺ ἡ καταθλιπτικὴ σιγὴ τὸν τρέλλαινε.

Ἡ Μαρὶ σηκώθηκε ἀργά, μὲ σκυμμένους ὤμους, σχεδὸν ὑπάκουσε.

Τὸ αὐτοκίνητό τους τοὺς περίμενε στὴν αὐλή. Μπῆκαν καὶ τράβηξαν ποὸς τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ὅλο κι' ἀπομακρυνόταν, κι' ὅμως θἄπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ξαναγυρίσουν. Δὲν μποροῦσαν κἀν νὰ σκεφθοῦν τὴ φυγή. Ὁ ἐγωϊσμός του ὁ ἀνδρικός, δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε τοῦ Ζάκ. Ἡ Μαρὶ ἤξερε ὅτι, ὅπου κι' ἂν πήγαινε, θὰ τὸν ἔβλεπε πάντα μπροστά της!

⊡ ⊡

Στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ τῶν Ἰθαγενῶν βρισκόταν μιὰ καλύβα ἑτοιμόρροπη, τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα πλίνθινο τοῖχο φαγωμένο ἀπὸ τοὺς τερμῖτες. Στὴν αὐλὴ ἡ ἄμμος φλόγιζε. Μέσα στὴν καλύβα κάποιο σπασμένο σιδερένιο κρεββάτι, ἕνα χαλασμένο τραπέζι, ἕνα σκαμνί, κάτι χονδροειδῆ σκεύη ἦσαν ἡ μόνη της ἐπίπλωση. Ἔμενε ἐκεῖ μόνος. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, πήγαινε, σὰν πεινασμένο σκυλί, στὶς γειτονικὲς καλύβες καὶ μοιραζόταν μὲ τοὺς μαύρους τὸ φαγητό τους.

Ὅταν ἡ Μαρὶ ἔφθασε ἐκεῖ ἦταν πεθαμένη στὴν κούραση, ἴσως κι' ἀπ' τὴν ἀγωνία. Μέρες τώρα σκεπτόταν αὐτὸ τὸ διάβημά της. Ἐκεῖνο τὸ πρωῖ ὁ Ζὰκ εἶχε βγῆ γιὰ λίγες ὧρες ἔξω. Τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε, διέκρινε ὁλοκάθαρα στὸ πρόσωπό του τὴ χαρά, τὴν εὐχαρίστηση ποὺ θὰ ξεφεύγε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ μιασμένο αὐτὸ περιβάλλον ποὺ τοὺς τύλιγε ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες.

Ἀμέσως μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνον βγῆκε καὶ ἡ Μαρί. Κουρελιάρηδες νέγροι, βρωμεροὶ δρόμοι, συγαμένα σπίτια περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της, μὰ δὲν τὰ ἔβλεπε. Πήγαινε πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἦταν κάποτε ἄνδρας της καὶ τώρα ἀπόλυτος κύριός της. Ρωτοῦσε διαρκῶς τοὺς μαύρους, ποὺ τὴν ὡδηγοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς ἴδιους, μονότονους δρόμους. Χάθηκε ἀρκετὲς φορές, ξαναγύρισε στὰ ἴδια μέρη καὶ τέλος ἔφθασε στὸ τέρμα.

Μπῆκε στὴν καλύβα καὶ βρέθηκαν ἀντιμέτωποι.

—Ζεράρ!

Σηκώθηκε τρομαγμένος. Καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ κρατώντας μιὰ δέσμη χαρακωμένων χαρτιῶν, Ἡ Μαρὶ κατάλαβε ἀμέσως.

—Μὲ συγχωρεῖς... μὲ συγχωρεῖτε. Συνθέτατε!

Ὁ Ζεράρ χαμογέλασε κουρασμένα. Λίγο ἔλειψε νὰ τῆς μιλήση τρυφερά, νὰ τῆς ἐκμυστρευθῆ ὅλα. Κρατήθηκε ὅμως.

—Μαρί!

—Δὲν μὲ περιμένατε ἴσως;

—Ναί, ὁπωσδήποτε... τὸ εὐχόμουν μάλιστα.

—Δὲν μοῦ κοατᾶτε ἔχθρα;

—Γί' αὐτὸ ἐδῶ;

Ἄγγιξε τὸ στῆθος του, ἐκεῖ ὅπου τὸν εἶχαν βρῆ οἱ σφαῖρες .

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

ΟΙ κ. κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ

Κάποτε, ὅταν ἦσαν στὰς Ἰνδίας, οἱ φίλοι μας Μπίλ [illegible] Μπούλ ἔκαναν τὸν ὀδοντιάτρο συνεταιρισμό. Μιὰ μέρα ἔρχεται τρέχοντας ἕνας Ἰνδὸς καὶ τοὺς φωνάζει ἐπειγόντως γιὰ ἕ[illegible] [illegible]ρωστο. Οἱ δυὸ φίλοι παίρνουν τὰ ἐργαλεῖα των καὶ τρέχουν, δέθαοι ὅτι ἔπεσαν ἐπάνω σὲ κανένα [illegible]αγιά! Σὲ λίγο φθάνουν ἐπὶ τόπου καί...

Τί δὰ ἐμφανίσουν τὰ θεατρά μας τὸν χειμῶνα

Ἡ νέα θεατρικὴ σαιζόν

Γιὰ ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ συμβαίνουν στὸν κόσμον αὐτὸν τῶν ματαιοτήτων ὑπάρχει κάποιος καθιερωμένος καὶ ἐντελῶς ἀπαραίτητος λόγος. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὁ θάνατος εἶναι ὁ ἀπαραίτητος πρόλογος μιᾶς.... κηδείας. Ἐπίσης τῆς γεννήσεως ἑνὸς παιδιοῦ προηγεῖται ἕνας γάμος. Τώρα σχετικὰ μὲ τὴν τελευταία περίπτωσι μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ... ἀντίθετο. Αὐτό, ὅμως, ἀποτελεῖ ἁπλῶς μιὰ ἐξαίρεση. Καὶ ἡ ὕπρξη ἐξαιρέσεως δὲν καταργεῖ, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιβεβαιώνει τὸν κανόνα.

Μεταξύ, λοιπόν, τῶν «καθιερωμένων καὶ ἐντελῶς ἀπαραιτήτων προλόγων», συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἔρευνα ἐπὶ τῶν «προγνωστικῶν» μιᾶς θεατρικῆς περιόδου. Θὰ μποροῦσε νὰ τῇ κανεὶς ὅτι ἂν δὲν γινόταν αὐτὴ δὲν θὰ... ἄνοιγαν τὰ θέατρα!

Ἀνεξαρτήτως, ὅμως, τῆς ὑπερβολῆς τῆς τελευταίας φράσεως, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ ἔναρξις μιᾶς νέας περιόδου ἀποτελεῖ γεγονὸς λίαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ πολυπαθὲς θεατρόφιλον κοινόν. Μεταξὺ τῶν θεατροφίλων διασταυρώνονται πλεῖσται ἐρωτήσεις ὡς αἱ κάτωθι:

— Τί ἔργα θὰ ἀνεβάσῃ ἐφέτος τὸ «Βασιλικόν»;

— Θὰ δοῦμε ἑλληνικὰ ἔργα;

— Ποῦ θὰ παίξῃ ἡ.... Μιμόζα;

Τὸ ἐρωτηματολόγιο, ὅμως, εἶναι ἀπέραντο, ἐφῷ καὶ τὸ ἐγκαταλείπουμε γιὰ νὰ ἀπαντήσωμε σ' αὐτὸ μὲ ὅλες τὶς σχετικὲς λεπτομέρειες, ἀναφέροντες τὰ «προγνωστικὰ» τῆς νέας θεατρικῆς περιόδου τοῦ 1937—38.

Τὰ περισσότερα ἔργα τοῦ ἐφετεινοῦ δραματολογίου τοῦ «Βασιλικοῦ θεάτρου» εἶναι ξένα. Ἑλληνικὰ ὑπάρχουν μόνο πέντε μεταξὺ τῶν ὁποίων δύο τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν, ἕνα τοῦ κ. Συναδινοῦ, ἕνα τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ ἕνα ἑνὸς νέου συγγραφέως, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορά.

Ἡ Κα Κοτοπούλη.

Ὁ θίασος τοῦ «Βασιλικοῦ» ἐνισχύθη

Τὰ Καλουτάκια

μὲ τὴν πρόσληψη τοῦ κ. Χριστοφόρου Νέζερ καὶ τοῦ νεαροῦ, ἀλλὰ πολὺ καλοῦ κωμικοῦ, κ. Αὐδῆ. Πολλὲς σκηνογραφίες τῶν ἔργων ποὺ θὰ ἀνεβάσῃ τὸ «Βασιλικὸν» κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον θὰ ἐκτελέσῃ ὁ ζωγράφος κ. Μάριος Ἀγγελόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτελέσει καὶ τὶς σκηνογραφίες τῆς «Ἐλισάβετ», τὴν ὁποίαν εἶχε ἀνεβάσει ὁ θίασος Μαρίκας Κοτοπούλη. Γενικά, ἡ ἐφετεινὴ σαιζὸν τῆς Κρατικῆς Σκηνῆς προμηνύεται πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, ἡ ὁποία εὐτυχῶς.... δὲν ἐπτώχευσε μὲ τὸ ἔργον τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ: «Εὐτυχῶς ἐπτωχεύσαμεν», θὰ ἀνεβάσῃ κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο ἔργα μᾶλλον «ἀνωτέρας τέχνης». Μετὰ τὸ «Εὐτυχῶς ἐπτωχεύσαμεν» — ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἀπόψεως εἰσπράξεων, δικαιολογεῖ τὴν πρόβλεψιν ὅτι θὰ παίζεται τοὐλάχιστον ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀκόμη — ὁ Θ'ασος Μαρίκας θὰ ἀνεβάσῃ τὴν γνωστὴν εἰς τοὺς παλαιοτέρους ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου «Στέλλα Βιολλάντη».

Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἔναρξις τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Μαρίκας ἀπὸ τὴν τουρνέ της στὶς ἐπαρχίες.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, ὁ κ. Συναδινὸς, ἀκολουθῶν τὴν τελευταίαν.... μεσογειακὴν μόδαν, ...ἐτορπίλλησε τὴν «Βιολλάντη» καὶ ἐνεφανίσθη πρῶτος εἰς τὴν πολυτελῆ σκηνὴν τοῦ «Ρέξ». Κατὰ τὶς σχετικὲς προβλέψεις ἡ «Στέλλα Βιολλάντη» θὰ σημειώσῃ ἐπίσης μεγάλη ἐπιτυχία.

Καὶ θὰ ἐπακολουθήσουν τὰ ἔργα τῆς «ὑψηλῆς τέχνης», στὰ ὁποῖα περιλαμβάνεται ὁ ἀπαραίτητος Σαίξπηρ καὶ ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Πλαῦτος μὲ τὸ ἔργον «Μίναιχμοι». Φυσικὰ περὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν ἔργων αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ἀσφαλεῖς προβλέψεις...

Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδου, ἀκολουθοῦσα τὰ.... ἀποδημητικὰ πτηνὰ ποὺ, λόγῳ τοῦ καιροῦ, φεύγουν κατ' αὐτὰς πρὸς νέους ὁρίζοντας ἀναχωρεῖ καὶ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸν θίασόν της εἰς τουρνὲ τοῦ ὁποίου τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ διάρκεια δὲν ἐκανονίσθησαν ἀκόμη.

Ἐντελῶς ἀκαθόριστος παραμένει ἡ θέσις καὶ ἡ κατάστασις τοῦ θιάσου Ἀλίκης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεχώρησε καὶ ὁ κ. Χριστόφορος Νέζερ προσληφθείς στὸ «Βασιλικόν». Ἡ Ἀλίκη ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ στὴν Νάξο, προσπαθοῦσα νὰ λησμονήσῃ τὰ τελευταῖα δραματικὰ γεγονότα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡρωΐς. Καὶ ναὶ μέν, ἡ κατάστασις τῶν νεύρων της ἔχει βελτιωθῆ ἐντελῶς, φαίνεται, ὅμως, ὅτι αὐτὸ θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ — τοὐλάχιστον κατὰ τὴν προσεχῆ σαιζὸν — συγκρότησιν θιάσου.

Ὁ μοναδικός μας κωμικὸς Βασίλης Ἀργυρόπουλος θὰ ἐγκατασταθῆ στὸ ὁμώνυμο θέατρο τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους καὶ θὰ ἀνεβάσῃ, κατὰ τὰ.... εἰωθότα, διάφορες γερμανικές, ὡς ἐπὶ τ ὀπλεῖστον, φάρσες. Μέσα στὸν κυκεῶνα τῶν ἔργων ποὺ θὰ ἀνεβάσῃ ὁ θίασος Ἀργυροπούλου, δὲν διακρίνεται παρὰ ἕνα ἑλληνικό. Ὁ τίτλος του εἶνε «Ὁ νέος Φάουστ» καὶ εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἕναν γνωστότατον Ἀθηναῖον συγγραφέα.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

Ἡ Κα Ἀνδρεάδη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς τῆς Ν. Ὑόρκης Τζέην Γουίλκινσον δὲν τὰ περνᾶ διόλου καλὰ μὲ τὸν σύζυγό της λόρδο Ἔντγκαρ τόσο πολύ, ποὺ παρακαλεῖ τὸν φίλο της, διάσημο ἀστυνομικὸ Πουαρώ, νὰ μεσολαβήσῃ γιὰ νὰ συγκατατεθῇ ὁ λόρδος στὸ διαζύγιο. Ὁ λόρδος δὲν φέρνει καμμιὰ ἀντίρρηση. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ξαφνικὰ τὸν βρίσκουν σκοτωμένο μ' ἕνα στιλέτο στὸ λαιμό. Οἱ ὑπόνοιες ὅλων στρέφονται ἀμέσως πρὸς τὴν σύζυγο τοῦ σκοτωμένου, Τζέην. Μόνον ὁ Πουαρὼ δὲν συμφωνεῖ. Αὐτὸς δὲν τὴν θεωρεῖ ἔνοχο. Ὁ κυριώτερος κατήγορος τῆς Τζέην, ὁ ἐπιθεώρητος Ζάπ, ἀρχίζει τώρα κι' αὐτὸς νὰ κλονίζεται. Τὸν ἐπηρεάζει ἰδιαιτέρως ὁ ἀπρόοπτος θάνατος τῆς συναδέλφου τῆς Τζέην, Καρλόττας Ἄνταμς, πρὸς τὴν ὁποία τελευταῖα εἶχαν στραφῆ οἱ ὑπόνοιες τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Πουαρὼ τρέχει ἀμέσως νὰ βρῇ τὸν γιατρὸ τῆς Ἄνταμς γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ αἴτια τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ μαθαίνει ὅτι ἡ νέα ἔπαιρνε ναρκωτικά. Ἡ φίλη τῆς Καρλόττας, Τζέην, στὴν ὁποία κατόπι ἀπευθύνεται ὁ Πουαρώ, δὲν τοῦ μαθαίνει καὶ σπουδαῖα πράγματα. Ὑπάρχει κάποιος μυστηριώδης νέος αὐτός, ποὺ εἶχε χαρίσει τῆς Καρλόττας μέσα σ' ἕνα πολύτιμο κουτάκι μὲ μιὰ ἀφιέρωση τὴν σκόνη τοῦ βερονάλ, τὸν ὁποῖο ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκαλύψῃ ὁ Πουαρώ. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες, ὁ Πουαρὼ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ οὔτε τὸν νέο αὐτό, οὔτε καὶ καμμιὰ ἄλλη ἔνδειξη γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Ξαφνικά, ἀπὸ κάποιο γράμμα τῆς Καρλόττας πρὸς τὴν ἀδελφή της, ἡ προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν στρέφεται πρὸς τὸν ἀνεψιὸ τοῦ δολοφονημένου. Τὸν λόρδο Ρόναλντ Μάρς. Αὐτὸς κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Τζάτ ἰδίως, εἶναι ὁ ἔνοχος. Ὁ Πουαρώ, ὁ Τζάτ καὶ ὁ γράφων πᾶνε καὶ τὸν βρίσκουν. Ὁ νέος θεωρεῖ κι' αὐτὸς ἔνοχο γιὰ τὸν φόνον τοῦ θείου του τὴν γυναῖκα του Τζέην. Ὁ Τζάτ ὅμως εἶναι βέβαιος πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος, παρὰ τὴν ἀντίθετη γνώμη τοῦ Πουαρώ. Στὸ ἀνάμεταξὺ αὐτὸ παίρνει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς Καρλόττας μὲ ἐπισυνημμένο ἕνα γράμμα τῆς ἀδελφῆς της. Ἀπὸ τὸ γράμμα ὅμως αὐτὸ λείπει ἕνα φύλλο.

12. **(Ἡ συνέχεια)**

Ἤμουν κυριολεκτικὰ κατάπληκτος.

—Μὰ πῶς συμβαίνει αὐτό; ρώτησα. Ἡ ἔννοια εἶναι σωστή.

—Ἀκριβῶς! Ἐδῶ φαίνεται ἡ σατανικότης τοῦ δράστη! Διάβασε καὶ θὰ τὸ ἀντιληφθῆς καὶ μόνος σου.

Ἐπάνω στὸ κομμένο φύλλο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«ἄρεσε τόσο ὥστε μοῦ εἶπε: «Βάζω στοίχημα ὅτι κι'ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἔντγκαρ θὰ τὴν πάθη ἂν σᾶς δῆ. Στοιχηματίζετε;» «—Πόσα; ρώτησα γελώντας» «—Δέκα χιλιάδες δολλάρια!» μοῦ ἀπάντησε κι' ἔμεινα μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα».

Ἐδῶ τελείωσε ἡ σελίδα.

—Καταλαβαίνεις τώρα; ρώτησε ὁ Πουαρώ. Στὴν προηγούμενη σελίδα ἡ μὶς Ἄνταμς μιλοῦσε γιὰ τὸν λοχαγὸ Μάρς καὶ ἀνέφερε ὅτι ὁ θεῖος του τοῦ εἶχε φερθῆ ἄσχημα. Ἀμέσως μετά, στὴν σχισμένη σελίδα, ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀπομίμησή της τῆς Τζέην Γουΐλκινσον ἄρεσε πολύ. ἀλλὰ ἄρεσε σὲ ποιόν; Λείπει μιὰ σελίδα, Χάστινγκς, καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ ἄρεσε ἡ μίμησις καὶ τῆς ἐπρότεινε τὸ στοίχημα μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν λοχαγὸ Μάρς, τὸν ὁποῖο ἡ Καρλόττα ἀναφέρει προηγουμένως. Σημείωσε δὲ ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν τὸ ἀναφέρει ξανά. Ὁ δολοφόνος λοιπὸν βρῆκε αὐτὸ τὸ γράμμα, τὸ διάβασε, εἶδε ὅτι τὸν ἐπρόδιδε καὶ σκέφθηκε νὰ τὸ σχίσῃ. Διαβάζοντάς το ὅμως ξανὰ προσεκτικὰ βρῆκε ἕνα θαυμάσιο τρόπο νὰ ξεφύγῃ. Ἔσχισε μιὰ μόνο σελίδα καὶ ἔτσι ἔρριξε τὴν ἐνοχὴ σὲ κάποιον ἄλλον, στὸν λοχαγὸ Μάρς ποὺ εἶχε μάλιστα καὶ κάθε λόγο νὰ ἐπιθυμῇ τὸν θάνατο τοῦ θείου του. Μετὰ ταχυδρόμησε τὸ γράμμα καὶ ἦταν πιὰ ἥσυχος!

Κύτταξα μὲ θαυμασμὸ τὸν Πουαρώ, δίχως ὅμως καὶ νὰ συμμερίζομαι ἀπολύτως τὴ γνώμη του. Κατὰ τὴ δική μου ἀντίληψη, ἡ Καρλόττα εἶχε, ἁπλούστατα μεταχειρισθῆ ἕνα μονὸ φύλλο χαρτιοῦ, κομμένο ἤδη ἀπὸ πρίν. Δὲν εἶχα ὅμως τὸ θάρρος νὰ ἐκθέσω τὴν τόσο πεζὴ ἐξήγησή μου. Ἄλλωστε, ἴσως νὰ εἶχε καὶ δίκηο ὁ Πουαρώ.

—Πῶς ὅμως κατώρθωσε ὁ δολοφόνος νὰ πάρη αὐτὸ τὸ γράμμα; τόλμησα νὰ ρωτήσω. Ἡ μὶς Ἄνταμς τὸ παρέδωσε κατ' εὐθεῖαν στὴν ὑπηρέτριά της, ποὺ τὸ βρῆκε ἀμέσως στὸ ταχυδρομικὸ κουτί.

—Ὑπάρχουν δυὸ ἐκδοχές, Χάστινγκς, ἢ ἡ ὑπηρέτρια μᾶς εἶπε ψέμματα ἢ μᾶλλον ἡ Καρλόττα συναντήθηκε μὲ τὸν δολοφόνο τὴ βραδυὰ τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὴ ἡ δεύτερη ἐξήγηση μοῦ φαίνεται πιὸ πιθανή, γιατὶ μὴν ξεχνᾶς, ἀγνοοῦμε τί ἔκανε καὶ ποῦ πῆγε ἡ Καρλόττα ἀπὸ τὶς ἕξη—ὁπότε ἔφυγε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της— μέχρι τῆς ἑννηά, καὶ παρέδωσε τὴν βαλίτζα της στὸ σταθμὸ τοῦ Γιοῦντον. Σ' αὐτὸ τὸ τρίωρο χρονικὸ διάστημα ἴσως νὰ συνάντησε τὸν δολοφόνο σὲ κάποιο ἑστιατόριο: Ἔφαγαν μαζὶ καὶ ὁ κακοῦργος τῆς ἔδωσε τὶς τελευταῖες του ὁδηγίες ὡς πρὸς τὴν φάρσα. Τί συνέβη ὅμως μὲ τὸ γράμμα, τὸ ἀγνοοῦμε, Μποροῦμε ὅμως νὰ φαντασθοῦμε ὅτι ἡ Καρλόττα τὸ εἶχε ἀφησμένο μπροστά της, γιὰ νὰ θυμηθῆ νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ. Ὁ δολοφόνος, διαβάζοντας τὴ διεύθυνση, μυρίζεται κάποιο κίνδυνο. Παίρνει, λοιπόν, μὲ τρόπο τὸ γράμμα, ἀπουσιάζει λίγα λεπτά, μὲ ὁποιαδήποτε πρόφαση, ξεκυλᾶ προσεκτικὰ τὸ φάκελλο, διαβάζει τὴν ἐπιστολή, σχίζει τὴ σελίδα ποὺ τὸ προδίδει, κλείνει ξανὰ τὸ φάκελλο καὶ ἐπιστρέφοντας τὸν ἀφήνει ἐπάνω στὸ τραπέζι ἢ τὸν παραδίδει στὴν μὶς Ἄνταμς, λέγοντας ὅτι τῆς ἔπεσε. Ἡ ἀπόλυτος ἀκρίβεια αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει διόλου. Πάντως δυὸ σημεῖα ξεχωρίζουν: Ἡ Καρλόττα Ἄνταμς, συναντήθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ τὸν δολοφόνο, πρὶν ἢ μετὰ τὴ δολοφονία. Λέω δὲ καὶ μετὰ, γιατὶ ἡ Καρλόττα εἶχε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησή της ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο τοῦ «Λάϊονς». Ἔχω ἐπίσης τὴν ἐντύπωση, ποὺ ἴσως νὰ εἶνε ἐσφαλένη, ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ δολοφόνος τῆς ἐχάρισε τὸ περίφημο χρυσὸ κουτάκι, εἰς ἀνάμνηση τῆς πρώτης συναντήσεώς τους. Ὁπότε, Χάστινγκς, ὁ μυστηριώδης «ΝΤ», εἶναι ὁ δολοφόνος!

—Μὰ τί σχέση ἔχει μέσα σ' ὅλα αὐτὰ τὸ χρυσὸ κουτί;

—Ἄκουσε, φίλε μου. Ἡ Καρλόττα Ἄνταμς δὲν ἔπαιρνε ναρκωτικά. Μᾶς τὸ βεβαιώνει ἡ ἀδελφή της, καὶ τὴν πιστεύω. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ μὲ τὸ εὐθὺ βλέμμα, τὴ φυσιογνωμία τὴν γεμάτη ἐνεργητικότητα καὶ ἀποφαστιστικότητα δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἔπαιρνε ναρκωτικά. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς γνωστούς της δὲν ἀναγνώρισε τὸ κουτὶ αὐτό, οὔτε κι' ἡ ὑπηρέτριά της ἀκόμη. Γιατὶ λοιπὸν νὰ βρεθῇ αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο μέσα στὴν τσάντα της, εὐθὺς μετὰ τὸ θάνατό της; Ἁπλῶς γιὰ νὰ δοθῇ ἡ ἐντύπωση ὅτι ἡ Καρλόττα συνήθιζε νὰ παίρνη βερονὰλ ἀπὸ καιρό, πρὶν ἔξη, τοὐλάχιστον, μῆνες. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι συναντήθηκε μὲ τὸν δολοφόνο μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἔστω καὶ γιὰ λίγα μόνο λεπτά. Ἤπιαν κάτι γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἐπιτυχία τῆς φάρσας τους, καὶ ὁ δολοφόνος κατώρθωσε νὰ ρύσῃ μέσα στὸ ποτῆρι της μιὰ δόση βερονάλ, ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ τὰ διηγηθῆς ὅλα αὐτὰ καὶ στὸν Τζάπ; ρώτησα ἀνήσυχα.

—Ὄχι ἀκόμη. Ὁ καλός μας φίλος θὰ ξεκαρδιόταν στὰ γέλοια, καὶ θὰ μᾶς ἀπαντοῦσε ὅτι ἡ Καρλόττα ἔγραψε ἁπλούστατα, ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο χαρτί, κομμένο ἀπὸ πρίν. Καὶ τί θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω; Τίποτε! Καὶ νὰ σκεφθῆ κανείς, Χάστινγκς, πὼς ἂν ὁ δολοφόνος ἦταν πιὸ τακτικὸς πιὸ μεθοδικός, θὰ φρόντιζε νὰ κόψῃ τὴν σελίδα μὲ σουγιὰ, ὁπότε δὲν θὰ ἀντιλαμβανόμασταν τίποτε, γιατὶ τὸ κόψιμο θὰ ἦταν κανονικό!

—Καὶ φαντάζεσαι πὼς δὲν τὸ σκέφθηκε;

—Ὄχι. Δὲν εἶχε ὅμως καιρό! Μείναμε γιὰ λίγο σιωπηλοί.

—Σίγουρα, Χάστινγκς, θὰ σκέπτεσαι πὼς αὐτὸς ὁ «ΝΤ», θὰ ἔχῃ ἑτοιμάσει ἕνα ὑπέροχο ἄλλοθι, εἶπε, μετὰ λίγη

Ἕνα στιλέτο στό λαιμό

ὥρα, ὁ Πουαρώ.

—Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο γιατὶ τοῦ χρειάσθηκε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ διαπράξῃ πρῶτα τὸ ἔγκλημά του στὴ Ρέτζαντ Γκέητ, καὶ μετὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν Καρλόττα Ἄνταμς.

Ἀκριβῶς. Ἔχει τόση ἀπόλυτη ἀνάγκη ἑνὸς ἄλλοθι ὥστε θὰ προετοίμασε, ὁπωσδήποτε, ἕνα ἀρκετὰ πιστευτο. Καὶ κάτι ἄλλο: Τὸ «ΝΤ» αὐτὸ εἶναι ἀρχικὸ τοῦ ἀληθινοῦ ὀνόματός του, ἢ κανενὸς χαΐδευτικοῦ ὀνόματος ποὺ συνήθιζε νὰ τοῦ λέῃ ἡ Καρλόττα; Χάστινγκς πρέπει νὰ βροῦμε κάποιον ποὺ τὸ ὄνομά του ἢ τὸ χαΐδευτικό του ν' ἀρχίζει ἀπὸ «ΝΤ». Πρέπει ὁπωσδήποτε.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τὴν ἑπομένη μέρα δεχθήκαμε μιὰν ἐντελῶς ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψη: τῆς Γεραλδίνης Μάρς!

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πουαρὼ τῆς ἔδινε ἕνα κάθισμα, παρατήρησα τοὺς μελανοὺς κύκλους ποὺ ἦσαν χαραγμένοι κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, καθὼς καὶ τὰ ὠχρὰ, κουρασμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Κι' ὅμως φαινόταν τόσο νέα... σχεδὸν παιδί.

—Κύριε Πουαρώ, εἶπε, εἶμαι ἀπελπισμένη, εἶναι φρικτό...

—Τὶ συμβαίνει, μὶς Μάρς; ρώτησε μὲ συμπάθεια ὁ φίλος μου.

—Ὁ Ρόναλντ μοῦ ἐπανέλαβε τὰ λόγια σας, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν συνέλαβαν. Εἶχε πῆ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν πίστευε, καὶ σεῖς εἴχατε ἀπαντήσει: «Σᾶς πιστεύω, ἐγώ!»

—Εἶν' ἀλήθεια αὐτό, κ. Πουαρώ;

—Μάλιστα, δεσποινίς, τὸ εἶπα!

—Καὶ τὸ πιστεύετε, ἀληθινά;

—Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ ἐξάδελφός σας δὲν σκότωσε τνὸ λόρδο Ἔντγκαρ.

Λίγο χρῶμα φάνηκε στὰ ὠχρὰ μάγουλα τῆς νέας.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Πουαρώ, μοῦ δίνετε θάρρος. Μὰ τότε κάποιος ἄλλος θὰ σκότωσε τὸν μπαμπᾶ μου...

Ὁ Πουαρὼ χαμογέλασε:

—Φυσικά, δεσποινίς.

—Μὲ συγχωρεῖτε. λέω βλακεῖες. Ἤθελα ἁπλῶς νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν ξέρετε τὸν ἔνοχο. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ λέγατε. Μήπως εἶμαι ὅμως ἀδιάκριτη;

—Ὄχι, μὶς Μάρς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ κατηγορήσω ὁριστικὰ κανένα.

—Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ λέγατε περισσότερα, σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἐπέμενε ἡ νέα. Ἴσως τότε, μπορέσω καὶ σᾶς βοηθήσω.

Ὁ Πουαρὼ δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ δούκισσα τοῦ Μέρτον, εἶναι πεπεισμένη ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ πατέρα διέπραξε τὸ ἔγκλημα, εἶπε ἡ Γεραλδίνη. Ἐγὼ πάντως δὲν συμφωνῶ...

—Τὶ γνώμη ἔχετε γιὰ τὴν Τζέην Γουΐλκινσον; ρώτησε ὁ Πουαρώ.

—Δὲν τὴν ἔχω γνωρίσει ἀρκετά. Ὁ μπαμπᾶς μου τὴν παντρεύθηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόμουν ἐσωτερικὴ σὲ κάποιο λύκειο στὸ Παρίσι. Ὅταν ἐπέστρεψα μοῦ φέρθηκε καλά, δηλαδή, ἀδιαφόρησε τελείως γιὰ τὸ ὑποκείμενό μου. Τὴν φαντάζοιμαι κάπως... ἄμυαλη καὶ συμφεροντολόγο.

—Μᾶς μιλήσατε πρὶν γιὰ τὴ δούκισσα τοῦ Μέρτον, εἶπε ὁ Πουαρώ. Τὴν βλέπετε συχνά;

—Ναί. Μοῦ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον. Αὐτὲς τὶς δυὸ τελευταῖες ἑβδομάδες, τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν πέρασα σπίτι της. Τὶ φρικτὲς μέρες! Ὁ Ρόναλντ νὰ βρίσκεται στὴ φυλακή, καὶ νὰ ἔχω διαρκῶς τριγύρω ἐκείνους τοὺς φλύαρους δημοσιογράφους! Ἔχω πολὺ λίγους φίλους, καὶ ἡ δούκισσα μοῦ φέρθηκε φιλικώτατα... καὶ ὁ γυιός της ἐπίσης.

—Πῶς τὸν βρίσκετε;

—Κάπως δειλὸ καὶ ἀκοινώνητο. Ἡ μητέρα του πάντως δὲν παύει νὰ τὸν ἐπαινῇ... Ἴσως νὰ τὸν ἔκρινα ἐπιπόλαια.

—Καταλαβαίνω. Γιὰ πῆτε μου, δεσποινίς, ἀγαπᾶτε πολὺ τὸν ἐξάδελφό σας;

—Μὰ φυσικά! Τώρα τελευταῖα δὲν βλεπόμασταν συχνά, ἀλλὰ ὅταν ζοῦσε μαζὶ μας, πρὶν δυὸ χρόνια, τὸν εὕρισκα πολὺ χαριτωμένο, καὶ εὔθυμο!

Ὁ Πουαρὼ τότε τῆς ἀπηύθυνε μιὰ ἐρώτηση ποὺ μὲ ἔκανε ἔξω φρενῶν.

—Δὲν θὰ θέλατε λοιπὸν νὰ τὸν κρεμάσουν;

Ἡ κοπέλλα ἀναπήδησε.

—Ὦ! εἶναι φοβερό! Ὄχι, ὄχι, ὁ δολοφόνος εἶναι ἡ μητρυιά μου. Αὐτὴ εἶναι, ἡ δούκισσα ἔχει δίκηο.

—Τὶ κρῖμα, συνέχισε ὁ Πουαρώ, ποὺ ὁ ἐξάδελφός σας δὲν σᾶς περίμενε μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Δὲν θὰ τὸν ὑποπτευόταν τότε κανείς.

—Δὲν καταλαβαίνω τὶ θέλετε νὰ πῆτε κ. Πουαρώ.

—Ἐννοῶ, ἂν δὲν εἶχε ἀκολουθήσει ἐκεῖνο τὸν ἄγνωστο ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι σας. Ἀλήθεια, μὶς Μάρς, δὲν ἀκούσατε κανένα ὕποπτο θόρυβο;

—Ὄχι!

—Τὶ ἐκάνατε μόλις μπήκατε στὸ σπίτι;

—Ἔτρεξα κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ πάρω τὰ κοσμήματα. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ εὕρισκα.

—Ὥστε θὰ ἀργήσατε λίγο νὰ κατεβῆτε. Ποῦ βρισκόταν ὁ ἐξάδελφός σας;

—Στὸ χῶλλ, ἐρχόταν ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη.

—Φαντάζομαι ὅτι θὰ φοβηθήκατε!

—Ναί. Ὁ Ρόναλντ ὅμως μοῦ μίλησε κι' ἔτσι ἡσύχασα. Μοῦ εἶπε: «Τὰ βρῆκες τὰ κοσμήματα Ντίνα;»

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι ἂν ὁ ἐξάδελφός σας ἔμενε μέσα στὸ ταξί, ἡ ἔνορκος μαρτυρία τοῦ σωφὲρ θὰ τὸν ἔσωζε.

Ἡ νέα τώρα ἔκλαιε μὲ λυγμοὺς. Ὁ Πουαρὼ τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

—Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν σώσω, τῆς εἶπε. Βασισθῆτε σὲ μένα.

Ἡ Γεραλδίνη εἶχε σηκωθῆ. Τὴν συνώδευσα ἔως τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἔβαλα σ' ἕνα ταξί. Ὅταν ἐπέστρεψα, ὁ Πουαρὼ πηγαινοερχόταν στὸ δωμάτιο συνωφρυωμένος.

Ξαφνικὰ ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Πουαρὼ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Ἐμπρὸς. ποιός εἶναι; ρώτησε. Ἀ! ἐσεῖς εἶσθε Τζάπ; Καλημέρα φίλε μου. Πλησίασα κι' ἐνώ σινά. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Πουαρὼ συνέγισε.

—Καὶ ποιὸς πῆνε νὰ τὸ πάρῃ; Τὸ ἐξακοιβώσατε αὐτό;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Τζὰπ ἄφησε τὸ φίλο μου κατάπληκτο.

—Εἶσθε βέβαιος;

—....

—Ὄχι, μὰ μὲ παραξενεύει κάπως.

—....

—Ναί, πρέπει νὰ μ' ἀφήσετε νὰ σκεφθῶ!

—....

—Πῶς;

—....

—Βλέπετε ὅτι εἶχα δίκηο! Μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια, ὅπως λέτε.

—....

—Ὄχι. δὲν ἄλλαξα γνώμη. Σᾶς παρακαλῶ νὰ συνεχίσετε τὶς ἐρευνές σας στὰ ἐστιατόρια, στὰ περίχωρα τῆς Ρέτζαντ Γκέητ, τοῦ Γιοῦντον καὶ μέχρι χρι τῆς Ὄξφορντ Στρήτ ἀκόμη.

—....

—Ναί, μιὰ γυναῖκα κι' ἕνας ἄνδρας. Ἐρευνῆστε καὶ στὰ ἐστιατόρια τοῦ Κέντρου, γιὰ λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Πῶς;

—....

—Ναί, ναί, τὸ ἤξερα ὅτι ὁ λοχαγὸς Μὰρς βρισκόταν μὲ τοὺς Ντόρθαϊμερ. Μὰ ὁ λοχαγὸς Μὰρς δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

—....

—Πῶς; Εἶμαι πεισματάρης σὰν μουλάρι; Μὲ συγκινεῖ ἡ φιλοφροσύνη σας, φίλε μου. Πάντως φροντῖστε γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς παρακάλεσα.

Ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου:

—Χάστινγκς, μοῦ εἶπε. Ὅπως εἶχα προβλέψει τὸ χρυσὸ κουτὶ ἀγοράσθηκε στὸ Παρίσι. Ἡ γραπτὴ παραγγελία δόθηκε σ' ἕνα μεγάλο οἶκο, ποὺ ἔχει εἰδικότητα σ' αὐτὰ τὰ εἴδη ἔφερε δὲ ὑπογραφή: Κώνστανς Ἄκερλεῦ. Φυσικὰ τέτοιο πρόσωπο δὲν ὑπάρχει. Ἡ παραγγελία δόθηκε δυὸ μέρες πρὶν τὸ φόνο. καὶ ἀπαιτοῦσε, ἡ ἐπιγραφὴ καὶ ἡ ὑπογραφὴ νὰ χαραχθοῦν μὲ ρουμπίνια. Τὸ κουτὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕτοιμο τὴν ἑπομένη, τὴν παραμονὴ δηλαδὴ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ παρεδόθη κανονικώτατα. Ὁ σχετικὸς λογαριασμὸς ἐξωφλήθηκε μὲ χαρτονομίσματα καὶ ὄχι μὲ τσέκ.

—Καὶ ποιὸς τὸ παρέλαβε; ρώτησα, προαισθανόμενος ὅτι, ἐπὶ τέλους, ἀγγίζαμε στὴ λύση.

—Μιὰ γυναῖκα, Χάστινγκς!

—Μιὰ γυναῖκα; ρώτησα μὲ ἔκπληξη.

—Ναί. Κάπως ἠλικιωμένη καὶ μετρίου ἀναστήματος. μάλλον. Φοροῦσε μάλιστα καὶ γυαλιά!

Δὲν ξέρω πόση ὥρα μείναμε κυττάζοντας ἠλίθια ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κατάπληκτοι, κυριολεκτικὰ, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἴχαμε μάθει.

ΕΝΑ ΚΟΣΜΙΚΟ ΓΕΥΜΑ

Γὴν ἑπομένη, ὁ Πουαρὼ κι' ἐγώ, παρακαθήσαμε στὸ γεῦμα τῶν Οὐΐντμπουρν, στὸ ξενοδοχεῖο «Κλάριτζ».

Ἡ πρόσκλησις αὐτή, δὲν μᾶς εἶχε ἐνθουσιάσει. Ἦταν ὅμως ἡ ἕκτη ποὺ παίρναμε, καὶ τὶς πέντε προηγούμενες τὶς εἴχαμε ἀποποιηθῆ μὲ διάφορες προφάσεις. Ἡ κ. Οὐΐντμπουρν ὅμως, τρελλαινόταν κυριολεκτικὰ γιὰ διασημότητες καὶ εἶχε βάλει πεῖσμα νὰ νικήσῃ τοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ Πουαρώ. Μᾶς εἶχε προτείνει διάφορες ἡμερομηνίες, προτρέποντάς μας νὰ καθορίσουμε μόνοι μας ἐκεῖνη κατὰ τὴν ὁποία θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι! Φυσικά, ἦταν πιὰ ἀδύνατο νὰ ἀρνηθοῦμε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μᾶς εἶχαν ἔλθει τὰ νέα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ Πουαρὼ εἶχε

παύσει νὰ μιλᾶ γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ μας ἀπασχολοῦσε.

Κάπου - κάπου μόνον ψιθύριζε μόνος του:

—Ὑπάρχει κάτι ποὺ μοῦ ξεφεύγει.

Καὶ μια ἄλλη φορά:

—Γυαλιὰ στὸ Παρίσι, γυαλιὰ καὶ στὴν τσάντα τῆς Καρλότας Ἄνταμς.

Στὸ κάτω - κάτω, λοιπόν, τὸ γεῦμα τοῦ «Κλάριτζ». ἴσως νὰ τὸν ξεκούραζε, κάπως, καί, ὁμολογῶ, πὼς ἐπέμενα ἀρκετὰ νὰ δεχθοῦμε τὴν πρόσκληση.

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν καὶ ὁ Ντόναλντ Ρός, ποὺ μὲ χαιρέτησε ἐγκάρδια. Ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἔτυχε νὰ καθήσουμε δίπλα στὸ τραπέζι. Ἡ Τζέην Γουΐλκινσον καθόταν σχεδὸν ἀπέναντί μας, μεταξὺ τῆς κ. Οὐΐντμπουρν καὶ τοῦ δουκὸς ντὲ Μερτόν.

Ὁ δοὺξ φαινόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε χαμένα.Ἴσως νὰ μὴν ἄρεσε τὴν παρέα. Ὁ νέος αὐτὸς θαρρεῖς καὶ ἐρχόταν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν μεσαίωνα, καὶ ὁ ἔρωτάς του πρὸς τὴν ἐντελῶς μοντέρνα Τζέην Γουΐλκινσον μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀναχρονισμός του. Τὸν ἔρωτά του ὅμως αὐτὸν τὸν δικαιολογοῦσα ἀπόλυτα, γιατί, τ' ὁμολογῶ, ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ χάρις τῆς Τζέην μὲ εἶχε μαγέψει καὶ μένα. Τὴν φαντάζόμουν δὲ τόσο τελεία. ὥστε ἔμεινα κατάπληκτος ἀκούοντας κάποια γκάφα ποὺ ἔκανε.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους—δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς ποιὸς—μιλοῦσε σχετικὰ μὲ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία, καὶ ἀνέφερε κάτι σχετικὰ μὲ τὸ μῆλον τῆς ἔριδος καὶ τὸν Πάρι.

—Ὥστε ὑπῆρξε καὶ κάποιος Πάρις; ρώτησε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της ἡ Τζέην, δίχως διόλου νὰ ἀστειεύεται. Ἀπ' αὐτὸ θὰ πῆρε καὶ τὸ ὄνομά του τὸ Παρίσι.

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Τζέην ἀντήχησαν κάποια στιγμὴ ποὺ ἡ συζήτηση εἶχε κάπως σβύσει, καὶ προκάλεσαν σ' ὅλους κάποια ἀμηχανία. Δίπλα μου ὁ Ρόναλντ Ρὸς ἔκανε πώς ἔβηχε, καὶ ἡ κ. Οὐΐντμπουρν, γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν γκάφα, ἄρχισε μιὰ συζήτηση σχετικὰ μὲ τὸ ρωσικὸ θέατρο. Ὁ καθεὶς ἔσπευσε νὰ πῆ κάτι σχετικά, καὶ μόνο ἡ μὶς Γουΐλκινσον, δίχως νὰ ὑποπτεύεται ὅτι εἶχε πῆ κάτι τὸ περίεργο, ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶ γλυκά.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πρόσεξα τὸν δοῦκα ντὲ Μερτόν. Ἦταν κατακόκκινος, μὲ τὰ χείλη σφιχτὰ καὶ εἶχε ἐλαφρὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν Τζέην. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ τὸν εἶχε κάνει νὰ σκεφθῆ τὶς γκάφες ποὺ πιθανὸν νὰ διέπραττε ἡ μέλλουσα σύζυγός του, στὶς δεξιώσεις τους.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν δοῦκα διέκρινα τὸν Μπράϊαν Μάρτιν. Θὰ εἶχε φαίνεται ἔρθει τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόμασταν νὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι, γιατὶ δὲν τὸν εἶχα προσέξει. Σκυμμένος πρὸς τὴν διπλανή του, μιὰν ὄμορφη ξανθοῦλα, συζητοῦσε μαζί της ζωηρά. Εἶχα νὰ τὸν δῶ ἀρκετὸ καιρό, καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ καταπληκτικὴ μεταμόρφωση. Φαινόταν ξανανειωμένος καὶ τρομερὰ εὔθυμος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἡ διπλανή μου κυρία, μιὰ γρηᾶ εὐγενής, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾶ γιὰ κάτι φιλανθρωπικὲς ἑορτὲς ποὺ διωργάνωνε, καὶ ἔτσι, ἀναγκάσθηκα νὰ ἀφήσω κατὰ μέρος τὶς παρατηρήσεις μου.

Ὁ Πουαρώ, ποὺ εἶχε κάποιο ἐπεῖνον ραντεβοῦ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ «Κλάριτζ». ἀμέσως μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος. Τοῦ εἶχαν ἀναθέσει μιὰν ὑπόθεση κλοπῆς σὲ κάποια πρεσβεία, καὶ τὸν περίμεναν στὶς δύο. Μὲ παρακάλεσε νὰ ζητήσω συγγνώμην, ἐκ μέρους του, ἀπὸ τὴν κ. Οὐΐντμπουρν, καὶ ἔφυγε βιαστικός. Ἑτοιμαζόμουν νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελία τοῦ φίλου μου, ὅταν κάποιος μὲ χτύπησε στὸν ὦμο.

Ἦταν ὁ νεαρὸς Ρόναλντ Ρός.

—Ὁ κ. Πουαρὼ ἔφυγε; μὲ ρώτησε. Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω.

—Θέλετε νὰ τὸν δῆτε προσωπικῶς; ρώτησα. Γιατὶ μόλις τώρα ἔφυγε!

Μοῦ ἀπάντησε διστακτικά:

—Δὲν... δὲν ξέρω.

Τὸν κύτταξα ἔκπληκτος. Εἶχε κοκκινίσει.

—Θ' ἀπορῆτε γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω, μοῦ εἶπε τέλος. Μὰ συνέβη κάτι παράξενο... Ἀνεξήγητο. Θὰ ἤθελα νὰ συμβουλευθῶ ἐπ' αὐτοῦ τὸν κ. Πουαρώ.

Φαινόταν τρομερὰ ταραγμένος.

—Ὁ Πουαρὼ εἶχε ραντεβοῦ στὶς δύο, τοῦ ἀπάντησα. Φαντάζομαι ὅτι κατά

Τὴν ἑπομένη δεχθήκαμε μιὰ ἐντελῶς ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψη.

τὶς πέντε θὰ εἶναι στὸ δωμάτιό του. Τηλεφωνῆστε του, λοιπόν, ἢ, ἂν προτιμᾶτε, ἐλᾶτε νὰ τὸν βρῆτε.

—Σᾶς εὐχαριστῶ. Θὰ περάσω νὰ τὸν δῶ στὶς πέντε. Αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ τοῦ πῶ, μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ πολύ.

Μὲ χαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Ἐγὼ πλησίασα τὴν κ. Οὐΐντμπουρν καὶ τῆς ἐξήγησα τὴν ἀναχώρηση τοῦ Πουαρώ. Ἑτοιμαζόμουν μετὰ νὰ φύγω, ὅταν κάποιος μὲ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἦταν ἡ Τζέννυ Ντράϊβερ, χαριτωμένη καὶ κοιμωμένη ὅσο ποτέ.

Συζητήσαμε εὔθυμα γιὰ τὶς δουλειές της καὶ τὶς διασκεδάσεις της καὶ μετὰ χωρίσαμε.

—Σήμερα τὸ ἀπόγευμα θὰ πάω στὴν ἐξοχή, μοῦ εἶπε φεύγοντας. Πάω νὰ ξεσκάσω.

—Καλὴ διασκέδαση, τῆς εὐνήθηκα καὶ ἀφοῦ χαιρέτησα κάτι γνωστοὺς σηκώθηκα κι' ἔφυγα.

Ἔκανε φρικτὴ ζέστη καὶ διέσχισα πεζῆ τὸ πάρκο. Ἔφθασα κατὰ τὶς τέσσερις στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Πουαρὼ δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιστρέψει. Ἦλθε στὶς πέντε παρὰ εἴκοσι. Φαινόταν στὰ κέφια του.

—Τὶ ἀπέγινε; ρώτησα.

—Εἴχαν κλέψει κάτι γυναικεῖα παπούτσια, ποὺ, ὅπως ἀπεδείχθη ἦσαν κρυψῶνες ναρκωτικῶν. Πάντως ἀναγκάσθηκα νὰ μείνω μιὰ ὥρα περίπου σὲ κάποιο ἰνστιτοῦτο καλλονῆς. Ἦταν ἐκεῖ μέσα μιὰ νέα μὲ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ ἂν τὴν ἔβλεπες, Χάστινγκς, σίγουρα θὰ τὴν ἐρωτεύοσουν.

Τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου διέκοψε εὐτυχῶς τὴν φλυαρία του.

—Θὰ εἶναι σίγουρα ὁ Ντόναλντ Ρός, εἶπα ἐνῶ πήγαινα πρὸς τὸ τηλέφωνο. Εἶναι ὁ νέος ποὺ εἴχαμε γνωρίσει στὸ Τσίσβικ. Ἤθελε πολὺ νὰ σὲ δῆ καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ.

Πῆρα τὸ ἀκουστικὸ. Δὲν εἶχα γελασθῆ ἦταν ὁ Ρός.

—Ἐπέστρεψε ὁ κ. Πουαρώ; ρώτησε.

—Ναί, μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ ἔλθετε ἐδῶ;

—Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω ἀπ' τὸ τηλέφωνο. Ὁ Πουαρὼ πῆρε τὸ ἀκουστικό. Βρισκόμουν τόσο κοντά του, ὥστε ἄκουγα κι' ἐγὼ τὴ φωνὴ τοῦ Ρός.

—Ὁ κ. Πουαρώ;

—Μάλιστα, ὁ ἴδιος!

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ ἀλλὰ ἔχω νὰ σᾶς ἀναφέρω κάτι, σχετικὸ μὲ τὸ θάνατο τοῦ λόρδου Ἔντγκαρ. Ἴσως σᾶς φανῆ κουτό, μά...

—Ὄχι, ὄχι, πῆτε μου γρήγορα τὶ θέλετε!

—Νά, εἶναι σχετικὰ μὲ τὸ Παρίσι, καταλαβαίνετε...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀντήχησε ἕνα μακρὺ κουδούνισμα.

—Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Ρός. Ἄκουσα τὸν κρότο ποὺ ἔκανε, ἀφήνοντας τὸ ἀκουστικὸ ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Περιμέναμε ὄρθιοι, ὁ Πουαρὼ κρατώντας τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἐγὼ σκυμμένος δίπλα του.

Πέρασε ἕνα λεπτό, μετὰ δύο, τρία, τέσσερα, πέντε...

Ὁ Πουαρώ. τρομερὰ νευριασμένος, ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε τὸ κέντρο. Μετὰ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Τὸ ἀκουστικὸ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐκρεμάστο, εἶπε, μὰ κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ. Γρήγορα. Χάστινγκς, βρὲς τὴν διεύθυνση τοῦ Ρός. στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο. Πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα σπίτι του!

ΠΑΡΙΣΙ;;;

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἕνα ταξὶ μᾶς μετέφερε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Ρός.

—Φοβᾶμαι, Χάστινγκς, μοῦ εἶπε ὁ Πουαρώ.

—Μὰ δὲν φαντάζομαι...

—Παλεύουμε ἐναντίον ἑνὸς ἀτόμου ποὺ δὲν ἐδίστασε νὰ διαπράξῃ δυὸ ἐγκλήματα καὶ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ διαπράξῃ καὶ τρίτο. Ὁ Ρὸς εἶναι ἐπικίνδυνος γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐξαλείψῃ. Εἶαι βέβαιος πὼς αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς πῆ, θὰ ἦταν σπουδαῖο.

—Μὰ ὁ δολοφόνος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ!

—Μὰ, ὅπως μοῦ εἶπες, σοῦ μίλησε στὸ «Κλάριτζ». Γύρω σας ἦταν τόσος κόσμος. Ἀ! γιατὶ νὰ μὴ τὸν φέρῃς μαζί σου στὸ δωμάτιο;

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἡ αὐτοκτονία

Ἕνα δραματικὸ διήγημα τοῦ διασήμου συγγραφέως Σώμερσετ Μὼμ

Σ ἕνα μικρὸ δωμάτιο μιᾶς πανσιόν της ὁδοῦ Βικτωρίας, ἔμενε ὁ Χάρρυ Ἔμελυν μαζὶ μὲ τὴν ἐρωμένη του, τὴν Πρίνσιλλα Χούξ. Ἐπερνοῦσαν μιὰ ἤρεμη κι' ὡραία ζωή, ἕως ὅτου ὁ κόρος, ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἐχθρὸς τοῦ αἰσυητικοῦ ἔρωτα, παρέσυρε τὸν Χάρρυ σὲ μιὰ ἄδικη ἀπόφαση. Ἀποφάσισε, δηλαδή, νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ πάντα τὴν ἐρωμένη του καὶ νὰ συνδεθῆ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, τὴν ἠθοποιὸ Τανίν. Μάλιστα μὲ τὴν ὡραία ἠθοποιὸ εἶχε τελευταίως πολλὰ ραντεβοῦ, καὶ τοῦχε χαρίσει, γυρμένη στὴν ἀγκαλιά του, ὧρες ἀξέχαστης εὐτυχίας.

Γι' αὐτὸ ὁ Χάρρυ, ἀφοῦ εἶχε πάρει ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασή του, γύρισε σήμερα νωρὶς στὴν πανσιὸν, γιὰ ν' ἀναγγείλη στὴν ἄτυχη ἐρωμένη του τὴν πρόθεσή του.

Ἡ Πρίνσιλλα, ὅπως πάντα, τὸν περίμενε στὸ κεφαλόσκαλο, πρόσχαρη καὶ γελαστή.

—Μπράβο ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Σήμερα γύρισες πολὺ νωρίς. Φαίνεται πὼς ἀντὶ νὰ μὲ βαρυέσαι, ἀπ' ἐναντίας, μέρα μὲ τὴ μέρα, σοῦ γίνομαι πιὸ ἐπιθυμητή.

Κάτι μουρμούρισε σ' ἀπάντηση ὁ Χάρρυ, δίχως ν' ἀκουστῆ καὶ μπῆκε βιαστικὸς μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο.

Κάθησαν σὲ λίγο ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ λένε, ἐν τῷ μεταξύ, οὔτε μιὰ λέξη.

Ὁ Χάρρυ, μάλιστα, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη ἐντελῶς τὴν ἀμηχανία του κ' ἀφοῦ πιὰ εἶχε προδοθῆ, ἄκουσε τὴν Πρίνσιλλα νὰ τὸν ρωτᾶ:

—Μὰ δὲ μοῦ λές, Χάρρυ, σὰν διαφορετικὸ σὲ βλέπω σήμερα. Τί σοῦ συμβαίνει, ἄραγε; Κάτι, θαρρῶ, θέλεις νὰ μοῦ πῆς καὶ μοῦ τὸ κρύβης. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς λόγος. Μίλησε, σὲ παρακαλῶ, ἐλεύθερα.

Κι' ὁ Χάρρυ δὲν ἐδίστασε, τότε, ν' ἀπαντήση:

—Εἶναι ἡ ἀλήθεια, Πρίνσιλλα, ὅτι θέλω κάτι νὰ σοῦ πῶ καὶ δὲν τολμῶ. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ τὸ κρατῶ μυστικὸ ἀκόμα; Λοιπὸν θέλω σήμερα κι' ὅλας νὰ χωρίσουμε!

Τὰ λόγια αὐτὰ τρύπησαν σὰν πυρωμένα καρφιὰ τ' αὐτιὰ τῆς Πρίνσιλλας, ποὺ εἶχε γίνει πελιδνὴ ἀπὸ τὴν ἔκπληξη. Δὲν κατάφθωσε οὔτε μιὰ λέξη ν' ἀρθρώση κι' ἄκουσε τὸν Χάρρυ ποὺ συνέχισε:

—Δὲν ὑπάρχει, σὲ βεβαιῶ, κανεὶς σοβαρὸς λόγος ποὺ σ' ἀφήνω. Ἀλλὰ ξέρεις τόσο καιρὸ μαζί...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ λέη πολλὰ ἀκόμα, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὸν ἑαυτό του, ἐνῶ ἡ Πρίνσιλλα εἶχε ριφθῆ σὲ σκέψεις. Ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ ἀπόφαση τοῦ φίλου της, τῆς εἶχε πραγματι στοιχίσει πολύ. Ἀλλὰ σκέφθηκε νὰ μὴν ὑποτιμήση τὸν ἐγωϊσμό της. Ἀφοῦ δὲν μποροῦσε πιὰ μὲ κανένα τρόπο νὰ κρατήση κοντά της τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀληθινὰ ἀγαποῦσε, τουλάγιστον ἄς μὴν πρόδιδε τὴν ἀδυναμία της.

Καὶ μὲ παγερὴ ἀδιαφορία ἀπάντησε στὸν Χάρρυ, ποὺ ἀπέφευνε κὰν καὶ νὰ τὴν κυττάξη:

—Φίλε μου, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγης καὶ τώρα, μάλιστα!

Ὁ Χάρρυ ἀπόρησε. Ὅλα κι' ὅλα ἀλλὰ τέτοια στάση δὲν περίμενε ποτὲ νὰ τηρήση ἡ Πρίνσιλλα. Ὥστε δὲν τὸν ἀγαποῦσε; Ὥστε μέχρι σήμερα τὸν κορόϊδευε οἰκτρά; Τὸ μυαλό του σκοτίστηκε. Κόχλασε ἡ ψυχή του, θύμωσε κι' ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπότομα πῆρε τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση καὶ τὴν ἐρωμένη του.

Κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς πανσιόν, βαρύς, ὠργισμένος γιὰ τὴν Πρίνσιλλα, ποὺ ἀπεκαλύφθη πιὰ ὅτι ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει.

—Ἡ ἀφιλότιμη, μουρμούριζε, ἡ αἰσχρή, ἡ τιποτένια!

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ κατευθύνθηκε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς ἠθοποιοῦ

Λαχταροῦσε λίγα χάδια τὸ κορμί του...

Τανίν. Λαχταροῦσε λίγα χάδια τὸ κορμί του καὶ θὰ τὰ εὕρισκε ἄφθονα ἐκεῖ.

Πόση ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξή του, ὅταν πληροφορήθηκε, ἀπ' τὸν θυρωρὸ τῆς Τανίν, ὅτι ἡ ὡραία ἠθοποιὸς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Λονδῖνο. Ἐξουθενωμένος γύριζε τώρα ἄσκοπα στοὺς δρόμους, νοιώθοντας μόνο πιὰ τὸν ἑαυτό του, ξένο, παντέρημο.

—Ὥστε, ψιθύρισε κάποια στιγμή, ἔφυγε ἡ Τανίν, χωρὶς κὰν νὰ μὲ εἰδοποιήση; Κι' αὐτή, λοιπόν, μὲ κορόϊδευε;

Τρίκλιζε, σχεδόν, περπατώντας, γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ καθήση κάπου. Μπῆκε, σὲ μιὰ μπυραρία κι' ἄρχισε νὰ πίνη ἀπανωτὰ μπύρα, ἕως ὅτου μέθυσε πιά. Σηκώθηκε, πλήρωσε καὶ βγῆκε πάλι στὸ δρόμο. Ὁ ἐλαφρὸς ἀέρας ποὺ φυσοῦσε, τοῦ ἔκανε τώρα καλὸ καὶ τὸν συνέφερε.

Ἀλλὰ ἄπειρες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του: Τάχα γιατὶ νὰ ἐνκαταλείψη τὴν Πρίνσιλλα; Κι' ἄν τοῦ μίλησε ἐκείνη κακά, μήπως αὐτὸς δὲν την εἰχε προκαλέσει; Βεβαια! Καὶ δὲν υπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι τὸν ἀγαποῦσε. Συνεπῶς, ἔπρεπε ἀμέσως νὰ πάη νὰ τὴ βρῆ καὶ νὰ τῆς ζητήση συγγνώμη γιὰ ὅ,τι τῆς εἶπε. Ὡστόσο κι' ἄν δὲν τὸν ἀγαποῦσε πράγματι, θὰ τον λυπόταν καὶ θὰ δεχόταν νὰ ζήση πάλι μαζί του καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάζη ἀπὸ τὴν μοναξιὰ καὶ τὴν ἐγκατάλειψη.

Κι' ἔτσι, μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, τράβηξε γρήγορα γιὰ τὴν πανσιὸν τῆς ὁδοῦ Βικτωρίας.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ φθάση, παρ' ὅλο ποὺ ἔτρεχε, σχεδόν, στὸ δρόμο.

Ὅταν ἔφθασε, ἀνέβηκε γρήγορα καὶ μὲ χτυποκάρδι τὶς σκάλες. Μόλις θ' ἀντίκρυζε, λογάριαζε, τὴν Πρίνσιλλα, θάπεφτε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια θὰ τῆς ζητοῦσε τὴ συγγνώμη της.

Ἔφθασε, τέλος, στὸ κεφαλόσκαλο, ἀπόρησε ὅμως γιατὶ εἶδε κόσμο συγκεντρωμένο μέσ' στὸ μικρὸ δωμάτιο. Ὥρμησε, τότε, μέσα σὰν τρελλὸς κι' ἔκπληκτος κι' ἐκμηδενισμένος μάθαινε ὅτι ἡ Πρίνσιλλα δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή. Εἶχε αὐτοκτονήσει! Τοῦ ἔδειξαν μάλιστα κι' αὐτὸ τὸ σπαρακτικὸ γράμμα νὰ διαβάση, ποὺ τοῦ ἔγραψε ἡ ἄτυχη ἐρωμένη του, λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπ' τὴν τραγικὴ αὐτοκτονία της:

«Ἀγαπητέ μου Χάρρυ,

»Ὅταν θὰ διαβάζης τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές, ἐγὼ δὲν θὰ βρίσκωμαι πιὰ στὴ ζωή. Ναί! θἄχω ἐγκαταλείψει γιὰ πάντα τὸν κόσμο αὐτόν, ποὺ ἄλλοτε, ὡστόσο, τὸν γαιρόμουνα κοντά σου καὶ ποὺ τώρα ἐσὺ πάλι μ' ἔκανες νὰ τὸν ἀποστραφῶ καὶ νὰ τὸν μισήσω.

»Σὲ βεβαιῶ, Χάρρυ, ἡ ἀπογοήτευση ποὺ σήμερα μοῦ προξένησες, μὲ σκότωσε κυριολεκτικῶς. Μὲ συνέτριψε. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει καθόλου ν' ἀπορήσης, ὅταν μάθης πὼς αὐτοκτόνησα.

»Ἴσως θ' ἀπορήσης μόνο γιατί, ἐνῶ σ' ἀγαποῦσα τόσο, ἀφοῦ φθάνω στὸ σημεῖο νὰ σκοτωθῶ γιὰ τὸ ·ατῆρι σου, δὲ ἐπεχείρησα, ὅταν ἔφευγες, νὰ σὲ συγκρατήσω καὶ νὰ πρσπαθήσω νὰ σὲ μεταπείσω!

Ἀ! πίστευέ με, ὁ ἐγωϊσμός μου δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψε αὐτό. Ὅταν μοῦ εἶπες ἐκεῖνα τὰ σκληρὰ λόγια, ἐγὼ εἶχα παγώσει. Εἶχα ἐκμηδενισθῆ. Κι' ἔκοινα ὅτι ἦταν προτιμότερο νὰ φανῶ σκληρὴ κι' ἀδιάφορη. Ἄλλωστε μοῦ εἶχες γκρεμίσει πιὰ τὸν πύργο τῶν ὀνείρων μου. Πρὸς τί, λοιπόν, νὰ προσπαθήσω ν' ἀναστηλώσω τὰ ἐρείπια; Γι' αὐτό, Χάρρυ, ἔκρινα καλὸ ν' αὐτοκτονησω. Ἔτσι μοῦ ἐπέβαλε νὰ κάνω ἡ μεγάλη ἀγάπη μου γιὰ σένα, ἡ ἀγάπη μου ποὺ δὲν τὴν εἶχες ἐκτιμήσει ποτέ.

Πρίνσιλλα».

Ὥστε, σκέφθηκε ὁ Χάρρυ, μ' ἀγαποῦσε; Μ' ἀγαποῦσε, μάλιστα, τόσο πολύ; Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς μὲ κορόϊδευε;...

Κι' ὕστερα πουρμούρισε: «Μὰ τώρα; Τώρα ποὺ ἔμεινα πιὰ πραγματικὰ παντέρημος στὸν κόσμο: Τί θ' ἀπογίνω; Θεέ μου, τί θ' ἀπογίνω;»

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

Ὁ Κολιμπάρ εἶναι πονόψυχος

Εὐθυμογράφημα τοῦ Μαξὶμ

Ἦταν ἀδύνατο νὰ συναντήσω τὸν φίλο μου Κολιμπάρ καὶ νὰ μὴν ἔχη νὰ μοῦ διηγηθῆ καμμιὰ νόστιμη ἱστορία, εὔθυμη ἢ τραγικὴ γι' αὐτόν.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὅταν τὸν εἶδα ἀπὸ μακρυά, ἔτρεξα νὰ τὸν συναντήσω. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως, τὸ ὕφος του δὲν μ' ἄρεσε διόλου. Ὁ φίλος μου Κολιμπάρ εἶχε κρεμασμένα τὰ μοῦτρα του σὰν νὰ τοῦ εἶχαν σκοτώσει τὸν κύρη.

—Σὲ καλό σου, Κολιμπάρ, τί ἔπαθες; Ἐσὺ εἶσαι σὰν νὰ κλαῖς!

—Καὶ εἶναι νὰ μὴν κλαίω ὅταν ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλληνα ἔχω χάσει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου πέντε χιλιαδοῦλες; Χώρια ἡ ζημία ποὺ μοῦ συνέβη....

—Τί ἔπαθες, λοιπόν, ἔλα νὰ μοῦ διηγηθῆς.

—Ναί, πᾶμε νὰ καθήσουμε ὥς τὸ μπιστρὸ ἐκεῖ ἀπέναντι καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία.

Σὲ λίγο, καθισμένοι σ' ἕνα παραμικρὸ τραπεζάκι, ρουφούσαμε τὸ ὀρεκτικό μας.

—Ξέρεις, ἄρχισε ὁ Κολιμπάρ πόσο ἀγαπῶ τὰ ζῶα... Ἂν μποροῦσα θὰ εἶχα ὁλόκληρο σκυλοτροφεῖο στὸ σπίτι μου. Ἔλα ὅμως ποὺ δὲν τὰ θέλει ἡ Βαρβάρα!... Ἀλλ' ἄς ἀρχίσω τὴν ἱστορία μου ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Αὐτὲς τὶς μέρες, μᾶς ἔχουν ἔλθει, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία κάτι συγγενεῖς τῆς γυναίκας μου γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν Ἔκθεση. Θελήσαμε φυσικὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσουμε, ἀλλὰ αὐτοί, ἄνθρωποι διακριτικοί, δὲν θέλησαν νὰ μᾶς γίνουν βάρος καὶ ἔμειναν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἄς εἶναι καλὰ οἱ ἄνθρωποι. Ἐμεῖς, ὅμως, δὲ μπορούσαμε ν' ἀφήσουμε τὸ πρᾶγμα νὰ περάση ἔτσι. Ἔπρεπε κάτι νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς. Σκεφθήκαμε μὲ τὴν Βαρβάρα καὶ τοὺς κάναμε ἕνα περίφημο τραπέζι. Ἡ βραδυὰ πέρασε ὄμορφα καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκαν νὰ φύγουν. Ἐγὼ προσεφέρθηκα νὰ τοὺς συνοδεύσω ὥς τὸ ξενοδοχεῖο τους. Ὅταν φθάσαμε ἐκεῖ, ὁ συγγενής μας μὲ πῆγε στὸ μπάρ γιὰ νὰ μὲ κεράση ἕνα ποτηράκι. Τὸ ἕνα ἔγινε δύο, τὰ δύο, τρία, τὸν κέρασα κι' ἐγὼ καὶ ἔτσι ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸν ἄφηνα ἤμουν σχεδὸν ἐν τάξει.

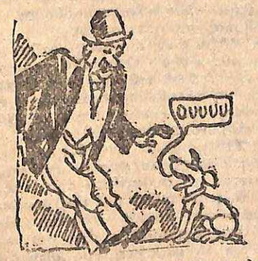

Βλέπω ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι.

» Ὅπως ἤμουν κορωμένος ἀπὸ τὸ ποτὸ δὲν θέλησα νὰ πάρω τὸ μετρὸ καὶ ἀποφάσισα νὰ γυρίσω μὲ τὰ πόδια. γιὰ νὰ δροσισθῶ λιγάκι. Δὲν εἶχα κάνει δέκα βήματα, ὅταν ἀκούω κάτι πνιγμένα κλάμματα σὰν μωροῦ. Πλησιάζω καὶ βλέπω ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι νὰ κλαίη χωμένο σὲ μιὰ πόρτα.

«Κάποιος θὰ τὸ εἶχε χάσει» εἶπα μέσα μου. Τὸ σκυλάκι σήκωσε τὰ ματάκια του καὶ μὲ κύτταξε. Ἀλλὰ μὲ τόσο παράπονο, ποὺ πῆγα νὰ κλάψω ἀπὸ τὴν συγκίνησή μου. Ξέρεις τὰ αἰσθήματά μου ἐσύ...

Σταμάτησε λίγο, ρούφηξε τὸ ὑπόλοιπο τοῦ ποτοῦ του καὶ συνέχισε:

—Ἀμέσως, ποὺ λές, πῆρα τὴν ἀπόφασή

Πῆρε τὴν σκοῦπα κι' ἄρχισε νὰ κυνηγᾶ τὸ ζῷο.

μου. Παιδιὰ δὲν ἔχομε, γατιὰ δὲν ἔχομε, τί εἴχαμε νὰ χάσωμε;

Παίρνω λοιπὸν τὸ σκυλάκι στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ φέρνω σπίτι.

Ἡ Βαρβάρα μὲ περίμενε γιὰ νὰ κλειδώση τὴν πόρτα.

—Τί εἶναι αὐτό! ἔκανε ἡ Βαρβάρα ἔκπληκτη.

Τῆς ἐξήγησα τὸ πρᾶγμα. Ἄρχισε νὰ φωνάζη. «Τί τὰ θέλουμε ἐμεῖς αὐτά. Πέταξέ το ἔξω. Δὲν θέλω ἐγὼ μπελάδες!» κτλ. κτλ. Ἴδρωσα ὥσπου νὰ τὴν καταφέρω νὰ δεχθῆ τὸν προστατευόμενό μου τουλάχιστον γιὰ μιὰ νύχτα στὸ σπίτι. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ βλέπαμε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γρίνια ἄρχισε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἡ Βαρβάρα δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀκούση γιὰ τὸ σκυλάκι. Τὴν παρακάλεσα, τὴν καθικέτευσα, τίποτε. Πῆρε τὴν σκοῦπα κι' ἄρχισε νὰ κυνηγᾶ τὸ δυστυχισμένο τὸ ζῶο. Μάτια τῆς θύμισα τὴν Ἡμέρα τῶν Ζώων, μάταια τὴν ἠπείλησα ὅτι θὰ τὴν καταγγείλω στὴν Φιλόζωο Ἑταιρία. Αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούση τίποτε. Κυνηγοῦσε πάντα τὸ ζῶο, ποὺ τρομαγμένο ἔτρεχε νὰ βρῆ μέρος νὰ κρυφτῆ. Στὴν ἀρχὴ ὥρμησε πάνω στὸ πιάνο. Ἀλλὰ καὶ κεῖ τὸ βρῆκε ἡ σκοῦπα τῆς Βαρβάρας. Πανικόβλητο, ἔκαμε νὰ πηδήξη κάτω. Πηδώντας ὅμως, παρέσυρε καὶ τὸ μικρὸ βάζο τῶν Σεβρῶν ποὺ μᾶς εἶχαν στείλει δῶρο πέρυσι τὴ Πρωτοχρονιὰ οἱ ξαδέρφοι μας ἀπὸ τὴ Μασσαλία. Ἔξω φρενῶν ἡ Βαρβάρα γιὰ τὴ ζημία συνέχισε, Ἐριννὺς σωστή, τώρα, τὸ κυνηγητό. Νὰ μὴν τὰ κολυλογῶ, ὥσπου νὰ κακαφέρη νὰ τὸ πιάση τὸ δυστυχισμένο τὸ

ζῶο μᾶς ἔσπασε χωρὶς νὰ θέλη ἕνα βάζο, μιὰ σαλατέρα κρυστάλλινη, ἕξ ποτήρια τοῦ νεροῦ καὶ ἕναν καθρέπτη. Ζημία δηλ. πάνω ἀπὸ 2.000 φράγκα! Στὸ τέλος βρέθηκε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι στὸ δρόμο! Ἀηδιασμένος ἐγώ, τρομερὰ ἐκνευρισμένος ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὅλη τὴν ἡμέρα γυρνοῦσα ἔξω συγχισμένος. Τὸ βράδυ ἀφοῦ πῆρα τὸ τακτικό μου τὸ φύλλο ἀποφάσισα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Στὸ δρόμο, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν ἐφημερίδα μου. Εἶχα πάντα ἀδυναμία στὴν παρακολούθηση τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν.

Ἔτσι τὸ μάτι μου πῆγε ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Ἄκουσε νὰ ἰδῆς, τί διάβασα:

ΑΠΩΛΕΣΘΗ κυνάριον μαῦρον πολυτελείας, τοῦ γένους Ἐσπανιόλ, ἀκοῦον εἰς τὸ ὄνομα Φόξ, κατάμαυρον, εἰς τὴν ὁδὸν Ζ. Ὁ εὑρὼν παρακαλεῖται νὰ τὸ φέρη εἰς τὴν Καν Κ. Ζ. ὁδὸς Ρ. καὶ ἀμειφθήσεται μὲ 5.000 φρ».

Καταλαβαίνεις φίλε μου; Ἦταν τὸ σκυλάκι ποὺ εἶχα βρῆ ἐγώ! Ἔξαλλος τρέχω στὸ σπίτι...

—Βαρβάρα πρέπει νὰ βροῦμε τὸ σκυλί!

—Γιατί;

—Διάβασε ἐδῶ!

Παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήση ἡ Βαρβάρα μου.

—Τώρα τί νὰ κάνουμε; μὲ ρωτᾶ.

—Γιατί;

—Τὸ σκυλὶ τὸ βρῆκε καὶ τῶχει τώρα ἡ Κα Μαριλόν, τοῦ κάτω κατώματος...

Ἔπεσα σὲ μιὰ καρέκλα, ἀνίκανος ν' ἀρθρώσω λέξη.

Ἔτσι, χάρις στὴν σκληρότητα τῆς Βαρβάρας χάσαμε τὶς 5.000 φρ. καὶ πάθαμε μιὰ ζη-

— Διάβασε ἐδῶ!

μία 2.000 φρ. Ὅλα δὲ αὐτά, γιὰ νὰ κερδίση ἡ γειτόνισσα τὴν ἀμοιβή! Εἶναι, λοιπόν, φίλε μου, νὰ μὴν κλαίω;

ΜΑΞΙΜ

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

—Ἕνα παθητικὸ καὶ ἀριστουργηματικὸ ἱσπανικὸ

Ἡ Ὀλίβ καὶ ἡ Φανέτ, δυὸ νέες καὶ ὡραῖες ἀδελφές, φθάνουν μιὰ μέρα ξαφνικὰ στὴν Σεβίλλη, στῆς θείας των Μαρίας Ραμίρεθ. Βρισκόμαστε στὸν Μεγάλο Πόλεμο καὶ οἱ δυὸ νέες ἐπιχειροῦν τὸ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴν κινητοποιημένη Γαλλία ὡς τὴν Ἱσπανία, σὰν δραπετίδες. Πράγματι, ἡ Φανέτ ἔχει δραπετεύσει ἀπὸ τὴν συζυγικὴ στέγη, καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, ἦρθε νὰ ζητήσῃ, καταφύγιο στὸ σπίτι τῆς θείας της.

Παντρεμμένη μὲ τὸν Βραζιλιανὸ γιατρὸ Φελίππε ντέ Κολόμπο, ποὺ ὑπηρετεῖ τώρα, ὡς ἐθελοντὴς στὸ γαλλικὸ μέτωπο, ἔχει ζήσει μαζί του χρόνια μαρτυρικά. Τὸν πῆρε ἀπὸ ἔρωτα, ἐνῷ ἐκεῖνος δὲν ἔνοιωθε τίποτε σχεδὸν μέσα του γι' αὐτήν γι' αὐτὸ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ὀνείρων της στὴν πιὸ ἀπύθμενη ἀπογοήτευση. Ἔφθασε, μάλιστα, ὁ τύραννός της φεύγοντας γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, νὰ κλείσῃ τὴν Φανέτ σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινική. Καὶ ἡ Ὀλίβ διηγεῖται, πῶς κατώρθωσε, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀδελφή της καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὴν Ἱσπανία. Καὶ τὸ συμπέρασμά της εἶναι ὅτι ἡ Φανὲτ πρέπει νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό της.

Σ' αὐτὸ ὅμως ἀντιτίθεται ἡ Μαρία. Μετὰ τὸ δεῖπνο ὁ δὸν Κάρλος παίρνει τὴν ἀνεψιά του καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ πάνε σὲ μιὰ νυκτερινὴ ἑορτή. Ἐκεῖ συναντῶνται μὲ τὸν σενιὸρ Βιθέντε Μπεναβίδες, ἕναν πενηντάρη ποὺ ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμο στὰ κτήματά του. Στὴν ἴδια γιορτὴ, ἡ Ὀλίβ, παρατήρησε καὶ ἕνα νεαρὸ «καμπαλέρο» ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν θεῖο της. Εἶχε ὕψος κυρίου τῆς παληᾶς ἐποχῆς. Εἶναι ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρμπόνα τὴν πληροφορεῖ ἡ θεία της. Ὁ νέος κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στὴν Ὀλίβ. Ὅταν ἔμειναν μόνες, ἡ θεία Μαρία καὶ ἡ Φανέτ, ἡ θεία Ραμίρεθ θέλει νὰ συμβουλέψῃ τὴν ἀνεψιά της γιὰ νὰ μὴν προχωρήσῃ ὡς τὸ διαζύγιο. Καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, τῆς διηγεῖται τὴν ἱστορία της πῶς εἶχε ἀπατήσει τὸν ἄνδρα της καὶ πῶς τὴν τελευταία στιγμὴ ἐσώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό. Στὸ τέλος θέλει νὰ κάνῃ τὴν ἀνεψιά της νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Σ' αὐτὸ ἐπάνω φθάνει ἡ Ὀλίβ καὶ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι πρόκειται νὰ χωρίσουν ὅτι δηλ. αὐτὴ καὶ ἡ ἀδελφή της θὰ πάνε νὰ κατοικήσουν ἀλλοῦ. Πραγματικὰ σὲ λίγες μέρες ἐγκαθίστανται σ' ἕνα σπιτάκι στὸ Ἀλκαζάρ. Ἐκεῖ ἡ Ὀλίβ πείθει τὴν ἀδελφή της νὰ γράψῃ στὸν δικηγόρο της γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ γιὰ τὸ διαζύγιο. Ἦταν μόνη ἡ Φανὲτ καὶ ἔγραφε ὅ-ταν ἔρχεται ὁ δὸν Λουΐς.

Ἦλθε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιατὶ φεύγει.

8. (Ἡ συνέχεια)

Εἶναι πολὺ παρήγορο νὰ ἀκούωνται οἱ ἔπαινοι ἀπὸ τὰ χείλη σας. Τὸ νὰ θαυμάζετε τοὺς στρατιώτας μας σημαίνει ὅτι τοὺς ἀγαπᾶτε.

—Ἡμεῖς οἱ Ἱσπανοὶ θεωροῦμε τὴν γενναιότητα σὰν τὴν μεγαλείτερη ἀπόδειξη εὐγενείας.

Εἶμαι κουρασμένη, τόσον κουρασμένη, ὥστε ἡ ζωὴ μὲ στενοχωρεῖ. Ὁταν ἤλθατε ἐδῶ, ἔγραφα ἕνα γράμμα καὶ ἐπρόκειτο νὰ χαράξω μιὰ λέξη. ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ τὸ μέλλον μου, καὶ τώρα δὲν τολμῶ...

Ὁ δὸν Λουΐς τὴν κύτταξε κατάματα.

—Ἂν ἡ λέξις αὐτὴ μπορῇ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύρα τῆς ἐλπίδας, γράψετέ την, κυρία. Ἀγαπῆστε τὴν ζωή, ἀγαπῆστέ την μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις, σᾶς ὀφείλει τὴν εὐτυχία. Ἐὰν τὴν ἔχετε χάσει, αὐτὴ θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς τὴν ξαναδώσῃ.

Ἡ Φανὲτ προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι οἱ λόγοι τοῦ μαρκησίου εἶχαν θέσει τέλος στοὺς δισταγμούς της. Ἔσκυψε ἐπάνω στὴν μισοτελειωμένη ἐπιστολή, χάραξε τὴν λέξιν «διαζύγιο», πρόσθεσε ἀκόμη μερικὲς γραμμές, ὑπέγραψε καὶ ἔκλεισε τὸν φάκελλο.

—Ἔκαμα ὅ,τι μὲ συμβουλέψατε.

Ἀφῆκε ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ὁ δὸν Λουΐς ἔπιασε ἔξαφνα τὸ χέρι τῆς νέας καὶ τὸ σκέπασε μὲ φλογερὰ φιλήματα. Αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ.

Μία παράξενη θέρμη τῆς μετεδίδετο ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ ἐκεῖνο χέρι, ποὺ τὴν ἔκαιε καὶ τῆς προξενοῦσε ἕνα ἡδονικὸ ἀνατρίχιασμα.

Αὐτός, βλέποντας τὴν ταραχή της, εἶπε :

—Μπαίνω μέσα στὴν ζωή σας. Πέστε, πέστε μου ὅτι βλέπετε σ' ἐμένα ἕνα φίλο σας. Ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα, πιστέψτε στὴν εἰλικρίνεια τῶν λόγων μου. Ἀπὸ τόσα χρόνια δὲν ἔχω πλησιάσει ἄλλην γυναῖκα μὲ τὸ αἴσθημα αὐτὸ τῆς φιλίας, ποὺ αἰσθάνομαι ὅταν πλησιάζω σᾶς. Ἔχω μισήσει τὶς γυναῖκες, τὶς ἔχω ἐξοβελίσει ἀπὸ τὴν ζωή μου καὶ ὅμως νᾶμαι ἐδῶ...

Μιλοῦσε μὲ θέρμη ποὺ τὴν συγκινοῦσε ὁλοένα περισσότερο. Ἡ εἰλικρίνεια ζωγραφιζόταν στὸ εὐγενικὸ αὐτὸ πρόσωπο, ἕνα παράξενο φῶς φώτιζε τὰ μαῦρα μάτια του.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε, ἐξακολούθησε μὲ σιγανὴ φωνή, τί σκοτεινὰ χρόνια πέρασα, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μὲ τὴν περιφρόνηση τῶν ὁμοίων μου. Εἶχα ξεφύγει ἀπὸ τὸ παρὸν γιὰ νὰ ζήσω μὲ τὸ παρελθόν, σὰν σὲ ἕνα λιμάνι, ὅπου δὲν φθάνουν οἱ τρικυμίες... Δὲν ἤθελα νὰ ἔλθω στὴν Καριδάδ, οἱ Γαλλίδες εἶνε κοκκότες καὶ ἀσταθεῖς... Ἀλλ' ὑπεχώρησα στὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς ξαναϊδῶ. Τώρα ποὺ σᾶς ξεύρω, θὰ μὲ ἐκάνατε δυστυχισμένη ἐὰν δὲν ἀπαντούσατε στὴν φιλία, ἡ ὁποία μὲ ρίχνει στὰ πόδια σας.

Ὁ δὸν Λουΐς εἶχε γονατίσει μὲ τὸ ἕνα πόδι του, ἐμπρὸς στὴν νέα.

—Ἀπαντῆστε, ἀπαντῆστε, «Ἰνφάντα μία».

Αὐτὴ χαμογέλασε, ἔτρεξε στὸ «πάτιο», ἔκοψε ἕνα τριαντάφυλλο καὶ τὸ πρόσφερε στὸν νέο, αὐτὸς ἐπῆρε τὸ ἄνθος καὶ τὸ φίλησε ὥρα πολλή.

Ὁ θόρυβος μιᾶς πόρτας ποὺ ἄνοιγε καὶ ἔπειτα ἔκλεινε πάλι, τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν μέθη του. Σηκώθηκε ἀμέσως ὄρθιος. Βήματα ἀντήχησαν στὶς πλάκες. Καὶ παρουσιάστηκε ἡ Ὀλίβ, ξένοιαστη, μὲ τὸ πρόσωπο ζωηρευμένο ἀπὸ τὴν πορεία Ἔκπληκτη ποὺ ἔβλεπε τὸν μαρκήσιο στὸ σπίτι των, ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρομανὲν δὲν παρατήρησε καθόλου στὴν ἀρχὴ τὸ ἀφηρημένο ὕφος τοῦ νέου καὶ τὴν ταραχὴ τῆς ἀδελφῆς της.

—Μπουένας τάρδες, σενιὸρ μαρκές ! Λὲν ἤξευρα ὅτι εἴσθε ἐδῶ !

Ὁ δὸν Λουΐς χαιρέτισε τὴν νέα μὲ εὐγένεια.

—Ὁ γόης μᾶς ἀφήνει, εἶπε ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο. Ἦλθε νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡ Ὀλίβ στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὸν νέο :

—Φεύγετε γιὰ πολὺν καιρό ; Γιὰ μέρες, γιὰ χρόνια ;

Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Γιατὶ φεύγετε ;

Τοῦ προσφέρε σιγαρέττο, ἄναψε τὸν ἀναπτῆρά της προσπαθοῦσε νὰ κατευνάσῃ τὴν νευρικότητά της μὲ διαφόρους μικροχειρονομίες, ποὺ ἄγγιζαν τὸ κάθισμα τοῦ μαρκησίου, τὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ, τὰ βιβλία ποὺ ἦσαν ἀνοικτὰ πάνω στὸ γραφεῖο.

—Ἡ Σεβίλλη χωρὶς σᾶς δὲν θὰ εἶναι Σεβίλλη !

Ἕνα ἐλαφρὸ κατακοκκίνισμα ζωήρεψε τὸ πρόσωπό της. Ἀνάμεσα στὶς μακρυὲς βλεφαρίδες της διαφαίνονταν ἕνα βλέμμα ποὺ παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ μαρκησίου.

Ὁ ντ' Ἀρμπόνα ὠπισθοχωροῦσε σχεδὸν μπρὸς στὴν ἔλξη τῆς περιέργου αὐτῆς νέας. Δὲν τοῦ ἄρεσε ἡ ὑπερβολικὴ ἐκείνη ἐλευθεροστομία της, ἡ ἀποφασιστικότης ἐκείνη τῶν κινήσεών της, ἡ ἀρρενοπρέπεια τῶν τρόπων της, ποὺ θὰ ἐταίριαζε σ' ἕνα ἔφηβο. Ἡ Ὀλίβ πηγαινοερχόταν μέσα στὸ ἀτελιέ, καπνίζοντας τὸ σιγαρέττο της, ἐξετάζοντας τὸ μπαστοῦνι τοῦ μαρκησίου μὲ τὴν ὡραία καὶ χρυσῆ λαβή του. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔμελλε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ σὰν ξίφος, νὰ ἀρχίσῃ νὰ τὸ στριφογυρίζῃ μὲ δύναμη, γιὰ νὰ ἀσκηθῇ στὴν ἀνδρικὴ μονομαχία... Ἦταν μιὰ Σουλτάνα, τάχα, ἢ μᾶλλον κάποιος ἱππότης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν τροβαδούρων :

—Ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς ἔλεγε, ποιὸς γνωρίζει τὸ παρελθὸν τῆς Σεβίλλης ; Δὲν μοῦ ἀρέσει τίποτε ἄλλο περισότερο ἀπὸ τὶς ρωμαντικὲς περιπέτειες καὶ τὴν φαντασία. Θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ ζήσω ἀπόψε μίαν νύκτα παληᾶς, ἄλλης ἐποχῆς, Ἀνοῖξτέ μας τὶς πύλες τοῦ Ἀλκαζάρ ! Θέλω νὰ μπῶ ἐκεῖ μὲ τὸ σελληνόφως. Εἶνε δυνατὸν αὐτό, Γόη ;

—Κυρίες μου, στὶς διαταγές σας.

Τὸ φεγγάρι σκέπαζε μὲ τὴν χιονώδη λευκότητά του τὴν πλατεῖα τῶν Πορτοκαλλεῶν ὅταν οἱ δύο ἀδελφές, τυλιγμένες μὲ ἀνδαλουσιανὰ σάλια, καὶ ὁ μαρκήσιος, χωμένος μέσα στὸν μανδύα του, βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ δὸν Ζουάν.

Ὁ δὸν Λουΐς ἦταν πρόσωπο σημαντικώτατο στὴν Σεβίλλη, ὥστε ὁ φύλαξ, ποὺ ξύπνησε δὲν μποροῦσε νὰ ἀρνηθῇ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἰδιοτροπία του, ὅταν ὁ μαρκήσιος ζήτησε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὶς πύλες τοῦ κοιμωμένου ἀνακτόρου.

Οἱ νεαρὲς γυναῖκες, κρατοῦν τὸν φίλο τους ἀπὸ τὰ χέρια, προχώρησαν μέσα στὶς σκοτεινὲς αἴθουσες ὡς τὴν Μαυριτανικὴ Αὐλή, ὅπου τὸ φεγγάρι καθρεπτιζόταν στὰ νερά.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ὀνειρῶδες μοναστῆρι. Τὸ ἀχνὸ φῶς ἔδινε στοὺς στύλους καὶ τὶς ἀψῖδες ἐντελῶς φαντασμαγορικὴ ὄψη. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ ἄναβαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μέσα στὸ σκοτάδι, τὶς φωτιὲς τῶν παληῶν «ἀθουλέχος» καί, διαπερώντας τὰ διάτρητα τόξα τῶν στοῶν, σκόρπιζαν διάφορα ἀσημένια σχήματα στὸν βελούδινο δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ βασιλικὰ δώματα...

Κάτω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ αὐτὸ φῶς, τὰ χρυσάφι καὶ τὸ γαλανὸ χρῶμα ποὺ εἶχαν τὰ ἀραβουργήματα, ὠχριοῦσε μέχρι βαθμοῦ, ὥστε νὰ φαίνεται σὰν μία ἀσθενὴς ἀνταύγεια. Μέσα ἀπὸ ἕνα μαρμάρινο συντριβάνι ἀναπηδοῦσε τὸ διάφανο νερό, ποὺ χυνόταν ἔπειτα μέσα στὴν μεγάλη λεκάνη του, ἐμψυχώνοντας μὲ τὴν μυστηριώδη φωνή του τὸν ὕπνο τοῦ Ἀλκαζάρ.

—Ἀκοῦστε, ψιθύριζε ἡ νέα, ἀκοῦστε, οἱ πέτρες ἀναστενάζουν !

Οὔτε ἡ Φανέτ, οὔτε ἡ Ὀλίβ εἶχαν φαντασθῇ ποτὲ τόσο μαγευτικὸ θέαμα. Τὸ Ἀλκαζὰρ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε κτισθῇ γιὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς κυρίους του ἀπὸ τὰς ἐφόδους μιᾶς ἐχθρικῆς στρατιᾶς : Τὰ φοβερὰ τείχη του χωρὶς περιττὰ παράθυρα, ἔμοιαζαν σὰν ἀληθινὰ τείχη φρουρίου, καὶ ἔφερναν στὴν σκέψη τὴν σκληρὴ ζωὴ τοῦ Ἄραβος πολεμιστοῦ, τὴν φρικτὴ πάλη, τὴν ὁποία διεξῆγε ἡ Ἀνδαλουσία ἐπὶ αἰῶνες κατὰ τῶν χριστιανῶν, τὶς αἱματηρὲς πολιορκίες, ποὺ εἶχεν ὑποστῆ ἡ ἡρωϊκὴ πόλις.

Ποιὰ ἔκπληξις τὸ νὰ ἀνακαλύπτουν πίσω ἀπὸ τὰ βάρβαρα ἐκεῖνα τείχη ἕνα φαντασμαγορικὸ ἀνάκτορο ἕνα παλάτι κτισμένο γιὰ τὸν ἔρωτα, ὅπου ἡ παρακμικὰ πέτρα ἔπαιρνε τὴν χάρη της ἀπὸ τὴν γυναικεία καλλονή. Οἱ λεπτοὶ ἐκεῖνοι μαρμάρινοι στῦλοι, τὰ ἰδιόρρυθμα ἐκεῖνα τόξα, οἱ ἐλαφροὶ αὐτοὶ τροῦλλοι, τὰ πλούσια, ἀραβουργήματα, ὅλος αὐτὸς ὁ θαυμάσιος διάκοσμος, ποὺ τὸν εἶχε σεβασθῆ ὁ χρόνος, θύμιζε τὴν Ὡραία Γυναῖκα, ἐπεβεβαίω-

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Ρεβὰλ —

λι σχημάτισε ἕνα χαριτωμένο σαρίκι, καὶ φορώντας το πάνω στὸ κεφάλι της προχώρησε μὲ ὕφος βασιλίσσης πρὸς τὸν ὡραῖο Ἱσπανό, ὁ ὁποῖος χαμογελοῦσε γιὰ τὰ παιγνίδια, τῶν δύο νεαρῶν γυναικῶν.

—Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα ὄνειρο, εἶπε ἡ Ὀλίβ. Ἂς ὀνειρευθοῦμε, λοιπόν. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Σουλτάνα ποὺ βασίλεψα μέσα στὸ παλάτι αὐτό, ἀλλὰ δὲν ξέρει πιὰ τὴν ἱστορία του. Ἐσὺ εἶσαι ἡ Πριγκήπισσα, Ἀδελφὴ τῶν Ρόδων. Καὶ σεῖς ἄρχον, εἴσθε ὁ Ἄγνωστος Ἱππότης ! Γιὰ σᾶς δὲν γνωρίζομε τίποτε, ἐκτὸς μόνον ὅτι εἴσθε ἡ δόξα τῆς Ἀνδαλουσίας ! Εἴμεθα μόνες. Ὁ θεῖός μου ὁ καλίφης φόρεσε τὸν σκοῦφο του καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Μέγας Βεζύρης περιφέρεται στὴν πόλη. Οἱ γυναῖκες, ἔχουν κοιμηθῆ στὶς ἀγκάλες τῶν δούλων. Αὐθέντα, μιλῆστε, ἡ ὥρα αὐτὴ εἶναι ἐξαισία !... Ἀλλὰ ποὺ εἶναι ὁ θρόνος μου ; εἶπε ἀναζητῶντας μὲ τὸ βλέμμα ἕνα μέρος, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ καθήσῃ ἀνέτως.

—Ἐδῶ !

Ἡ Φανέτ, κρυμμένη στὸ βάθος μιᾶς στοᾶς, τοὺς ἔδειξε τὸν ὑπέροχο θρόνο. Ὁ δὸν Λουΐς πρόσφερε τότε τὸν βραχίονά του στὴν νεαρὰν Σουλτάνα καὶ μὲ ἄφθαστο εὐγένεια, ἀφαιρώντας τὸν μανδύα του, τὸν ἔρριψε ἐπάνω στὸ πέτρινο ντιβάνι.

Οἱ δύο ἀδελφὲς κάθισαν ἀγκαλιασμένες. Μία ἀκτίνα τοῦ φεγγαριοῦ

—Ὁ γόης μᾶς ἀφήνει εἶπε ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο.

ξεψυχοῦσε στὰ πόδια των. Ἡ σκιὰ τοῦ νέου διαγράφηκε πάνω στοὺς πέπλους των, ἐνῶ ὄρθιος ἐμπρός των, πρόσφερε στὴν Σουλτάνα ἕνα κλαράκι μύρτου.

—Εὐδοκήσατε, ὦ ἡγεμονίς, νὰ δεχθῆτε τὸ μαγικὸ αὐτὸ κλαράκι. Κάποτε ἡ σουλτάνα Θελμίρα, ἐπειδὴ ἤπιε ἀπὸ τὸ νερὸ μιᾶς πηγῆς, κοντὰ στὴν ὁποία κοιμόταν μιὰ νεράϊδα, μεταμορφώθηκε σ' ἕνα θάμνον μύρτου.

Ἡ νέα κάρφωσε τὸ κλαράκι τοῦ μυρωμένου θάμνου πάνω στὸ σαρίκι της.

—Τὰ μύρτα ἂς μᾶς ἀνοίξουν τὸν κόσμο τῆς ποιήσεως!

Χωρὶς φόβο νὰ τὴν δῇ αὐτός, ἡ Ὀλίβ κύτταξε μὲ ὅλη τὴν ψυχή της τὸ πρόσωπο τοῦ δὸν Λουΐς. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ αὐτὸς φαίνοταν ἀκόμη ὠχρότερος. Τὰ μάτια του ἀκτινοβολοῦσαν ἕνα ἄγνωστο φῶς. Τὰ χαρακτηριστικά του γαληνεμένα διὰ μιᾶς, ἔδειχναν μιὰ εὐγενικὴ γλυκύτητα. Ἔτσι ἐσκεπτόταν ἡ Ὀλίβ, οἱ σουλτάνες τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ ἔβλεπαν νὰ ἐμφανίζεται ὁ ἐμίρης, ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Ἀφοῦ ἔκαμε μιὰ βαθυτάτη ὑπόκλιση μὲ τὸ χέρι του ἀκουμβημένο πάνω στὴν καρδιά του, ὁ νέος ἄρχισε νὰ λέῃ τὰ ἑξῆς:

—Ὁ Θεὸς ἂς ἐμπνεύσῃ τοὺς λόγους μου καὶ ἂς κυβερνήσῃ τὴν σκέψη μου. Σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου καὶ ἂν μὲ πῆγαν τὰ βήματά μου, δὲν συνήντησαν πουθενὰ καλλονὴ ἐφάμιλλη μὲ αὐτὴν ποὺ μὲ μαγεύει ἀπόψε. Ἡ πρώτη ἀκτὶς τῆς ἡμέρας εἶναι λιγώτερο λαμπρὴ ἀπὸ τὸ βλέμμα σου, ὦ πριγκήπισσα! Ὁ χρυσὸς τῶν κοσμημάτων εἶναι λιγώτερο ζωηρὸς ἀπὸ τὸ χρυσάφι ποὺ τυλίγει μὲ τὴν χάρη τῆς νεανικῆς χουρμαδιᾶς. Τὸ πνεῦμά σου ἔχει τὴν ζωηρότητα τῆς φωτιᾶς ποὺ καίει κάθε τι ποὺ τὴν πλησιάζει, καὶ ἡ καρδιά σου, καθρέπτης εὐγενείας, κάμνει τὸν Λουΐς δοῦλο τῆς Σουλτάνας Ὀλίβ!

Ἡ νέα, καταστέλλοντας τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της, ἀπήντησε μὲ μεγαλοπρέπεια:

—Ἡ τιμὴ αὐτὴ μὲ γεμίζει ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Οἱ πόθοι μου θὰ ἤθελαν νὰ κρατήσουν ἐδῶ τὸ ἄνθος τῆς Ἀνδαλουσίας. Δεχθῆτε, λοιπόν, τὸ ἐμβλημά μου.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν μπλούζα της τὴν μικρὴ κονκάρδα ποὺ δὲν τῆς ἔλειπε ποτὲ καὶ τοῦ τὴν προσέφερε.

—Φορῆτε την γιὰ τὴν ἀγάπη μου, ὥστε νὰ λέγουν ὅταν σᾶς βλέπουν νὰ πολεμᾶτε: «Εὐτυχισμένη ἐκείνη στὴν ὁποία ὁ ἀήττητος θὰ προσέφερῃ τὶς δάφνες του!».

Ὁ δὸν Λουΐς χαμογέλασε παίρνοντας στὰ χέρια του τὸ ἔξυπνο ἐκεῖνο δῶρο, γιατὶ ἡ κονκάρδα τῆς δεσποινίδος ντὲ Ρομανὲν εἶχε τὰ χρώματα τῆς Γαλλίας. Ἔπειτα ὑποκλινόμενος μπρὸς στὴν Φανέτ, ὁ μαρκήσιος εἶπε μὲ θέρμη, ποὺ ἔδινε στὴν φωνή του τὶς γλυκύτερες ἀποχρώσεις:

—Ἡ ταραχή μου εἶναι μεγάλη καθὼς παρουσιάζομαι μπρὸς στὸ Μαργαριτάρι τοῦ Ἀλκαζάρ, μπρός σου, ὦ ἔνδοξη πριγκήπισσα, ποὺ ἡ ὀμορφιά σου ξεπερνᾶ τὴν ὀμορφιὰ τῶν οὐρί. Ὀρκίζομαι στὸ τόξο τῶν φρυδιῶν σου, στὴν λεπτὴ χάρη ποὺ σκορπίζεις ὁλόγυρά σου σὰν βέλος, στὸ διαπεραστικὸ σπαθὶ τοῦ βλέμματός σου, στὸ μετάξι τῶν μαλλιῶν σου, στὰ μάγουλά σου ποὺ μοιάζουν μὲ ρόδα, στὰ χείλη σου ποὺ διώχνουν τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Ἡ Φανὲτ ξέσπασε σὲ γέλια. Ἦταν πάρα πολὺ αὐτό. Μήπως ὁ Ντ' Ἀρμπόνα τὴν εἶχε πάρει γιὰ μιὰ σεβιλλιανὴ μαντόνα ποὺ ἀκούει τὶς ἐρωτικὲς λιτανεῖες τῶν πιστῶν της;

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

—Σούτ, εἶπεν ἡ Σουλτάνα, αὐτὴ εἶναι ἀραβικὴ ποίηση.

—Στὸ φεγγάρι ποὺ σβύνει μπρὸς στὴν λάμψη σου, ἐξακολούθησε ὁ νέος μὲ σοβαρότητα, ὁρκίζομαι, ὦ Ἰνφάντη, νὰ σὲ ὑπηρετῶ πάντοτε, ἂν εὐαρεστηθῆς ἀπόψε νὰ μὲ ὀνομάσῃς ἱππότη σου!

—Ἄρχων, ψιθύρισε ἡ νεαρὰ γυναῖκα πολὺ στενοχωρημένη, εἶμαι ἀναξία μιᾶς τέτοιας τιμῆς. Δυστυχῶς ἡ μοῖρά μου μοῦ ἀπαγορεύει...

—Τί λές ἐκεῖ; τὴν διέκοψε ἡ μεγαλείτερη ἀδελφή. Ξέχασες ὅτι ζοῦμε χίλια χρόνια πίσω; Ὅτι δὲν εἶσαι πιὰ οὔτε ἐσύ, ἐσύ, οὔτε ἐγώ, ἐγώ; Ὦ! Ἂς ἀφήσουμε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ χείλη μας ἐδῶ οἱ λέξεις τοῦ παρελθόντος! Ἡ Φανὲτ ἁπλωνε τὸ χέρι της στὸ φίλημα τοῦ μαρκησίου.

Μὲ τὸ ἕνα γόνατό του διπλωμένο ἐμπρὸς στὴν Ἰνφάντη, αὐτὸς πίεσε ἄλλη μία φορὰ ἐπάνω στὰ χείλη του τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χέρι ποὺ ἦταν τόσο λευκό, τόσον λεπτό, καὶ ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὴν ἀθῶα θωπεία του.

Ποιὸς ξαφνικὸς πόθος φλόγιζε τὸ στῆθός του; Γιατὶ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ συνέτριβε τὴν ἀντίσταση, τὴν ὁποία ἐπὶ τόσα ἔτη αὐτὸς ἀντέτασσε στὸν ἔρωτα; Μποροῦσε τάχα σαφέστατα, καὶ χωρὶς νὰ τὴν τρομάξῃ, νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ τὴν θέλησή του νὰ τῆς ἀρέσῃ;

Σὰν νὰ μετροῦσε μὲ τὴν σιωπὴ τοῦ μαρκησίου τὴν ταραχὴ ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ ἀγγελικὴ ἐκείνη ὀμορφιά, ἡ Ὀλίβ, σφίγγοντας στὴν ἀγκάλη της τὴν μικρὴ ἀδελφή της, τὴν ἔκρυψε ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἱππότου. Ἔνοιωθε ὅτι κάποιος κίνδυνος ἐπλανᾶτο γύρω στὸ ντιβάνι ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε γιὰ ἐρωτικὸ κρεββάτι καὶ ὅτι ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἐρημία εὐνοοῦσαν τὸν κίνδυνο αὐτό. Ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη της στὸν δὸν Λουΐς ἦταν τέτοια, ὥστε ἡ νέα δὲν θεώρησε ἄστοχο νὰ τοῦ πῇ:

—Ποῖος εἶσθε, λοιπόν;

Τάχα μὲ τὸ κάλυμμα μιᾶς ἀλληγορίας, ποὺ θὰ τῆς διηγόταν τὸ πάθος του καὶ τὴν δυστυχία του, θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴν γυναικεία περιέργειά των; Πολὺ λίγο διατεθειμένος νὰ προβῇ σὲ ἐκμυστηρεύσεις, ἐθύμωσε γιὰ τὴν ἐρώτηση αὐτή, ἡ ὁποία ἔκλειε ἕνα ἐπιτήδειο τέχνασμα, καὶ πίστευε ὅτι τὸν εἶχαν ὁδηγήσει μέσα στὸ ἀνάκτορο ἐκεῖνο γιὰ νὰ ἐξυπνήσουν μέσα του ἀναμνήσεις ποὺ τοῦ ἦσαν ἀπαίσιες. Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ ἀλλάξῃ στάση. Καὶ ὁ Λουΐς ξέχασε σχεδὸν τελείως ποιὸς ἦταν καὶ βυθίστηκε κυριολεκτικῶς μέσα στὴν αἰσθηματικὴ ἱστορία τοῦ ὀνειρώδους Ἀλκαζάρ.

—Ἔνδοξη πριγκήπισσα, μάθετε ὅτι ἡ μοῖρα μὲ ἔχει δέσει μὲ δυνατὰ μάγια μὲ τὸν τόπο αὐτὸν καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς τὸ αἷμά μου χύθηκε γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ ἀνακτόρου τούτου. Ἐζοῦσα στὸ Τολέδο, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ θαυμαστὴ ὡραιότης τῆς Ἐγιλόνας βασίλευε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Ροδερίγου, τοῦ συζύγου της, μιὰ μέρα ὅμως ποὺ ὁ βασιλεὺς κύτταζε τὸν ἥλιο ποὺ ἔδυε ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ταγο εἶδε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς καλαμιὲς μία νέα ποὺ λουζόταν. Ἡ νεράϊδα ἦτο τόσο ὡραία, ὥστε τὴν ἔκλεψε, καὶ χάριν τῆς Φλορίνδας ἐξέχασε τὴν βασίλισσα.

»Αὐτὴ ὡρκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ εἰδοποίησε τὸν πατέρα τῆς ἀντιζήλου της. Θυμωμένος ὁ κόμης Ἰούλιος ἀνοιξε τὶς πύλες τῆς Ἱσπανίας στοὺς Μαυριτανοὺς καὶ ἄρχισε ἡ μάχη στὶς πεδιάδες τῆς Ἀνδαλουσίας.

»Σὰν ἄλλος Σαρδανάπαλος, ὁ Ροδερῖγος παρουσιάσθηκε ἐπάνω σ' ἕνα χρυσελεφάντινο ἅρμα, ποὺ τὸ ἔσυραν λευκὰ ἄλογα. Μία τέντα κεντημένη μὲ μαργαριτάρια καὶ πολυτίμους λίθους τὸν προστάτευε ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ ἡλίου. Φοροῦσε τὴν βασιλικὴ πορφύρα καὶ στὸ κεφάλι του εἶχε τὴν χρυσῆ κορώνα. Καὶ πῶς πολεμοῦσε! Τὸν βλέπετε;

»Οἱ Μαυριτανοὶ ὁρμοῦν κατὰ τῶν χριστιανῶν. Τὰ μπουρνούζια φτερουγίζουν στὰ πλευρὰ τῶν ἀλόγων. Ὁ Μουζά, ὁ ἀρχηγός τους, τρέχει καβάλλα στὸν θάνατο. Ὁ Ταρὶκ τρέχει σὰν νὰ πηγαίνῃ σὲ γιορτή. Τὸ σπαθὶ του τρίζει πάνω στὴν πανοπλία σὰν τὸ δόντι τοῦ λύκου. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἄλογό του ἀψηφᾶ τὸν θάνατο. Ὁ θάνατος τὸν βλέπει καὶ κοκκινίζει, καὶ τότε ὁ Ροδερῖγος, νικημένος φεύγει μπρὸς στὸν Ἄραβα νικητή.

—Ὁ δειλός! φώναξε ἡ Σουλτάνα.

—Κρυμμένη μέσα στὸ Ἀλκαζὰρ αὐτό, μὲ τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλέως της, ἡ βασίλισσα περιμένει τὸν νικητή της. Αὐτὸς ἔρχεται. Ἡ βασίλισσα εἶναι ὡραία. Ὁ ἐμίρης ὑποτάσσεται. Ἀλλὰ δὲν εἶναι βασιλεύς! Ὅταν μένουν μόνοι καθισμένοι σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι ὅπου κάθεσθε τώρα σεῖς, ἡ βασίλισσα παίρνει τὸ στέμμα τοῦ πρώτου της συζύγου καὶ τὸ δοκιμάζει πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Μαυριτανοῦ! Αὐτὸς διστάζει νὰ τὸ δεχθῇ. Αὐτὴ διατάζει τότε νὰ χαμηλώσουν τὶς πύλες τοῦ Ἀλκαζάρ, γιὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀτιθάσους συντρόφους τοῦ πρίγκηπος νὰ σκύβουν ὅταν ἐμφανίζωνται ἐμπρός της.

—Ἂν ὁ Σαίξπηρ γνώριζε τὴν σκηνὴ αὐτήν! εἶπε ἡ Ὀλίβ μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἱστορίες αὐτὲς τῆς παλῆς Ἀνδαλουσίας.

—Μία μέρα ποὺ πήγαινε στὸ τζαμί, ὁ Ἐμίρης σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ καὶ τὸ κεφάλι του βαλσαμωμένο στάλθηκε μέσα σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ ξύλο κέδρου, στὸν σουλτάνο τῆς Δαμάσκοῦ. Αὐτὸς τὸ πρόσφερε στὸν νικητὴ τῶν Χριστιανῶν, ποὺ εἶχε περιπέσει ἐν τῷ μεταξὺ στὴ δυσμένεια. «—Γνωρίζεις αὐτὸ τὸ κεφάλι;». Ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ υἱοῦ του.

—Φρίκη! φώναξαν οἱ δύο νέες.

—Ἀλλὰ ἡ Ἐγιλόνα; ρώτησε ἡ Φανέτ.

—Βρῆκε καὶ αὐτὴ ὅμοιο τέλος μὲ τὸν σύζυγό της.

—Ἐδῶ;

—Ναί, μέσα στὸ παλάτι αὐτό, μεταξὺ τῶν γυναικῶν της.

—Ἔχουν σκοτώσει ἐδῶ μέσα, φώναξε ἡ Ἰνφάντη, φεύγω! Ὅλα αὐτὰ τὰ φαντάσματα μὲ τρομάζουν!!

—Ἡσυχᾶστε, κυρία, ἡ σκιὰ τῆς Ἐγιλόνας πλανάται στὰ ὄρη, ὅπου ὁ Ροδερίγος πλήρωσε τὰ σφάλματά του, γιατὶ οἱ ἅγιοι ἐρημῖτες τὸν ἔθαψαν ζωντανὸ μέσα σ' ἕνα σάκκο, μαζὶ μὲ μία φωλὰ ἐχιδνῶν!

Στὴν κορυφὴ ἑνὸς κυπαρισσιοῦ ἕνα ἀηδόνι ἄρχισε νὰ κελαϊδῇ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ φανατισμοῦ

«Ἡ πέτρα τοῦ αἵματος»

Ποὺ ὁδηγεῖ ἡ πρόληψις καὶ ὁ φανατισμός.--Συμπώσια, ὄργια καὶ ἄγριο μακελειό.

Ὁ μεσαίων εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ παραδείγματα τῶν ἐγκληματικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ φανατισμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ διάθεση ὡφειλόταν στὴν ἄγνοια καὶ τὴν παθολογικὴ συχνὰ προσήλωση τῶν ἀνθρώπων στὰ διάφορα θρησκευτικὰ δόγματα.

Σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ψυχρῆς ἔρευνας καὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν πάντων, τὰ ὕστερικὰ ὅσο καὶ ὁμαδικὰ ἐκεῖνα κρούσματα τοῦ φανατισμοῦ προκαλοῦν τὴν ἀπορία μας.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος καὶ ἐξερευνητὴς Ζὰν-Ζεράρ Φλωρὺ σὲ μιὰν ἀνταπόκρισή του ἀπὸ τὴν Βραζιλία μιλεῖ γιὰ ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα ποῦλαβε χώρα ἐδῶ κι' ἑκατὸ χρόνια στὴν περιφέρεια τῆς Περναμπούκ, καὶ ποὺ ὠφειλόταν στὸν φανατισμὸ ἀκριβῶς αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε.

Στὴν πόλη Πάζεχού, στὴν δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Σὰν Φρατζίσκο, τὰ βουνὰ ποὺ περιβάλλουν τὴν κοίτη τοὺ ποταμοῦ καταλήγουν σ' ἕνα ἀμφιθέατρο ἀπὸ γρανίτη. Στὸ κέντρο τῆς ἔρημης ἐκείνης ἐκτάσεως ἀστράφτει ἕνας βράχος, σὰν ἕνα γιγάντιο διαμάντι: Εἶναι ἡ «Πέτρα τοῦ Αἵματος». Ὁλόγυρα καὶ ἀνάμεσα στὴν πέτρα χάσκουν τὰ στόμια προϊστορικῶν σπηλαίων, μέα στὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὁποίων φωλιάζουν φείδια καὶ ἄλλα ἀγρίμια. Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ μεγαλειῶδες ντεκὸρ ἕνας Μαμελοῦκος (μιγὰς ἀπὸ Πορτογάλο πατέρα καὶ Ἐρυθρόδερμη μητέρα), ὁ Ζοὰς Φερέϊα, συγκέντρωσε σὲ μιὰν πνευματικὴ γιορτὴ — ποὺ τότε εἶχε καθαρὸ μαγικὸ χαρακτῆρα — τοὺς γύρω κατοίκους. Κατὰ τὴν συγκέντρωση αὐτὴ τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς δείχνοντάς τους δυὸ πέτρες ποὺ φωσφόριζαν:

— Αὐτὲς τὶς πέτρες τὶς ἀπέσπασα ἀπὸ ἕνα ὀρυχεῖο τὴν τοποθεσία τοῦ ὁποίου μοῦ ἀπεκάλυψε ὁ Θεός! Αὐτό, ὅμως δὲν εἶναι τίποτε, μπρὸς στοὺς θησαυροὺς ποὺ θὰ σᾶς φέρῃ ἡ βασιλεία τοῦ Δὸν Σεμπαστιάο. (Ὁ Δὸν Σεμπαστιάο ἦταν ὁ μυστικοπαθὴς κι' εὐφάνταστος βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας ὁ ὁποῖος ἠγήθη μιᾶς ἀπὸ τὶς τελευταῖες σταυροφορίες... Ἡ πρώτη συνάντησίς του μὲ τοὺς Σαραζίνους ἀπέβη καταστρεπτικὴ γιὰ τὰ στρατεύματά του. Ἡ μάχη κείνη ἔλαβε χώραν στὸ Ἀλκαζὰρ τῆς Αἰγύπτου κι' ἔπεσαν σ' αὐτὴ ὅλοι οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ ἀκόλουθοί του... Τὸ δικό του πτῶμα ἐξαφανίστηκε ὑπὸ περιέργους συνθήκας, κι' ἔτσι δημιουργήθηκε ὁ θρῦλος ὅτι μιὰ μέρα ὁ βασιλιᾶς θὰ ἐξαναφανῇ. Ἡ δοξασία αὐτὴ ἀκολούθησε καὶ τοὺς Πορτογάλους κατακτητὰς τῆς Βραζιλίας).

— Ὁ Δὸν Σεμπαστιάο θὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ, διεκήρυξε σὲ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ὁ Φερέϊα καὶ θὰ δώσῃ τὴν εὐτυχία σὲ κείνους ποὺ δὲν πίστεψαν στὸ θάνατό του.... πρὸς τὸ παρὸν μὲ ὠνόμασε ἀντιβασιλέα τοῦ λαοῦ του.

Διηγήθηκε ἐμπιστευτικῶς τὰ δράματά του στὸν πατέρα του, τοὺς ἀδελφούς του, οἱ ὁποῖοι τὰ.... μετέδωσαν στ' ἀνήψια τους. Καὶ τ' ἀνήψια στοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ γνωστούς. Γρήγορα ἡ περιέργεια καὶ ἡ προκατάληψις θέρμαναν τὶς φαντασίες ὅλων.

Ὁ αὐτόκλητος «βασιλιᾶς» παρεκλήθη τότε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ «ἰνκόγνιτό» του. Καὶ κεῖνος, πιεζόμενος ἀπ' ὅλους δέχθηκε νὰ γίνῃ ἡ συγκέντρωσις στὴν πιὸ βαθειὰ σπηλιὰ ἐκείνης τῆς περιοχῆς. Εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ ἕναν πέτρινο θρόνο κι' οἱ πρῶτες τελετὲς στὶς ὁποῖες προήδρευσε εἶχαν θρησκευτικο—μαγικὸ χαρακτῆρα. Τὰ λόγια του δονοῦσαν τὶς ψυχὲς τῶν ἀκροατῶν του, θέρμαιναν τὰ μυαλά τους. Ὑπόσχονταν τὴν ἔλευση τοῦ Δὸν Σεμπαστιάο καὶ μιᾶς εὐτυχισμένης ζωῆς, καὶ ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ στὴν μυστικοπαθῆ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα ἀναμίχθηκε καὶ μιὰ κρυφὴ πολυτέλεια.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες καὶ ἀπόκρυφες αὐτὲς τελετές, προέβη στὴν ἕνωση πολλῶν ζευγαριῶν, κάνοντας τὴν ἑξῆς παράτολμη σύσταση:

— Ἡ κοπέλλα τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου της θὰ τὴν περάσῃ μαζί μου, μὲ τὸν βασιλέα, καὶ κατόπιν θ' ἀφήκῃ στὸν σύζυγό της.

Κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς τελετῆς σερβίρησε σὲ ὅλους τοὺς παρόντας ἕνα μεθυστικὸ ποτό, δραστικώτατο, ποὺ ἐπέδρασε στὶς φαντασίες τους. Κάνοντας ὅλους νὰ ὁραματίζωνται τοὺς θησαυροὺς τοῦ Σὰν Σεμπαστιάο. Ἔτσι, ὅλες οἱ νύφες, ἐπηρεασμένες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποτό, ἐνέδωσαν στὶς ἐπιθυμίες τοῦ βασιλέως.

Οἱ μυστηριώδεις καὶ ἀπόκρυφες αὐτὲς γιορτὲς βάστηξαν ἀρκετὰ χρόνια ὥσπου τὸ ἔτος 1838, ὁ ἐπινοητικὸς διοργανωτής τους, Ζοάο Φερέϊα, συνειθισμένος ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνώδυνα ἔθιμα, συγκέντρωσε τὸν «λαό» του γύρω ἀπὸ τὴν Ἱερὴ πέτρα καὶ παίρνοντας ὕφος ἐξωργισμένου Διός, τοὺς ἀπείλησε:

— Ἡ κατάρα τοῦ Δὸν Σεμπαστιάο ἔπεσε στὰ κεφάλια σας.... Εἶστε ἄπιστοι, προδότες, ψεῦτες. Καὶ τὴν βασιλεία ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκε θὰ τὴν χαρίσῃ σὲ μεταγενέστερη γεννεά. Θὰ πεθάνετε χωρὶς νὰ τὸν δῆτε, χωρὶς νὰ πάρετε στὴν κατοχή σας τοὺς παραμυθένιους θησαυρούς του.

Στὸ μεταξὺ ὅλοι εἶχαν ποτιστῆ ἀπὸ τὸ μεθυστικὸ ποτὸ καὶ τὰ λόγια τοῦ ψευδοπροφήτου εὕρισκαν τρομερὴ ἀπήχηση στὰ μυαλά τους. Ὅλοι τους εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ ὑστερισμό. Ἕνα δέος θανάτου πλαναται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Στὴν ψυχολογικὴ αὐτὴ στιγμὴ ὁ Ζοὰν Φερέϊα διατυπώνει τὴν δαιμονική του ἐπιθυμία:

— Ἂν θέλετε τὴν συγγνώμην του, πρέπει νὰ ποτίσετε αὐτὴ τὴν πέτρα μὲ ἀνθρώπινο αἷμα. Τότε μόνον θὰ σωθῆτε! Ἄμα χυθῇ αἷμα!....

Ὁ «βασιλιᾶς» ἐπρόφερε τὶς δυὸ τελευταῖες λέξεις μ' ἔκσταση.

Μιὰ γενικὴ κραυγὴ χαρᾶς ὑποδέχθηκε τὰ τελευταῖα λόγια του. Καὶ ἕνας φανατικός, ὁ Ζοάν Πιλέ, ἔφερε τὰ χέρια πίσω στὴν πλάτη καὶ φώναξε:

— Πρῶτος ἐγώ, ἀγαπημένε βασιλιᾶ, δέχομαι νὰ θυσιαστῶ.

Ἀνέβηκε σ' ἕναν ψηλὸ βράχο κι' ἀπὸ κεῖ ἔπεσε στὸ κενὸ κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι του πάνω στὴν Ἱερὴ πέτρα.

Ἡ θεωρία τοῦ χυμένου αἵματος καὶ τοῦ σκορπισμένου μυαλοῦ προκάλεσε τὴν ὁμαδικὴ τρέλλα. Κι' ἔγινε τὸ σινιάλο ἑνὸς τριήμερου μακελλιοῦ. Μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ πιοτό, ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὸν μάγο, οἱ παριστάμενοι ὑπεδείκνυαν τὰ θύματα....

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Ζοσὲ Βιέρα, ἄρπαξε τὸ γυιό του, ἕνα παιδάκι δέκα χρονῶν καὶ τοῦκοψε τὸ λαιμὸ μὲ τὸ μαχαίρι.

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα ἔκοψε τὰ δυὸ στήθη της καὶ τὰ δυὸ παιδιά της, βλέποντας τὸν ἐώφρενο αὐτοχειριασμὸ τῆς ἄρχισαν νὰ τρέχουν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν σφαγὴ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χέρια της.

Χορταίνοντας τὰ κακοῦργα ἐνστικτά του μὲ αὐτὲς τὶς σκηνὲς ὁ «βασιλιᾶς», ἐπιστρέφοντας κι' ἐκεῖνος καὶ ἐπετέθη κατὰ ὠπλίσθηκε κι' ἐκεῖνος καὶ ἐπετέθη κατὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἰσαβέλλας καὶ τὴν τραυμάτισε σοβαρά· θὰ τὴν ἀποτελείωνε δέ, ἂν ὁ ἀδελφός του Πέτρος δὲν ἔπεφτε χάμω καὶ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, δὲν φώναζε:

— Βλέπω τὸν Δὸν Σεμπαστιάο, οὐρλιάσε. Ἀπαιτεῖ τὴν θυσία καὶ ἐξιλέωση τοῦ Σοάο. Σκοτῶστε τον!.... Σκοτῶστε τον!....

Τὸ φανατισμένο πλῆθος, ἀνεκήρυξε ἀμέσως βασιλέα τὸν Πέτρο καὶ σκότωσε τὸν Σοάο. Ὁ νέος βασιλιᾶς ἔθεσε τέρμα στὴν ἀνθρωποσφαγή.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, τὰ τρομοκρατημένα παιδιὰ ποὺ μπόρεσαν καὶ ἔφυγαν, εἰδοποίησαν τοὺς γειτονικοὺς ἀποίκους, καὶ οἱ τελευταῖοι ὠπλίσθηκαν καὶ ἐπετέθηκαν κατὰ τῶν δαιμονισμένων. Ἐπηκολούθησε φονικὴ μάχη ἡ ὁποία ἀπέληξε στὴν νίκη τῶν πρώτων καὶ τὸν θάνατο τοῦ Πέτρου.

Ένας έπτάλογος γιὰ νεόπαντρους

Ο Ἀμερικανὸς δικαστὴς Μπάρκε, εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔμπειρους καὶ τοὺς κοινωνικότερους δικαστὰς τῆς πατρίδος του, ἀφοῦ παρεδρεύει, χρόνια τώρα, στὸ εἰδικὸ δικαστήριο διαζυγίων τοῦ Σικάγου.

Ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του αὐτὴν σὰν ἄνθρωπος δηλ. ποὺ ἔζησε τὶς τραγῳδίες ὅλων τῶν ἀτυχων ζευγαριῶν ποὺ παρουσιάσθηκαν μπροστά του, συνέταξε ἕναν ἑξάλογο γιὰ τοὺς νεονύμφους, ποὺ εἶναι ἀληθινὰ πολύτιμος, καὶ τοῦ ὁποίου ἐγγυᾶται ὁ ἴδιος τὴν ἀποτελεσματικότητα.

Ἰδοὺ οἱ ὑποθῆκες τοῦ Ἀμερικανοῦ δικαστοῦ: Ἀπευθύνονται καὶ στὰ δυὸ φύλα ἐξίσου:

1.—Ὅταν ἔχετε καμμιὰ συζήτηση μὲ τὸν σύζυγό σας, τὸ καλλίτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε γιὰ νὰ τὸν μαλακώσετε εἶνε νὰ ἀναγνωρίσετε ὅτι ἔχει δίκηο· θἀρθῇ ἡ ὥρα ποὺ ὁ σύζυγός σας θ' ἀναγνωρίση τὸ λάθος του καὶ θὰ ἐκτιμήση πολὺ τὴν ἠθικὴ αὐτὴ αὐτοθυσία σας.

2.—Μὴν πέφτετε ποτὲ (οἱ σύζυγοι) στὸ κρεββάτι τὸ βράδυ, ἂν δὲν συμφιλιωθῆτε προηγουμένως μὲ τὴν γυναῖκα σας. Ἂν τύχῃ δηλ. καὶ τἄχετε τσουγκρίσει τὴν ἡμέρα. Ζητῆστε της συγγνώμη. Καὶ ἂν εἶναι ἡ γυναῖκα σας καμμιὰ εὐαίσθητη καρδιά, αὐτὸ θὰ τὴν συγκινήση, καὶ θὰ τὴν κάμῃ μὲ κλάματα νὰ σᾶς πῇ «ἐγὼ πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσης!...».

3.—Ἂν ὁ σύζυγός σας ἔχῃ χρήματα, φροντίστε νὰ εἶσθε πάντα καλοντυμένη. Ἂν δὲν ἔχει, φροντίστε πάλι νὰ εἶσθε περιποιημένη, ἀλλὰ μὴν τοῦ γίνεσθε ποτὲ φόρτωμα γιὰ νὰ μὴν τοῦ κάνετε τὴν ζωὴ μαρτύριο γκρινάζοντάς τον διαρκῶς γιὰ τὴν φτώχειά του.

4.—Μὴν εἶσθε σπάταλος. Κρατᾶτε καλὰ τὸν λογαριασμὸ τοῦ σπιτιοῦ σας, καὶ πρὸ παντὸς τὸν δικό σας.

5.—Δίδετε πάντα θάρρος στὸ σύζυγό σας, ὑποβάλλετέ του τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ὁ ἱκανώτερος ἄνδρας τοῦ κόσμου καὶ ὁ τελειότερος σύζυγος.

6.—Μὴν παραμελήσετε ποτὲ καὶ ὁπωσδήποτε τὸν ἑαυτό σας. Εἴτε ἔχετε τὰ μέσα εἴτε ὄχι. Μὴν παρασύρεσθε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἰδέα ὅτι μὲ τὸν γάμο σας κλείετε πιὰ τὴν πόρτα στὴν κοκκεταρία, ποὺ στὴν προκειμένη περίπτωση εἶναι ἁπλῆ φιλοκαλία.

Εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ἀντίληψις, ὅτι μὲ τὸν γάμο λήγει ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναικὸς ὡς στολιδιοῦ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνδρός. Φροντίστε νὰ σᾶς βλέπῃ τὸ πρωὶ ὅταν ξυπνήση ὁ ἄνδρας σας καλοχτενισμένη, καθαρή, φτιαγμένη. Ὅσο γυναικᾶς καὶ ἐπιπόλαιος καὶ ἂν εἶναι, θὰ σᾶς φύγῃ δυσκολώτερα ἔτσι.

7.— Ὅταν ὁ ἄνδρας σας ἐπιστρέφῃ τὸ βράδυ σπίτι, φροντίστε νὰ τὸν ὑποδέχεσθε πάντα γελαστή. Ἐκτὸς βέβαια ἂν εἶσθε ἄρρωστη. Μπορεῖ νὰ σᾶς ἔρθῃ νευριασμένος, ἔχει περάσει ἴσως μιὰ τρικυμιώδη μέρα καὶ ὁ ἀγὼν σήμερα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι εἶναι πολὺ δύσκολος. Προσπαθῆστε, σεῖς ποὺ ἔχετε νὰ σκεφθῆτε μόνο τὸ σπίτι καὶ τὸν ἑαυτό σας, νὰ τὸν ξεκουράσετε.

Αὐτὰ λέγει ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς δικαστής, καὶ ἀπευθύνεται, ὅπως βλέπετε, περισσότερο στὶς γυναῖκες...

ΣΠΙΤΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ

Ἡ προσεχὴς διεθνὴς Ἔκθεσις θὰ γίνῃ στὰ 1939 στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπὸ τώρα ἑτοιμάζονται γιὰ νὰ καταπλήξουν τὸν κόσμο. Ἔχει κιόλας κατασκευασθῆ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο μιὰ γιγαντιαία γέφυρα πάνω σὲ κολῶνες ποὺ συνδέει τὶς δύο ὄχθες τοῦ κόλπου πάνω στὸν ὁποῖο εἶναι χτισμένη ἡ πόλις.

Γιὰ νὰ μποῦν τὰ θεμέλια τῆς γεφύρας αὐτῆς, εἶχε ἀποφασισθῆ νὰ ἀπαλλοτριωθοῦν πολλὰ σπίτια. Θὰ τὰ γκρέμιζαν καὶ θὰ ἀποζημίωναν— ὅπως καὶ ἔγινε—γενναῖα τοὺς ἰδιοκτήτας. Ὅλοι ἐδέχθησαν ἐκτὸς ἑνός. Καὶ ἔτυχε τὸ σπίτι τοῦ δύστροπου αὐτοῦ ἀνθρώπου νὰ βρίσκεται στὸ σπουδαιότερο σημεῖο τῶν ἔργων.

Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτός, δεχόντανε νὰ ἀλλάξῃ θέση τὸ σπίτι του, ὄχι ὅμως καὶ νὰ κατεδαφισθῆ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε βίαν ἐναντίον τοῦ ἐκκεντρικοῦ αὐτοῦ, φώναξαν τοὺς ἀδ. Χάνσον, διευθυντὰς ἑνὸς οἴκου ποὺ φέρνει τὴν παράξενη ἐπωνυμία «Μετακομίσεων σπιτιῶν» καὶ τοὺς ἀνέθεσαν... τὴν μεταφορὰ τοῦ σπιτιοῦ σ' ἄλλο μέρος!

Καὶ πράγματι, οἱ τρομεροὶ ἀδελφοὶ Χάνσον, ἀνέλαβαν τὸ ἔργον καὶ μέσα σὲ 48 ὧρες τὸ σπίτι κυλοῦσε πάνω σὲ τροχοὺς πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν!

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὅταν τέλος πάντων τὸ ἔφεραν στὸ ὡρισμένο μέρος, οἱ κύριοι τοῦ ἰδιοκτήτου διαμαρτυρήθηκαν ὅτι ἦταν ἄγημα προσανατολισμένο. Οἱ ἀδελφοὶ Χάνσον ὑποκλίθηκαν καὶ ὕστερα ἀπὸ ὡρῶν νέα καὶ λεπτοτάτη ἐργασία, γύρισαν τὸ σπίτι ἐκεῖ ποὺ ἤθελαν τὰ κορίτσια καὶ τὸ στερέωσαν!

Ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε εὐχαριστημένος καὶ ἡ ὑπόθεση ἔληξε.

Σκωτσέζικα ἀστεῖα

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ μίστερ Μάκ Σπόρραν γράφηκε μέλος σὲ μιὰ λέσχη γκόλφ. Ὁ ὑπάλληλος τῶν παιχνιδιῶν, γιὰ νὰ τοῦ φανῇ εὐχάριστος τοῦ συστήνει νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του πάνω στὶς μπάλλες του, οὕτως ὥστε, ἂν τὶς ἔχανε νὰ τὶς εὕρισκε ἀμέσως.

—Καλὴ ἰδέα, εἶπε ὁ Σκῶτος. Γράψτε μου τὸ ὄνομα στὶς μπάλλες.

Ὁ ὑπάλληλος ἐξετέλεσε τὴν παραγγελία.

—Μπορεῖτε, τοῦ λέγει ὁ μίστερ Μάκ Σπόρραν νὰ προσθέσετε πλαΐ στὸ ὄνομά μου καὶ τὴν λέξη «γιατρός», εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου.

Ὁ ὑπάλληλος ἔγραψε καὶ τὴ λέξη αὐτή.

—Μένει ἀκόμη κάτι, τοῦ λέγει ὁ γιατρός. Προσθέτετε σᾶς παρακαλῶ καὶ τὶς λέξεις: «Δέχεται ἀπὸ τὶς 10—3»;

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΑΛΟ

Ὁ Ντόναλδ πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ σιδηροδρομικῶς μὲ τὸν γυιότου. Πλησιάζει, λοιπόν, στὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων καὶ ρωτᾶ τὸν ὑπάλληλο:

—Πόσα θὰ πληρώσω γιὰ τὸν γυιό μου;

Ὁ ὑπάλληλος ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν μικρὸ καὶ ἀπαντᾶ:

—Τίποτε. Ἂν εἶναι, ὅπως φαίνεται, κάτω τῶν πέντε ἐτῶν.

Ὁ Ντόναλδ φεύγει, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναγυρνᾶ καὶ ἐμπιστευτικῶς ρωτᾶ στὸν εἰσιτηριοδότη:

—Καὶ ἂν τὴν ἄλλη φορὰ ἀφήσω τὸν μικρὸ σπίτι, τί ἔκπωση θὰ μοῦ κάνετε;

ΤΑ ΒΟΛΕΨΕ Ο ΤΖΟΝΥ

Ὁ νεαρὸς Τζόνυ, βγαίνει ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖο τοῦ Μπάρμπα Γουῶλκερ. Ὁ πάστωρ τῆς συνοικίας του τὸν συναντᾶ καὶ τὸν κάνει δριμεῖες παρατηρήσεις.

—Σᾶς βεβαιῶ, αἰδεσιμώτατε τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Τζόνυ, μόνον ἕνα ποτηράκι μπύρα ἤπια!

—Καὶ αὐτὴ ἡ μπουκάλα οὐΐσκυ ποὺ κρατᾶς;

—Δὲν εἶναι ὅλη δικιά μου. Ἡ μισὴ εἶναι τοῦ φίλου μου Τζάκ.

—Χύσε τότε τὸ μερίδιό σου γιὰ νὰ μὲ πείσης ὅτι δὲν πίνεις.

—Δὲν μπορῶ, πάτερ μου, τὸ δικό μου τὸ μερίδιο εἶναι ἀπὸ κάτω!

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Μεταξὺ Σκωτσέζων:

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ποὺ ἔστειλε νὰ δημοσιευθῆ στὴν ἐφημερίδα αὐτὸ τὸ ἀνόητο καὶ ψευδέστατο ἀνέκδοτο γιὰ τὴν τσιγκουνιὰ τῶν Σκωτσέζων.

—Μποροῦμε νὰ τὸ μάθουμε κάλλιστα. Τηλεφώνησε στὴν ἐφημερίδα του.

—Πῶς! Καὶ ποιὸς θὰ πληρώση τὸ τηλεφώνημα;

Η ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΜΑΝΤΟΝΑ

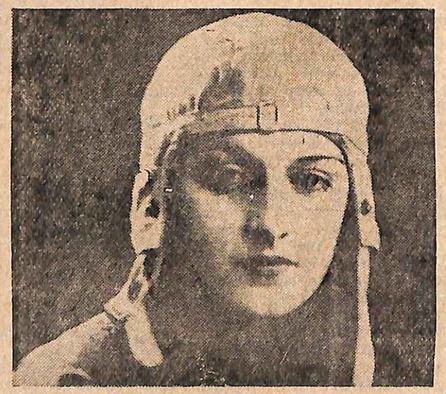

Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ κάσκα τοῦ ἀεροπόρου, θὰ λέγατε ὅτι ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ καμμιὰ ραφαηλικὴ μαντόννα ποὺ ἔχει κατέβει ἀπὸ τὸ κατάχρυσο πλαίσιό της γιὰ νὰ ποζάρῃ μπρὸς στὸν φωτογραφικὸ φακό. Καὶ ὅμως, πρόκειται γιὰ τὴν Γαλλίδα ἀεροπόρο Μαντλὲν Σαρνό, ποὺ κατέρριψε τὸ διεθνὲς ρεκόρ ταχύτητος ἐπὶ ἀποστάσεως 1000 χιλιομέτων.

Τῆς ἔπεσε τὸ λαχεῖο

Διήγημα τοῦ Νοὲλ φέλλομ

Ἡ Τζέννυ Μέριμαν κυτταζε μὲ σεβασμὸ καὶ φόβο τὸ ἐπιβλητικὸ μαρμάρινο μέγαρο. Τέλος, δειλά - δειλά, ἀποφάσισε ν' ἀνεβῇ τὰ εὐρύχωρα μαρμάρινα σκαλοπάτια.

Κι' ὅμως, τὸ ἴδιο πρωΐ, μὲ κατάπληξη, ἡ Τζέννυ εἶχε λάβει πρόσκληση νὰ πάη στὸ μέγαρο τῶν Τσένοβετ. Πραγματικά, ἡ πολυεκατομμυριοῦχος λαίδη, ποὺ δεχόταν στὰ σαλόνια της τὴν ἀριστοκρατία τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶχε καταδεχθῆ νὰ τηλεφωνήση αὐτοπροσώπως στὴν Τζέννυ, καλώντας την νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Σιγά - σιγά, ἡ κατάπληξη τῆς Τζέννυ ἔγινε φόβος. Ἀναρρωτιόταν μήπως τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τῆς Τζένοβετ εἶχε ἀνακαλύψει, κατὰ τὴν τελευταία της ἐπίσκεψη στὸ γραφεῖο τοῦ γυιοῦ της, τὸ μυστικὸ τοῦ ἔρωτός της πρὸς τὸν Τζὰκ Τσένοβετ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν ποὺ ἡ Τζέννυ ἐργαζόταν ὡς δακτυλογράφος στὸ γραφεῖο τοῦ Τζάκ, ὁ νέος τῆς φερόταν πάντα εὐγενικά, συχνὰ τὴν καλοῦσε σὲ γεῦμα ἔξω καὶ σὲ χορούς—πάντως ὅμως ἡ Τζέννυ δὲν εἶχε καταλάβει ἂν αὐτὸς ἀνταποκρινόταν στὸ αἴσθημά της ἢ ὄχι. Μόνο ὅταν κάποιο βράδυ τὴν ἀγκάλιασε ξαφνικὰ καὶ τὴν φίλησε, αὐτὴ πίστεψε...

Ἡ Τσένοβετ τῆς μίλησε μὲ πολλὴ καλωσύνη στὸ τηλέφωνο. Κι' ὅμως, ἡ νέα δὲν ξεχνοῦσε τὴν μέρα ποὺ ἡ μητέρα εἶχε κάνει αἰφνιδιασμὸ στο γραφεῖο τοῦ γυιοῦ της καὶ τοῦκανε ὁλόκληρη σκηνὴ γιὰ μιὰ φωτογραφία του μαζὶ μὲ μιὰ ἠθοποιὸ ποὺ εἶχε δημοσιεύσει ἕνα κοσμικὸ περιοδικό.

Ἡ Τζέννυ χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ περίμενε νευρικά.

Ὁ ὑπηρέτης ποὺ τῆς ἄνοιξε, τῆς εἶπε πὼς ἡ κυρία θὰ τὴν δεχόταν ἀμέσως στὸ σαλόνι.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου, ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο πολυτελέστατα, φάνηκε στὴν Τζέννυ πὼς ἦταν μυθώδους πλούτου.

Ἡ λαίδη Τζένσβετ, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ σεβάσμιο παρουσιαστικὸ, τὴν δέγτηκε πολὺ ἀνοιγτόκαρδα. Μιὰ νέα ὅμως ἔξυπνη σὰν τὴν Τζέννυ, δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ καταλάβῃ πὼς ὅλα ἦσαν ἐπιφανειακὰ καὶ ψεύτικα. Ἦταν ἡ ψευτοευγένεια μιᾶς πλούσιας ποὺ κυττάζει ὅσο μπορεῖ νὰ φανῇ εὐγενικὴ σὲ μιὰν ὑποδεέστερή της.

—Καθῆστε, ἀγαπητή μου, χαμογέλασε ἡ λαίδη Τσένοβετ. Ἔχομε μερικὰ λεπτὰ μονάχα γιὰ νὰ συζητήσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Ἡ Τζέννυ κάθησε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ψιθύρισε:

—Ποιὰν ὑπόθεση;

—Ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς λαίδης Τζένοβετ ἔσβυσε τὸ χαμόγελο. Τὰ χείλη σφίγτηκαν ἀπειλητικά.

—Ὁ γυιός μου μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί σας, μὲ τὴν δακτυλογράφο του! Ὁ ἠλίθιος μοῦ εἶπε πὼς ἔχει τὴν πρόθεση νὰ σᾶς παντρευτῆ! Μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πολὺ εὔκολα πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ βλακεία! Στὴν ἡλικία τοῦ γυιοῦ μου εἶναι εὔκολο κανεὶς νὰ ἐρωτευθῆ μὲ ὁποιαδηποτε χαριτωμένη γυναικούλα. Ἐγὼ πάντα τοῦλεγα πὼς εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ παντρεύεται κανεὶς νεαρὲς δακτυλογράφους, μὲ πρόσωπο κουκλίστικο. Κι' εἶχα δίκηο, ὅπως ἔχω πάντα δίκηο ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ γυιοῦ μου. Νὰ βάλετε στὸ μυαλό σας πὼς ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος Ἐγὼ ἄλλα σχέδια γιὰ τὸν Τζάκ. Ἐξηγήθηκα καθαρά;

Ἡ Τζέννυ ἦταν κατάπληκτη. Ἄρα ὁ Τζὰκ εἶχε πῆ στὴν μητέρα του πὼς τὴν ἀγαποῦσε κι' ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῆ! Ἄρα, εἶχε ἀντιληφθῆ τὸν βουβὸ ἔρωτά της!

Ἡ καρδιὰ τῆς Τζέννυ χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἔνοιωθε τὸ αἷμα νὰ πλημμυρίζῃ τὰ μάγουλά της. Τὰ λόγια ὅμως ποὺ ἔσπευσε νὰ προσθέση ἀμέσως ἡ κ. Τσένοβετ τὴν πάγωσαν ὡς τὸ κόκκαλο.

— Εἶμαι ἀνηλεὴς ἀλλὰ γενναιόδωρη, μὶς Μέργκαν, τῆς εἶπε. Θὰ σᾶς πληρώσω ἡγεμονικὰ καὶ θὰ σᾶς στείλω ταξίδι στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ξεχάσετε τὸν Τζάκ...

Καὶ πῆρε ἀπὸ ἕνα σεκρεταίρ ἕνα τσὲκ καὶ τὸ ἔδειξε στὴν Τζέννυ.

—Καθὼς βλέπετε, εἶπε, εἶμαι στ' ἀληθινὰ γενναιόδωρη. Μὲ 5000 δολλάρια, ἀγαπητή μου, θὰ μπορέσετε ν' ἀγοράσετε ὅσες τουαλέττες θέλετε, ἐνῶ ἂν παντρευόσασταν τὸν Τζὰκ θὰ τοῦ ἔκοβα τὸ ἐπίδομα καὶ θὰ σᾶς ἄφινα χωρὶς πεντάρα! Καταλαβαίνετε;

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ πρόφερε μὲ τόσο παγερὴ ἀποφασιστικότητα, ὥστε δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θἄκανε ὅ,τι ἀπειλοῦσε νὰ κάνῃ!

Τὸ μυαλὸ τῆς Τζέννυ ἦταν ἀνάστατο.

Τὰ γεγονότα διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Κύτταξε νὰ συγκεντρώση τὶς ἀλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις της.

Τί ἔπρεπε ἄραγε νὰ κάνῃ;

Μηχανικὰ, τὰ δάχτυλά της χάϊδευαν τὸ τσὲκ ποὺ ἡ λαίδη Τσένοβετ τῆς εἶχε δώσει.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία στεκόταν καὶ τὴν κύτταζε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος.

Σὰν νὰ εἶχε κερδίσει μιὰ σημαντικὴ νίκη.

—Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε, πάρτε τὸ εἰσιτήριό σας μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Λόμπαρντ».

Κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ της.

—Φρόντισα κι' ἔστειλα τὴν καμαριέρα μου στὸ διαμέρισμά σας, οὕτως ὥστε οἱ ἀποσκευές σας νὰ εἶνε ἤδη ἑτοιμες. Μόλις προλαβαίνετε νὰ πᾶτε σὲ μιὰ Τράπεζα γιὰ νὰ εἰσπράξετε τὸ τσέκ. Τὸ ὑπερωκεάνειο φεύγει σὲ μιὰ ὥρα. Θὰ συνοδεύσω ἡ ἴδια τὸ αὐτοκίνητό μου. Καὶ κάτι ἄλλο. Ἔχω ἤδη ἑτοιμο ἕνα γράμμα ἀπευθυνόμενο στὸν γυιό μου ὅπου τοῦ λέτε πὼς εἶσθε ἀναγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψετε ἐπειγόντως τὴν πόλη καὶ πὼς δὲν τὸν ἀγαπήσατε ποτὲ στ' ἀλήθεια. Τώρα, ἂν ἔγετε τὴν καλωσύνη, ὑπογράψτε το!

Σχεδὸν ἀσυναίσθητα, ἡ Τζέννυ ὑπέγραψε. Τὸ χέρι της ἔτρεμε καὶ τὰ μάτια της ἦσαν πλημμυρισμένα δάκρυα. Ἐνοιωθε βαθὺ σπαραγμὸ ποὺ ἦταν ἀναγκασμένη ν' ἀπαρνηθῆ τὸ Τζάκ, σκεπτόταν ὅμως πὼς ἦταν ἡ μόνη λύσις γιὰ νὰ τοῦ κάνη καλό.

Ὁ Τζὰκ ἦταν τόσο νέος!

Ὅταν τὸ ὑπερωκεάνειο ἐγκατέλειψε τὸ λιμάνι, ἡ Τζέννυ εἶχε μέσα στὸ τσαντάκι της 5.000 δολλάρια μετρητὰ καὶ πρὸς μεγάλην της ἔκπληξη δὲν τὴν στενοχωροῦσε πιὰ ἡ σκέψη πὼς εἶχε ξεκινήσει γιὰ μιὰ θαλάσσια ἐκδρομὴ, ἔστω κι' ἂν θὰ πήγαινε σ' ἄλλη ἤπειρο.

Συλλογίστηκε τὸν Τζὰκ κι' εἶπε μέσα της:

«Ἐξωμολογήθηκε στὴν μητέρα του πὼς μ' ἀγαποῦσε!»

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ κ. Τζένοβετ τηλεγράφησε στὸν Τζὰκ ποὺ βρισκόταν γιὰ ὑποθέσεις στὸ Λὸς Ἄντζελες:

«Συγχώρησέ με στόπ. κατάλαβα πὼς ἡ γραμματεύς σου Τζέννυ Μέριμαν ἐπωφελήθηκε τὰ χρήματά σου ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα στόπ τὴν πλήρωσα καὶ τὴν ἐξαπέστειλα στὴν Εὐρώπη στόπ μὴν συγχύζεσαι γιατὶ ἡ μητέρα σου ἔχει πάντα δίκηο σ' αὐτὰ τὰ πράγματα στόπ πολλὰ φιλιά».

Ὁ Τζὰκ ἀπάντησε τηλεγραφικῶς:

«Συγχώρεσέ με στόπ μόλις παντρεύτηκα τὴν καινούργια μου δακτυλογράφο κι' ἔλειπα σὲ γαμήλιο ταξίδι στόπ τὴν Τζέννυ Μέριμαν τὴν εἶχα ἀπολύσει πρὸ δέκα ἡμερῶν γιὰ νὰ βρῆ ἄλλοῦ δουλειὰ στόπ ἡ μητέρα μου δὲν ἔχει πάντα δίκηο στόπ πλήρωσε κατὰ λάθος τὴν δακτυλογράφο στόπ πολλὰ «φιλιά».

ΝΟΕΛ ΦΕΛΛΟΜ

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Μοῦ δανείζεις καϋμένε, μιὰ λίρα; Ξέχασα ξέρεις, τὸ πορτοφόλι μου στὸ σπίτι...

—Ἔτσι; Πάρε δέκα γρόσια γιὰ τὸ τραμ καὶ ἄντε στὸ σπίτι νὰ πάρῃς τὸ πορτοφόλι σου

«Καριατούρ»)

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Ο ΚΑΟΥΜΠΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΜΟΚΙΝ

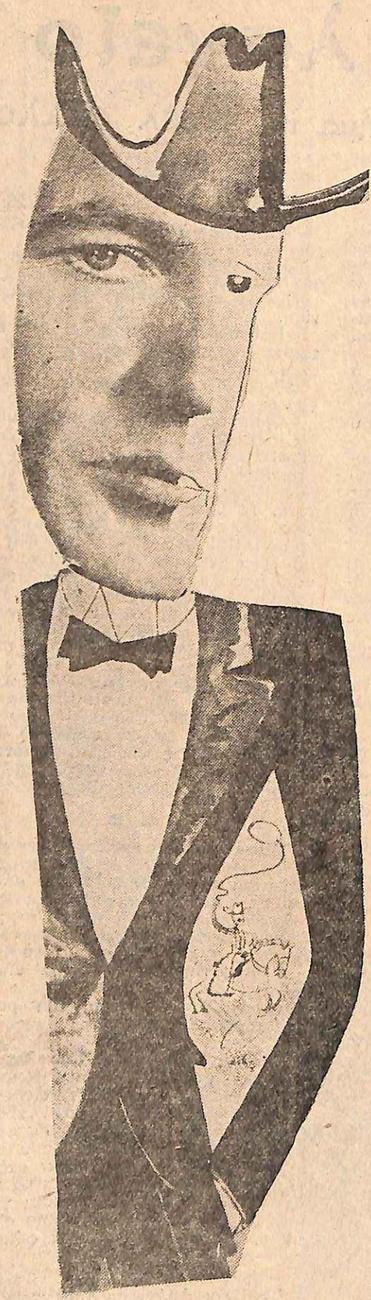

Ἕνα λίγο παράξενο σκίτσο τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ, ἀπὸ Ἀμερικανὸ σκιτσογράφο.

Βρισκόμασταν ἕνα βράδυ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἐκεῖνες ἐσπερίδες ποὺ δίδονται καθημερινῶς σχεδὸν στὸ Χόλλυγουντ, ἀπ' τις βεντέτες, τοὺς σκηνοθέτες καὶ τοὺς κινηματογραφικοὺς ἐπιχειρηματίες τῆς ἀποικίας τοῦ φίλμ.

Ἦταν περασμένες ἐννιὰ καὶ οἱ καλεσμένοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ καταφθάνουν. Τὰ κοκταίηλ'ς—ὅλων τῶν συνταγῶν καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων — παίρνουν καὶ δίνουν. Τὰ πνεύματα εἶναι λίγο πολὺ κορωμένα.

Ἀποτραβημένον σὲ μιὰ γωνία διακρίνω τὸν Γκάρυ Κοῦπερ. Φοράει σμόκιν καὶ φαίνεται ἀκόμη πιὸ ψηλὸς παρ' ὅ,τι εἶναι. Δίνει, σ' αὐτὸν ποὺ τὸν βλέπει, τὴν ἐντύπωση, ὅτι ὅπου καὶ νἆναι θὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του στὸ ταβάνι. Ἴσως γι' αὐτὸ στέκεται λίγο σκυφτός. Τὸ ὕφος του ὅμως εἶναι κάπως θλιμμένο. Τί νὰ σκέπτεται ἄραγε ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν; Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σκουπίζει τὸ μέτωπό του μὲ τὸν μαντῆλι του. Τὸν παρακολουθῶ μὲ τὸ βλέμμα. Εἶναι, τώρα, παραπάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ποὺ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ δὲν ἀντήλλαξε λέξη μὲ κανένα.

●

Ὁ κύριος «ναί, ναί, ὄχι, ὄχι»

Μὲ τὸ ποτῆρι τοῦ οὐΐσκυ στὸ χέρι, πλησιάζω τὸν... ἐρημίτη. Τὸν ρωτῶ ἂν ἔχῃ κανένα λόγο ποὺ τὸν κρατᾶ ἔτσι, σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μοῦ ἀπαντᾶ μὲ ἕνα «ὄχι». Τὸν ξαναρωτῶ τώρα μήπως θέλει κανένα οὐΐσκυ, ποὺ ἀπαντᾶ πάλι μ' ἕνα ὄχι ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ χειρονομία αὐτὴ τὴ φορά, δείχνοντάς μου τρία ποτήρια ἀδειανὰ πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, ἀπὸ πίσω του. Ἀλλάζω, λοιπόν, τακτική· τοῦ μιλῶ γιὰ τὰ τελευταῖα του φίλμ καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχαν στὴν Εὐρώπη. Χαμογελᾶ ἀλλὰ μοῦ ἀπαντᾶ πάλι μ' ἕνα μονοσύλλαβο: ναί. Ὁ πάγος, ὅμως, εἶχε σπάσει πιά. Καὶ ὁ πιὸ μελαγχολικὸς καὶ ἄκεφος καλλιτέγνης, ξαναβρίσκει κάπως τὸν ἑαυτό του, ὅταν τοῦ μιλοῦν γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του.

Ἐγώ, ἐπωφελοῦμαι γιὰ νὰ τοῦ πῶ ὅτι οἱ ἐπιτυχίες του δὲν εἶναι μονάχα ἐξωτερικές, ἀλλὰ ἔχει τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἀγάπη καὶ τοῦ Χόλλυγουντ, δηλ. τῶν εἰδικῶν καὶ τῶν συναδέλφων του. Πρᾶγμα ποὺ ἔγει ἀκόμη μεγαλειτέρα ἀξία γιὰ ἕναν ἠθοποιό.

Ὁ Γκάρυ σφογγίζει ἄλλη μιὰ τὸ μέτωπό του καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὸ λαιμό, σὰν νὰ τὸν ἔσφιγγε τὸ κολλάρο του. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ, μοῦ λέει, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐξαίρεση γι' αὐτόν. Μήπως δὲν παίζει σὰν τοὺς ἄλλους; Μήπως δὲν ὑπάρχουν ἀνώτεροί τους;

Δὲν εἶναι ὅπως βλέπετε, μόνον καλὸς ἠθοποιὸς ὁ Γκάρυ, ἀλλὰ καὶ μεγάλος μετριόφρων. Διαμαρτύρομαι ἐλαφρῶς. Ὄχι, δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους αὐτός. Ξεχωρίζει μὲ τὸ ἰδιότυπο ταλέντο του. Δὲν ἀπαντᾶ.

Μιλοῦμε κατόπι γιὰ τὰ φίλμ ποὺ γύρισε τὰ τελευταῖα χρόνια. Τοῦ ἀναφέρω μερικὲς σκηνὲς ὅπου ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία: ἡ σκηνὴ τῆς δίκης στὸν «Ἐξωφρενικὸ κ. Ντήντς», τὴν ἐρωτικὴ σκηνὴ μὲ τὴν Μαρλένε Ντῆτριχ στὸν «Πόθο».

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ φαίνεται λίγο ἔκπληκτος. Δὲν θὰ τὸ πίστευε, μοῦ λέγει, πὼς μπορεῖ νὰ θυμᾶται κανεὶς τόσο καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, Ὁ ἴδιος τὰ ἔχει κιόλας ξεχάσει. Τὸ δικαστήριο... Ναί, θυμᾶται τώρα. Δὲν ἔγει προφέρει ποτὲ στὴ ζωή του τόσα πολλὰ λόγια, μέσα σὲ τόσα λίγα λεπτά! Δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ ξανακάνῃ αὐτό. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐρωτικὴ σκηνὴ μὲ τὴν Ντίτριχ, ἀπόρησε καὶ ὁ ἴδιος ὅταν τὴν εἶδε στὴν ὀθόνη. Στὸ στούντιο, τοῦ εἶχε φανῆ λίγο ἀνόητη...

Ἕνας ὑπηρέτης ἐμφανίζεται σερβίροντας οὐΐσκι—σόδα. Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ παίρνει ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ μισοαδειάζει μὲ ἀργὲς γουλιές.

Γιὰ τὶς ἐρωτικὲς αὐτὲς σκηνές, θυμᾶται πὼς παρ' ὀλίγο μιὰ ἀπ' αὐτὲς νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν καρριέρα του. Πᾶνε ἀπὸ τότε πέντε χρόνια... Μόλις εἶχε ἀρχίσει τὸ στάδιό του στὸ Χόλλυγουντ...

Σταματᾶ, πίνει ἄλλη μιὰ γουλιὰ οὐΐσκυ. Θὰ μοῦ διηγηθῆ ἄραγε τὴν ἱστορία; Ἀσφαλῶς θἆναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

●

Ὁ Γκάρυ καὶ οἱ γυναῖκες

Γιατὶ ὄχι; Ἀφοῦ εἶναι καὶ ἀρκετὰ διασκεδαστική! Νά την.

Γυριζόταν, τότε, τὸ φίλμ «Παιδιὰ τοῦ διαζυγίου» μὲ τὴν Ἔστερ Ράλστον, τὴν Κλάρα Μπόου καὶ αὐτόν... Στὸ φίλμ αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνὴ τῆς Ἔστερ Ράλστον καὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ δυὸ μέρες προσπαθοῦσαν πάνω σ' αὐτὴ τὴν σκηνή. Ἀδύνατο νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε. Δηλ. τὸ σφάλμα ἦταν δικό του. Δὲν κατώρθωνε νὰ παίξῃ. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του στενάχωρα. Νόμιζε πὼς ἤτανε γελοῖος. Τὴν τρίτη μέρα, πῆρε ἁπλούστατα τὸ τραῖνο καὶ τὤσκασε! Τὸν ἀνακάλυψαν στὴν Ν. Ὑόρκη, καὶ τὸν ξανάφεραν πίσω, ὄχι ὅμως χωρὶς ἀντίσταση. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ξανάπαιζε τὴν καταραμένη ἐκείνη σκηνὴ μὲ τὴν Ράλστον τὸν εἶχε κάνει, σχεδὸν, ἄρρωστο...

Μιὰ νέα γυναῖκα τὸν διακόπτει μὲ τὴν ἀπότομη, σχεδόν, ἐμφάνισή της μπροστά μας. Εἶναι ξανθή, λεπτή, πολὺ ὡραία. Κάτι ἔγει ἀκούσει ἀπὸ τὴν ἀφήγησῃ γιατὶ γελᾶ καὶ λέγει:

—Τί εἶναι αὐτά, μίστερ Κοῦπερ! Ἀκούοντάς σας κανείς, νομίζει ὅτι μισεῖτε τὶς γυναῖκες καὶ ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε καλλίτερα πληροφορημένες ἀπὸ τὸν κύριο...

Καὶ σκύβοντας στ' αὐτί μου μοῦ ψιθυρίζει: «Γιὰ ρωτᾶτε τον γιὰ τὴν Κλάρα Μπόου, γιὰ τὴν Λοῦπε Βελέζ...» Καὶ φεύγει μ' ἕνα κρυστάλλινο γέλοιο.

Ὁ Γκάρυ ποὺ ἔγει ἀκούσει τὸ ψιθύρισμά της, μοῦ λέγει:

—Εἶναι τρομερόν!

Ἐγὼ ἐπικροτῶ καὶ ἐξακολουθοῦμε τὸ οὐΐσκυ μας.

—Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς, συμπληρώνει, ὅτι γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' αὐτὴν ἔχω ἀποφασίσει νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο!...

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ κολλέγιο, ὅταν δέχθηκε τὸ κεραυνοβόλημα. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἄνθρωποι εὔποροι καὶ ὁ ἴδιος εἶχε μιὰ καλὴ θέση στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος τοῦ Χέλενα (πολιτεία Μοντάνας). Ὄχι, δὲν ἦταν ρεπόρτερ. Ἦταν σκιτσογράφος. Ἤθελε ὅμως νὰ ἐπιβληθῆ στὸ ἰνδαλμά του, γι' αὐτό, ἀπέσυρε τὰ 200 δολλάρια ποὺ εἶχε ἀποταμιευμένα σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Λὸς Ἄντζελες γιὰ νὰ βρῆ μιὰ καλλίτερη θέση στὶς ἐκεῖ ἐφημερίδες. Φυσικά, ἀπέτυχε. Τὸ Λὸς Ἄντζελες δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ τὸν μικρὸ σκιτσογράφο τοῦ Χέλενα. Παρὰ τὴν ἀποτυχία του, ὅμως, ὁ Γκάρυ δὲν θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ στοὺς γονεῖς του. Ἦταν πάντοτε ἀποφασισμένος νὰ ἐπιβληθῆ καὶ σ' αὐτοὺς καὶ στὴν ἀγαπημένη του. Ἤθελε νὰ κερδίσῃ πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τὴν παντρευτῆ: Χτύπησε ὅλες τὶς πόρτες, προσφερόμενος νὰ κάνῃ τὰ σκίτσα τῶν ἐνοίκων τῶν διαφόρων σπιτιῶν γιὰ 50 σέντς. Ἐπὶ πλέον ζωγράφιζε ρεκλάμες πάνω στὶς αὐλαῖες τῶν κινηματογράφων, ὅπως ἦταν τότε ἡ μόδα. Ἐπίσης ἔκανε τὸν ἀσφαλιστή, τὸν πωλητὴ μεταξωτῶν καλτσῶν καὶ γραβατῶν κ.τ.λ. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν τοῦ ἀπέφεραν σπουδαῖα πράγματα. Συχνὰ ἔμενε νηστικός. Ἐπὶ τέλους... στὴν ἀπελπισία του, σκέφθηκε τὸν κινηματογράφο. Ἦταν τότε 23 ἐτῶν, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, δύσκολα συνηθίζει κανεὶς στὴν πεῖνα. Τί νἄκανε λοιπόν; Ἂς ἦταν καὶ κινηματογράφος!... Ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὸν δὲν ἄλλαξε, στὴν ἀρχὴ τουλάχιστον, σπουδαῖα ἡ κατάστασις. Πότε εἶχε δουλειά, πότε δὲν εἶχε. Καὶ κατὰ συνέπειαν, πότε ἔτρωγε πάλι καὶ πότε δὲν ἔτρωγε. Ἦταν κι' αὐτὸς σὰν τὶς χιλιάδες τῶν ἄλλων φιλοκυράν. Ὅταν δούλευε, κέρδιζε 3.50 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Τὸν χρησιμοποιοῦσαν πάντα ὡς κάου - μπόϋ γιατὶ ἦταν ψηλὸς καὶ καλὸς ἱππεύς. Ἦταν τότε τῆς μόδας τὰ φίλμ τοῦ Φάρ - Οὐέστ. Εἶχε ἀργίσει νὰ βαρυέται καὶ σκεπτόταν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Χέλενα, ὅταν μιὰ μέρα τοῦ δίνουν τὸν πρῶτο καλὸ ρόλο σὲ μιὰ σειρὰ μικρῶν ταινιῶν μὲ θέματα ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν κάουμπόϋς. Θὰ κέρδιζε ἔτσι 50 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Ἡ τύνη εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ καμογελᾶ. Ἐτηλεγράφησε ἀμέσως τῆς μνηστῆς του τὴν καλὴ εἴδηση. Τώρα μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἐκείνη, ὅμως, στάθηκε... ἀστάθής καὶ εἶνε παντρευθῆ ἐν τῷ μεταξὺ κάποιον ἄλλον.

Ὁ Γκάρυ λυπήθηκε ἀλλὰ γρήγορα τὸ πῆρε ἀπόφαση. Ρίχτηκε περισσότερο στὴ δουλειὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ αὐτὸς ποὺ εἶναι σήμερα Τώρα, δὲν παίζει πιὰ ρόλους κάου - μπόϋ, Ἀλλὰ καὶ ἂν τύχῃ νὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία, ὁ σκηνοθέτης του δὲν τὸν ἀφήνει νὰ παίξῃ ὁ ἴδιος τὶς ἐπικίνδυνες σκηνές, ἀπὸ φόβο μὴν τοῦ συμβῆ κανένα δυστύχημα. Σὰν νὰ μὴν ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ ἔκαμνε τὰ καταπληκτικὰ ἐκεῖνα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα πάνω στὸ ἄλογο... Ἀλλὰ τὸ Χόλλυγουντ τὸν θέλει πιὸ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔγει τώρα πάνω στὰ βαμβάκια!...

●

Ἐκμυστηρεύσεις

Στὸ τέλος ὅμως, ὁ Γκάρυ μοῦ ἐμπιστεύεται ὅτι ἔγει βαρεθῆ τὸ Χόλλυγουντ, ἔγει βαρεθῆ τὸ στούντιο, ἔγει βαρεθῆ τὶς ἐσπερίδες αὐτές. Μένει ὅμως διότι θὰ ὑπάρχῃ κάποιο μυστήριο ποὺ δὲν θέλει νὰ μᾶς ἐμπιστευθῆ. Ψιθυρίζει, μονάχα, μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο σὰν γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντησῃ στὴν ἀπορία μας: «γιὰ νὰ κερδίσω κι' ἄλλα λεπτά». Δὲν τὸ πιστεύουμε ὅμως. Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ φιλοχρήματος ὁ Γκάρυ. Ὑπῆρξε κάποτε, ὅταν πεινοῦσε καὶ ὅταν εἶχε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ νεανικό του ὄνειρο. Τώρα ὅμως, πιά...

Ἄλλωστε, ἔγει σήμερα ὅ,τι τοῦ γρειάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ ἄνετα χωρὶς διόλου νὰ ἐργάζεται.

ΚΟΥΡΤ ΡΟΖΕΝΦΕΛΔ

Πάντοτε γοητευτικὸς ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἀρρενωπὸς ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὴν Φράνσις Ντή στὸ νέο του φίλμ: «Ψυχέστὴ θάλασσα»

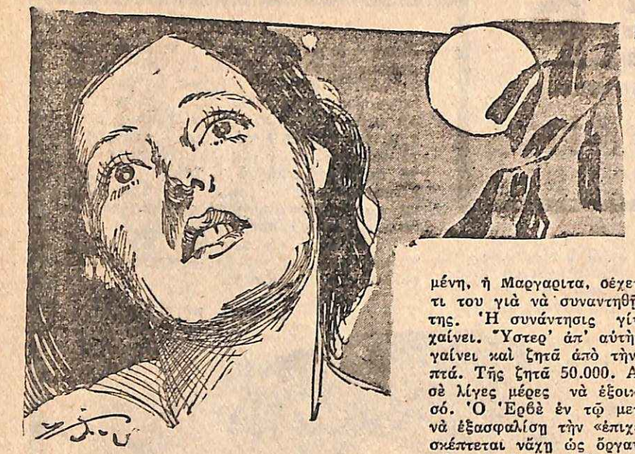

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΙΚΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαργαρίτα ντὲ Σεβερνύ, συναντᾶ ὕστερα ἀπὸ δέκα ὀχτὼ χρόνια μιὰ μέρα ξαφνικὰ τὸν γυιό της Ζάκ, τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε χάνει τότε, νέα κοπέλλα ἀκόμη μὲ τὸν παιδικό της φίλο Ροζὲ Ρεμοντέ, ποὺ πέθανε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δραματικὴ συνάντησή του μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαργαρίτας. Τὸ παιδὶ ἐκεῖνο τὸ εἶχε περιμαζέψει τότε ἡ μικρὴ κόρη τοῦ πλανοδίου γανωματῆ Ρουτάρ, Μαρζολαίν. Ἡ μικρὴ πῆρε τὸ μωρὸ τὸ περιποιήθηκε. Ἔκτοτε καὶ μετὰ τὸν θάνατο ἀκόμη τοῦ γέρω-Ρουτάρ, οἱ δυὸ νέοι ζοῦν μαζὶ καὶ ἀγαπιοῦνται τρυφερά. Ὁ Ζάκ γίνεται ἀξιωματικὸς καὶ σώζει μιὰ μέρα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ σὲ μιὰ μάχη τὸν συνταγματάρχη ντὲ Σεβερνύ. Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτὸς τὸν παίρνει ὑπὸ τὴν προστασία του. Τὸ μυστικὸ τῆς γυναίκας τοῦ Ζάκ τὸ ξέρει μόνο ὁ παλαιὸς ἐπιστάτης τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαργαρίτας Ἐρβέ. Αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ ὠφεληθῇ χρηματικῶς.. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό, σκέπτεται νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς ὄργανό του, κάποιο νέο ποὺ εἶχε στὴν ὑπηρεσία του τὸν Ἀντρέ Μοριάνι, ποὺ τὸν συλλαμβάνει μιὰ μέρα νὰ κλέβῃ στὸ γραφεῖο του, χάριν τῆς ὄρρωστης ἀρραβωνιαστικιᾶς του. Ὁ Ἐρβέ, τὸν συγχωρεῖ, ἀλλὰ τὸν βάζει νὰ ὑπογράψῃ μπροστὰ σὲ μάρτυρας ἕνα χαρτὶ στὸ ὁποῖο ὁ νέος ὁμολογεῖ τὴν πράξη του. Κατόπι διώχνει τὸν Ἀντρέ. Αὐτὸς φεύγει καὶ χάνεται γιὰ πολὺν καιρό. Ὁ Ἐρβὲ ὅμως ποὺ τὸν χρειάζεται, δὲν τὸν ξεχνά καὶ βάζει ἕνα φίλο του τῆς Ἀσφαλείας, νὰ τὸν βρῇ. Ἄδικα ὅμως ἔψαξε αὐτός.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἐρβὲ, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἀντουάν ντὲ Πονταλές, γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτὸν τὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἀνάγκη συναντᾶται μὲ τὸν νεαρὸ γραμματέα τοῦ Πονταλές, τὸν Πιέρ Ζιρόντ. Ὁ Ἐρβὲ μένει κατάπληκτος, γιατὶ ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸν Μοριάνι. Ὁ δυστυχὴς νέος στὴν ἀρχὴ ἀρνεῖται ὅτι εἶνε αὐτός, ἀλλὰ κατόπιν ὑποκύπτει. Ὁ Ἐρβὲ χωρὶς περιστροφὲς τοῦ λέει νὰ γίνῃ συνένοχός του σ' ἕναν ἐκβιασμὸ εἰς βάρος τῆς Μαργαρίτας ντὲ Σεβερνύ. Θὰ περνοῦσε γιὰ τὸ χαμένο της παιδί. Ἀμέσως ἔπειτα ὁ Ἐρβὲ πηγαίνει καὶ βρίσκει τὴν Μαργαρίτα. Δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι βρῆκε τὸ παιδί της, καὶ ὅτι λέγεται Πιὲρ Ζιρόντ. Κατασυγκινημένη, ἡ Μαργαριτα, σέχεται νὰ πάῃ σπίτι του γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν «γυιό» της. Ἡ συνάντησις γίνεται καὶ ἐπιτυγαίνει. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν ὁ Ἐρβὲ πηγαίνει καὶ ζητᾶ ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα λεπτά. Τῆς ζητᾶ 50.000. Αὐτὴ κατορθώνει σὲ λίγες μέρες νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ποσό. Ὁ Ἐρβὲ ἐν τῷ μεταξὺ, προσπαθεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν «ἐπιχείρησή» του καὶ σκέπτεται νἄχῃ ὡς ὄργανό του τὸν Ζάκ, γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ καμμιὰ φορά. Ὁ νέος εἶχε κλίση στὰ χαρτιά, καὶ μιὰ μέρα, ὁ Ἐρβὲ τὸν πηγαίνει σὲ μιὰ λέσχη. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔπαιζε κάποιος Οὐγγαρέζος ὁ ὁποῖος κέρδιζε διαρκῶς.

28. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ Ζάκ παρατηροῦσε ἀκίνητος, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Ἦταν σὰν ἀπολιθωμένος.

Καὶ ὁ Ἐρβέ, ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, τοῦ ψιθύριζε στ' αὐτί:

— Ξέρετε εἶναι γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς παίκτας, ὅτι τὴν πρώτη φορὰ ποὺ παίζει κανεὶς, κερδίζει πάντοτε... Ἔτσι, βλέπετε, ὅτι ὁ μπανκιέρης ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ τύχη ἀπόψε... εἶναι ἡ ὀγδόη φορὰ ποὺ κερδίζει... ἔ λοιπόν! στοιχηματίζω ὅτι θὰ κάνετε τὴν τύχη ν' ἀλλάξῃ μόλις βάλετε ἕνα λουδοβίκειο στὸ ταμπλώ.

— Δὲν τὸ πιστεύω αὐτό, εἶπε ὁ Ζάκ κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Δοκιμᾶστε καὶ θὰ δῆτε. Ἔχετε χρήματα;

— Διακόσια φράγκα ποὺ ὀφεῖλω στὴν γενναιοδωρία τῆς Μαρζολαίν.

— Εἶναι περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ τινάξῃς τὸν μπάνκο.

Ὁ Ζάκ σκούπισε τὸ μέτωπό του. Ζεσταινόταν πολύ.Δὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του καλά.

Μιὰ φωνὴ μακρυνὴ τοῦ φώναζε:

— Πρόσεξε!

Καὶ τοῦ φαινόταν ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦταν τῆς Μαρζολαίν.

— Εἶμαι τόσο βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζομαι, ἔλεγε ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, ὥστε ἂν χάσετε τὸ πρῶτο σας λουδοβίκειο, θὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψω! Καὶ θὰ σᾶς ἐμποδίσω, ἐγὼ ὁ ἴδιος, νὰ διακινδυνεύσετε ἕνα δεύτερο.

— Θὰ εἶναι πάντως ἀρκετὰ παράξενο! μουρμούρισε ὁ Ζάκ.

Κι' ἔψαχνε στὸ γιλέκο του μὲ χέρι φλογισμένο. Ὕστερα τὸ τράβηξε. Μερικὰ λουδοβίκεια ἄστραφταν στὰ δάχτυλά του, μὰ τὰ κρατοῦσε.

Ὁ Ἐρβὲ παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὸ παιχνίδι τοῦ μπανκιέρη.

— Καὶ πάλι κέρδισε! ἔλεγε. Αὐτὸ πιὰ εἶναι τρομερὴ τύχη!

Ὁ Ζάκ δὲν ἄνθεξε περισσότερο. Ἔρριξε ἕνα λουδοβίκειο στὸ ἀριστερὸ τραπέζι.

— Ἡ ὥρα ἡ καλή! φώναξε ὁ Ἐρβέ.

Καὶ σκεφτόταν:

— Ἐσένα, σὲ κρατῶ καλά. Νὰ ἕνα λουδοβίκειο ποὺ θὰ σοῦ κοστίσῃ ἀκριβά!

Τὸ ταμπλὼ τῆς ἀριστερᾶς ἔφερε ὀκτάρι. Ὁ μπανκιέρης κρατοῦσε ἑπτά. Ἡ τύχη γύριζε....

Ὁ κρουπιέρης σήκωσε τὰ μάτια του, διέκρινε τὸν Ἐρβέ, ἀνεγνώρισε τὸν Ζάκ καὶ ἔκανε ἕνα ἀδιόρατο νεῦμα τῶν ματιῶν.

Ὁ Ζάκ δὲν μάζεψε τὸ κερδισμένο λουδοβίκειο. Κέρδισε καὶ πόλι.

— Βλέπετε ὅτι εἶχα δίκηο; τοῦ εἶπε ὁ Ἐρβέ.

Τὰ λουδοβίκεια μαζεύτηκαν μὰ ὁ Ἐρβέ, προσεκτικός, τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ τὰ κερδισμένα καὶ νὰ περιμένῃ λίγο.

— Δὲν πρέπει νὰ κουράζετε τὴν τύχη, τοῦ εἶπε. Σὲ λίγο θὰ συνεχίσετε....

Ὁ Ζάκ τὴν στιγμὴ ἐκείνη εἶχε ξεζαλισθῆ, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη μέθη ἀντικαθιστοῦσε τὸ πρῶτο μεθῦσι, ἡ μέθη τοῦ παιχνιδιοῦ, τοῦ χρυσοῦ, τοῦ κέρδους....

Δὲν σκεφτόταν πιὰ τὴν Μαρζολαίν, τὴν χαριτωμένη κοπέλλα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο καὶ τὸν περίμενε.

Δὲν σκεφτόταν πιὰ ὅτι εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ στὶς δέκα, ὅτι ἡ Μαρζολαὶν θ' ἀνησυχοῦσε καὶ ὅτι οἱ δέκα εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ.

Δὲν ἔβλεπε πιὰ παρὰ ἕνα πρᾶγμα στὸν κόσμο: τὸ πράσινο αὐτὸ τραπέζι ἐπάνω στὸ ὁποῖο μοιράζονταν τὰ χαρτιὰ μεθοδικὰ καὶ κυλοῦσαν τὰ νομίσματα.

Γρήγορα ξανάρχισε τὸ παιχνίδι καὶ ἐξακολούθησε νὰ κερδίζῃ. Ὁ Οὐγγαρέζος σηκώθηκε. Εἶχε κουρασθῆ, ἀπογοητευθῆ. Ἦταν πολὺ συνειθισμένος στὸ παιχνίδι ὥστε νὰ μὴν ἐπιμείνῃ μὲ πεῖσμα σὲ μιὰ γκίνια τόσο ἐπίμονη.

— Ἔκανα τὸν ὑπολογισμό, ἔλεγε ὁ Ἐρβέ. Θὰ ἔχετε καμμιὰ τριανταριὰ χιλιάδες φράγκα μπροστά σας. Πᾶρτε τὸν μπάνκο. Θὰ τριπλασιάσετε, θὰ πενταπλασιάσετε τὸ κέρδος σας. Μιὰ περιουσία, ἀγαπητέ μου μιὰ περιουσία ποὺ σᾶς ἁπλώνει τὰ χέρια. Θᾶταν ἔγκλημα νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ φύγῃ.

Ὁ Ζάκ, ἐξ ἄλλου, δὲν δίσταζε πιά. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, καθόταν ἐμπρὸς στὸν κρουπιέρη. Τὸ βλέμμα τοῦ κρουπιέρη καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἐρβὲ συναντήθηκαν καὶ πάλιν. Ὕστερα, ὁ Ἐρβὲ ἄλλαξε θέση καὶ πῆγε νὰ τοποθετηθῇ στὴν ἄκρη τοῦ τοαπεζιοῦ, στὸ ταμπλὼ τῆς ἀριστερᾶς, πίσω ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο παίκτη.

Ἡ τύχη ποὺ εἶχε εὐνοήσει στὴν ἀρχὴ τὸν Οὐγγαρέζο ὅταν κρατοῦσε τὸν μπάνκο, δὲν φάνηκε νὰ παρακολουθῇ τὸν Ζάκ.

Ἔχασε στὴν ἀρχὴ δυὸ φορές, ὕστερα κέρδισε ἀρκετὲς φορὲς καὶ ἔχασε πάλι.

Ὁ κρουπιέρης ἀνακάτωσε τὰ χαρτιά, τὰ ἔκοψε καὶ τοῦ τὰ πέρασε. Ὁ Ζάκ τὰ πῆρε, τὰ τοποθέτησε μπροστά του, χωρὶς δυσπιστία.

Ὁ κρουπιέρης ἦταν λίγο χλωμός. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐρβὲ ποτὲ τὰ μάτια του δὲν ἔδειχναν τόση σκληρότητα, ὅσο τὴν στιγμὴ αὐτή.

Ὁ ἄθλιος ἔσκυψε πρὸς τὸν παίκτη ποὺ ἦταν μπροστά του καὶ τοῦ ψιθύρισε πολὺ χαμηλά, στὸ αὐτί του:

— Κύριε, ἂν θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, μὴν ξαναπαίξετε πιά....

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

— Γιατί; ρώτησε ὁ ἄλλος, ἐξ ἴσου χαμηλόφωνα.

— Ἐκεῖνος ποὺ κρατᾷ τὸν μπάνκο γλύστρησε ἕνα μάτσο χαρτιὰ στὸ παιχνίδι του!

Ὁ χαρτοπαίκτης ἀνατρίχιασε, τράβηξε τὴν μίζα του.

Ὁ Ζάκ μοίρασε χαρτιά....

Τὸ πρῶτο ταμπλὼ ἔβγαλε πέντε, τὸ δεύτερο ἑπτά....

Ὁ Ζάκ ἔβγαλε ἐννέα. Ὁ κρουπιέρης ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος του ἕνα σωρὸ χρυσᾶ νομίσματα

Ὁ Ἐρβὲ ἔσκυψε μιὰ δεύτερη φορὰ πρὸς τὸν ἄγνωστο καὶ σ' ἕνα ψιθυρο, τοῦ εἶπε:

— Βλέπετε, κύριε, ὅτι εἶχα δίκηο..... Καὶ δὲν τελείωσε ἀκόμη!....

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ζάκ τραβοῦσε πάλι ἐννήάρι! Ὁ παίκτης σηκώθηκε ἀπότομα καί φώναξε γεμᾶτος ἀγανάκτηση:

— Κύριοι, σταθῆτε!

Ὅλος ὁ κόσμος τὸν κύτταξε παραξενεμένος.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; Γιατὶ διακόπτετε τὸ παιχνίδι; Μὲ ποιὸ δικαίωμα;

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα; εἶπε ὁ παίκτης μὲ εἰρωνεία. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ἀφήνω νὰ μὲ κλέβουν ἐπ' ἄπειρον....

— Νὰ σᾶς κλέβουν!

Ἡ φωνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων τῶν παρόντων.

Ὁ Ζάκ, πελιδνός, ὄρθιος, μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές, ρώτησε:

— Καὶ ποιός, λοιπόν, ἐδῶ μέσα εἶναι κλέφτης;

—Ἐσεῖς κύριε, ἁπλούστατα...

—Ἐγώ; ἐγώ; ταύλισε ὁ Ζάκ ποὺ νόμισε ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει καλά.

— Ἐσεῖς! ἐπανέλαβε ὁ παίκτης.

— Ἄθλιε!

Ὁ Ζάκ ἔδωσε μιὰ τόσο δυνατὴ σπρωξιὰ τῆς καρέκλας του ποὺ κύλισε καταγῆς μὲ δύναμη καὶ ὥρμησε ἐναντίον ἐκείνου ποὺ τὸν κατηγοροῦσε. Τὰ γκαρσόνια ἔσπευσαν νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Ὁ παίκτης συνέχιζε:

— Δὲν εἶμαι ἕνας ἄθλιος κι' ἐσεῖς εἶσθε ἕνας ἀπατεών. Ἄλλως τε, ὑπάρχει ἕνα μέσον ἁπλούστατο γιὰ νὰ βεβαιωθῆ κανείς. Ἂς μετρήσουν τὰ χαρτιά! Κύριε ἐπιθεωρητὰ τοῦ παιχνιδιοῦ, κάντε τὸ καθῆκον σας.....

— Ἔστω, εἶπε ὁ Ζάκ, τοῦ ὁποίου ὁ θυμὸς ἦταν τρομερός, μετρῆστε τὰ χαρτιά... μὰ ἐσᾶς, κύριε, φώναξε στρεφόμενος πρὸς τὸν κατήγορό του, ἐσᾶς θὰ σᾶς σκοτώσω...

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, κύριε, ἀπήντησε ἐκεῖνος μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία, γιατὶ δὲν μονομαχῶ μὲ λωποδύτες.

— Καλά, καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ φωνὴ ποὺ δὲν ἄκουόταν σχεδόν, τόσο πολὺ ὁ θυμὸς ἔσμιγγε τὸν λαιμό του.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐξήτασε τὰ χαρτιά. Ὅλοι οἱ παίκται ἦταν ὄρθιοι, ἀπομονώνοντας ἔτσι τὸν Ζάκ, τὸν κατήγορό του καὶ τὸν κρουπιέρη ποὺ καθόταν στὴν ὑψηλή του καρέκλα.

Μετὰ τὴν ἐξακρίβωση, ὁ ἐπιθεωρητὴς στράφηκε πρὸς τὸν Ζάκ:

— Κύριε, εἶπε μὲ περιφρόνηση, ὑπάρχουν ἐννέα χαρτιὰ περισσότερα...

Ἕνα εἶδος μουγκριτοῦ ἁπλώθηκε στὴν αἴθουσα καὶ μερικοὶ παίκται ἁπλωσαν πρὸς τὸν Ζάκ τὶς γροθιές τους, γεμᾶτοι ἀγανάκτηση. Ὅλοι ἦσαν ἔξαλλοι.

Ὁ Ζάκ, σὰν χαμένος, νοιώθοντας τὸ λογικό του νὰ κλονίζεται, προσπαθώντας μάταια ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του, ἔλεγε:

— Ἐννέα χαρτιὰ περισσότερα..... Μὰ

—Δὲν εἶμαι ἕνας ἄθλιος καὶ σεῖς εἶσθε ἕνας ἀπατεών!

δὲν εἶνε δυνατόν.... Εἶναι ἕνα λάθος..... Εἶμαι ἕνας ἔντιμος ἄνθρωπος, κύριοι..... Δὲν εἶμαι ἕνας κλέφτης.... Εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ παίζω τόσο μεγάλο παιχνίδι... Εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ πατῶ τὸ πόδι μου σὲ μιὰ λέσχη! Ἐννέα χαρτιὰ περισσότερα! Σᾶς παρακαλῶ, μετρῆστε τα ἀκόμη μιὰ φορά, κύριε ἐπιθεωρητά..... Ἴσως νὰ κάνατε λάθος... Πῆρα τὰ χαρτιὰ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κρουπιέρη.... Δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε;

— Σᾶς ἔδωσα τὰ χαρτιά, κύριε, ἀπήντησε ὁ κρουπιέρης, μὰ δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ ἐκεῖνα ποὺ προσθέσατε μόνος σας!

— Μετρῆστε τα καὶ σεῖς ὁ ἴδιος! εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής.

Ὁ Ζάκ μέτρησε τὰ χαρτιὰ μὲ χέρια ποὺ συνεσπῶντο ἀπὸ νευρικὰ ρίγη.

— Ἐννέα περισσότερα! Ὠ! εἶμαι χαμένος!.... Μὰ γιατί; πῶς; Δὲν τὸ ἔκανα ἐγώ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι....

Κι' ἔστρεψε πρὸς τοὺς ἄλλους παίκτας ἱκετευτικὰ τὰ χέρια του...

— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ νομίσετε γιὰ ἕναν κλέφτη. Ὑπάρχει, σ' ὅλα αὐτά, κάτι τὸ ἀκατανόητο.... σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.... κυττᾶξτε....

Κι' ἔδειχνε τὴν μπουτονιέρα τοῦ σακκακιοῦ του:

— Ἔχω τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο..... κατατάχθηκα σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρονῶν.... εἶμαι ὑπαξιωματικός.... ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ Τονκῖνο... Ποῦ θὰ εἶχα μάθει νὰ κλέβω στὰ χαρτιά, σᾶς ρωτῶ... Ἔκανα ἄσχημα νὰ ἔλθω ἐδῶ.... νὰ παίξω.... μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἔγκλημα.... κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, καταστρέφετε ἔτσι τὴν καρριέρα μου.... Ποτὲ δὲν τιμωρήθηκα καὶ ἀνεφέρθην δυὸ φορὲς ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ στὴν ἡμερησία διαταγή.... Εἶναι χαρακτηριστικὰ ἑνὸς κλέφτη, ὅλα αὐτά;

— Κύριε εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς — ἕνας γέρος μὲ ρόδινο πρόσωπο, μὲ λευκὰ γένεια καὶ μαλλιὰ — οἱ ἀποδείξεις εἶναι ἐδῶ. Εἶναι ἕνα αὐτόφωρον ἔγκλημα. Θὰ διαγραφῆτε τῆς λέσχης καὶ θὰ....

Μιὰ φωνὴ ὑψώθηκε ἀπὸ κάποια ὁμάδα παικτῶν:

— Μὰ ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶναι μέλος τῆς λέσχης.... δὲν τὸν ξέρομε.... ποιὸς τὸν ἔφερε;

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς σας, εἶπε ὁ Ζάκ.

Ὁ ὑπάλληλος ποὺ εἶχε πάρει τὰ ὀνόματα στὴν εἴσοδο πλησίασε:

— Ὁ κύριος Ἐρβὲ παρουσίασε τὸν κύριο, εἶπε.

— Ἐρβέ! φώναξε τότε.... Ἐρβέ!

Μὰ ὁ ἄθλιος δὲν φαινόταν πουθενά. Εἶχε ἐξαφανισθῆ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ, ἐνώπιόν του, ὁ παίκτης εἶχε ρίξει τὴν κατηγορία τῆς ἀτιμίας κατὰ πρόσωπο τοῦ δύστυχου Ζάκ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκανε νεῦμα σὲ δυὸ γκαρσόνια:

— Διῶξτε τὸν κύριο! εἶπε ξερά.

Ὁ Ζάκ δέχθηκε τὴν λέξη σὰν ἕνα μαστίγωμα κατάμουτρα.

Ἕνα σύννεφο πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὰ γόνατά του κλονίσθηκαν, νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε.

Καὶ θὰ ἔπεφτε πράγματι, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσαν οἱ κλητῆρες ποὺ εἶχε φωνάξει ὁ ἐπιθεωρητής...

Τότε, κάτω ἀπὸ τὰ γεμᾶτα περιφρόνηση βλέμματα τῶν παρόντων, διέσχισε τὰ σαλόνια τῆς λέσχης παρασυρόμενος καὶ σπρωχνόμενος ἀπὸ τοὺς κλητῆρας.

Καὶ δὲν σκεφτόταν κἀν ν' ἀντισταθῆ. Δὲν σκεφτόταν πιὰ τίποτα. Δὲν καταλάβαινε τίποτα. Δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ σκεφθῆ. Τὰ γκαρσόνια τὸν βοήθησαν νὰ κατεβῆ τὴν σκάλα καὶ δὲν τὸν ἄφησαν παρὰ μόνο ὅταν βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο.

Ὕστερα, τοῦ γύρισαν τὴν πλάτη καὶ ξαναγύρισαν. Ὁ Ζάκ ἀπολιθωμένος, ἐκμηδενισμένος, στηριζόμενος στὸν τοῖχο, δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτα, δὲν ἄκουε πιὰ τίποτα.

Πέρασε πολλὴ ὥρα ὡσότου συνέλθει. Τοῦ φαινόταν πὼς θὰ τρελλαθῆ. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του ἀτιμασμένο, χαμένο.Τί θάλεγε; Πῶς θὰ ὑπερασπιζόταν τὴν τιμή του; Πῶς θ' ἀπεδείκνυε ὅτι δὲν ἦταν κλέφτης;... Ἦταν ἀδύνατο... Ἦταν θῦμα, χωρὶς ἄλλο, μιᾶς σκληρῆς συμπτώ-

σεως... Κάποιος — κι' αὐτὸς δὲν θ' ἀποκαλυπτόταν ποτὲ — εἶχε προετοιμάσει τὰ χαρτιὰ γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ ἴδιος καὶ τὰ χαρτιὰ αὐτὰ ἔτυχε νὰ πέσουν στὸν Ζάκ.Πῶς; Κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτέ.

Οἱ διαβάτες γίνονταν ὁλοένα ἀραιότεροι στὸν δρόμο καὶ στὸ βουλεβάρτο. Ἦταν ἡ ὥρα μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τρικλίζοντας ὁ Ζάκ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν λέσχη τῆς ὁποίας τὰ κατάφωτα παράθυρα ἔμοιαζαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν μὲ τὸ ἀστραποβόλημά τους σὰν ἰσάριθμα ἐξάλλα μάτια.

Περπατοῦσε στὴν τύχη, τραβώντας τὸν δρόμο του χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει. Εἶχε ἀνάγκη νὰ κινηθῆ, εἶχε ἀνάγκη νὰ ζαλίσῃ τὸ μυαλό του, νὰ ξεχάσῃ.....

Ἐπὶ πολλὴν ὥρα πλανήθηκε ἔτσι στὸ Παρίσι ποὺ δὲν τὸ γνώριζε.

Αὐτὸ τὸν ἀνακούφισε λίγο. Δὲν τοῦ ἔδινε, βέβαια, τὴν ἠρεμία τοῦ πνεύματός του. Αὐτὴ εἶχε χαθῆ γιὰ πολὺν καιρό, ἴσως γιὰ πάντα... Μά, τέλος, εἶχε συνέλθει λίγο.

Ἔπεσε συντριμμένος σ' ἕνα πάγκο. Δὲν ἄντεχε πιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κόντεψε ν' ἀποκοιμηθῆ. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του τόσο κατάκοπο, τόσο «κομμένο» ἀπὸ τὴν δυνατὴ συγκίνηση ποὺ εἶχε περάσει, ποὺ ἔνοιωθε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία ὕπνου.

Φοβήθηκε νὰ μὴν ἀποκοιμηθῆ ἐκεῖ καὶ ἐκληφθῆ ὡς ἀλήτης. Ἀφοῦ εἶχε κλέψει στὰ χαρτιά, θὰ τὸν ὡδηγοῦσαν ὕστερα καὶ στὸ τμῆμα σὰν μεθύστακα ποὺ τὸν περιμάζεψαν ἀπὸ τὸν δρόμο!

Σηκώθηκε. Ποῦ βρισκόταν; Δὲν ἤξερε. Σ' ἕνα ἔρημο βουλεβάρτο, φυτεμένο μὲ ἀλλέες ἀσθενικῶν δένδρων.

Πλησίασε στὴν γωνία τοῦ δρόμου καὶ στὸ τρεμουλιαστὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ διάβασε στὴν πινακίδα:

ΒΟΥΛΕΒΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΣΑΠΕΛ

Ποτὲ δὲν εἶχε ἔλθει ἐδῶ. Δυὸ—τρεῖς ἀλῆτες μὲ ὕποπτη ἐμφάνιση τὸν πλησίασαν ἐξετάζοντάς τον. Οὔτε τοὺς πρόσεξε κἀν.

Κατέληξαν νὰ φύγουν, βλέποντας τὸ ψηλὸ καὶ ἀθλητικὸ παράστημα τοῦ Ζάκ. Ὕστερα συνήντησε δυὸ ἀστυφύλακας. Στὴν ἀρχὴ δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Τοῦ φαινόταν ὅτι θὰ διέκριναν τὴν ἀτίμωσή του στὰ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά του.

Τέλος, τὸ ἀπεφάσισε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, εἶπε. Ἔχασα τὸν δρόμο μου καὶ δὲν ξέρω τὸ Παρίσι. Ποῦ βρίσκεται τὸ βουλεβάρτο Ὠσμάν, σᾶς παρακαλῶ;

— Τοῦ γυρίζετε τὴν πλάτη, κύριε, εἶπε ὁ ἕνας ἀστυφύλακας χαμογελώντας. Ἂν προχωρήσετε τὸν δρόμο ποὺ τραβᾶτε, δὲν θὰ τὸ συναντήσετε ποτέ. Ὁρίστε, πάρτε αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ προχωρῆστε ὡσότου συναντήσετε τὴν πλατεῖα τοῦ Κλισύ. Θὰ τραβήξετε τὴν ὁδὸ Κλισύ, ἕως τὴν ἐκκλησία... Ἐκεῖ θὰ ξαναρωτήσετε, ἀλλὰ θὰ βρίσκεσθε πιὰ πολὺ κοντά....

Στάθηκε, μὰ πρόσθεσε ἀμέσως γιὰ νὰ τὸν διευκολύνῃ περισσότερο:

—Μήπως ξέρετε τὴν ὁδὸ Ἀντέν; Αὐτὸ θὰ σᾶς ὡδηγοῦσε μόλις βρεθῆτε στὴν ὁδὸ Κλισύ...

Ἂν τὸν ἤξερε τὸν καταραμένο ἐκεῖνο δρόμο ποὺ βρισκόταν ἡ ὁμώνυμη λέσχη !.....

Δὲν ἀπήντησε καὶ ἔφυγε τρέχοντας μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις.

— Εἶναι κανένας ἀνισόρροπος, εἶπε ὁ ἀστυφύλαξ κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Δικὴ σου γιὰ πάντα!

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Στὸ ἀτελιὲ τῆς Μαρζολαὶν ἡ βραδυὰ πέρασε ἀφιερωμένη στὴν βιαστικὴ ἐργασία ποὺ ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ, τὴν ἑπομένη.

Ὅταν τὸ ρολόϊ χτύπησε δέκα, ἡ Μαρζολαὶν ἄφησε ἕναν στεναγμό:

— Ἐπὶ τέλους, ψιθύρισε, θὰ ἐπιστρέψῃ τώρα.

Ὁ θεῖος Σεζὰρ ἦταν καθισμένος ἐμπρὸς σ' ἕνα παράθυρο. Ξαπλωμένος ἄνετα σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔχοντας τὰ πόδια του ἀνεβασμένα στὸ διάζωμα τοῦ παραθύρου κατὰ τὸ ἀμερικάνικο σύστημα, κάπνιζε σιωπηλὸς τὴν πίπα του.

Τὴν ἄδεια αὐτὴ τοῦ τὴν παραχωροῦσαν μόνο τὰ βράδυα ποὺ δὲν περίμεναν καμμιὰ πελάτιδα. Κι' ἔκανε χρήση τῆς ἀδείας αὐτῆς μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Δὲν ἦταν καθόλου ἐνοχλητικὸς ὁ θεῖος Σεζάρ. Ἔφευγε τὸ πρωὶ ἐπέστρεφε τὸ μεσημέρι ξανάφευγε μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ δὲν ἐπέστρεφε παρὰ τὸ βράδυ.

Κάποτε ἡ Μαρζολαὶν τοῦ ἀνέθετε μερικὰ ψώνια τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος ἐκτελοῦσε μὲ προθυμία κι' ἔδινε λογαριασμὸ σὰν πειθαρχικὸς στρατιώτης.

Μὰ τὶς ὧρες τῆς ἐλευθερίας του, τί ἔκανε ;

Ἡ Μαρζολαὶν τὸ ἀγνοοῦσε καὶ δὲν ἀνησυχοῦσε. Μιὰ φορὰ μονάχα, στὴν ἀρχὴ, τὸν εἶχε ρωτήσει. Ἐκεῖνος εἶχε ἀπαντήσει:

— Δὲν ξέρω τὸ Παρίσι. Κάνω περιπάτους γιὰ νὰ τὸ γνωρίσω. Τὸ Παρίσι εἶναι τόσο μεγάλο!

Ἀπὸ τότε, δὲν εἶχαν ξαναμιλήσει πιά.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δέκα εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ. Ὕστερα χτύπησε ἑνδεκα. Ὁ Ζάκ δὲν φαινόταν.

Ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσει. Οἱ ἐργάτριες τοῦ ἀτελιὲ ἔφυγαν φύγει. Στὸ κομψὸ σαλονάκι ἡ Μαρζολαὶν ἦταν τώρα μόνη μὲ τὸν θεῖο Σεζάρ.

Ἀνήσυχη, νευρική, ἡ νέα κοπέλλα δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ σ' ἕνα μέρος. Κάθε τόσο πήγαινε στὸ ἄλλο παράθυρο ποὺ ἦταν ἐπίσης ἀνοιχτὸ κι' ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸν δρόμο.

Μὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν δὲν σταματοῦσε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, θὰ συνέβη τίποτα!.....

Σκούπισε τὰ μάτια της. Ξανάρθαν στὸ μυαλό της τὰ προαισθήματα ποὺ τὴν εἶχαν κυριεύσει πρὸ ὀλίγου.

— Θεῖε μου! φώναξε.

— Τί θέλεις, ἀνεψιά μου; εἶπε ὁ ἀγαθὸς γέρος τραβώντας τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ σηκωνόμενος.

— Ὁ Ζάκ δὲν ἐπιστρέφει καὶ ἀνησυχῶ.

— Ἀνησυχεῖς; Δὲν ὑπάρχει λόγος. Ὁ καιρὸς εἶναι θαυμάσιος.... θὰ κάνῃ περίπατο στὰ βουλεβάρτα.... ἀσφαλῶς.....

— Ὁ Ζάκ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ στὶς δέκα καὶ τώρα εἶναι μεσάνυχτα.....

— Δὲν εἶναι κανένα κοριτσάκι..... Θὰ ἐπιστρέψῃ.... μὴ φοβᾶσαι!

Ἡ Μαρζολαὶν πῆγε νὰ στηριχθῆ στὸ μπαλκόνι.

Καὶ ὁ θεῖος Σεζάρ, ποὺ περπατοῦσε ἐπάνω—κάτω στὸ σαλόνι καὶ τὴν παρατηροῦσε πότε—πότε, ἔβλεπε πολὺ καλὰ ὅτι ἔκλαιε σιωπηλά, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν δρόμο ποὺ φωτιζόταν ἐλάχιστα μ' ἕνα ἀμυδρὸ φῶς.

Ὁ θεῖος Σεζάρ, ἀνήσυχος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κι' ἴδιος, εἶχε ξαναγεμίσει τὴν πίπα του, μὰ ξεχνοῦσε νὰ τὴν καπνίσῃ.

Τὸ βουλεβάρτο, κάτω, εἶχε ἐρημωθῆ πιὰ ἐντελῶς.

— Συνέβη κάποιο δυστύχημα!

Ἡ φράσις αὐτὴ στριφογύριζε ἀδιάκοπα στὸ μυαλὸ τῆς Μαρζολαὶν. Ἔξαφνα διέκρινε, ὅσο μακρυὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ δῆ τὸ λίγο φῶς τῶν φαναριῶν, ἕναν ἄνδρα ποὺ προχωροῦσε ἀργά.

— Θέλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι ὁ Ζάκ ! ψιθύρισε.

Μὰ ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶχε μιὰ παράξενη ἐμφάνιση. Σταματοῦσε σχεδὸν σὲ κάθε βῆμα, στηριζόταν στοὺς τοίχους καὶ στεκόταν ἐκεῖ πολλὴ ὥρα ἀκίνητος σὰν νὰ ἦταν ἄρρωστος ἢ σὰν νὰ περίμενε κάποιον.

Μολαταῦτα πλησίαζε σιγὰ—σιγά.

Ἡ Μαρζολαὶν ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ. Τὰ δάκρυα θόλωναν τὰ μάτια της, τὴν ἐμπόδιζαν νὰ βλέπῃ. Φώναξε τὸν Σεζάρ.

— Θεῖε μου! Θεῖε μου!

Ἐκεῖνος ἔτρεξε. Τοῦ ἔδειξε τὸν διαβάτη καὶ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη τρόμο:

— Θέλεγε κανεὶς πὼς εἶναι αὐτός!

Ὁ θεῖος Σεζὰρ δὲν ἔκλαιγε καὶ τὰ μάτια του ἔβλεπαν πολὺ καλά.

— Μὰ βέβαια, εἶναι ὁ Ζάκ... Τί ζητᾶ λοιπόν; Μήπως ξέχασε τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ;.... Δὲν εἶναι ἀπίθανο κι' αὐτό.

Κι' ἑτοιμαζόταν νὰ κατεβῆ ὅταν ὁ Ζάκ στάθηκε ἐμπρὸς στὴν πόρτα.

Εἶχε διστάσει πολλὴ ὥρα, τὸ δύστυχο παλληκάρι, προτοῦ ἀποφασίσει. Τόσην ὥρα τριγυρνοῦσε ἐκεῖ κοντά, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ χτυπήσῃ. Τί θέλεγε στὴν Μαρζολαίν; Ἡ ἀπελπισία του ἦταν τόσο μεγάλη ποὺ ἔνοιωσε μιὰ στιγμὴ τρέλλας. Σκέφθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ... Μὰ γιατὶ νὰ σκοτωθῆ; Ἦταν ἔνοχος; Εἶχε ἐναντίον του κάτι τὸ τρομερὸ καὶ μυστηριῶδες... Τί; Δὲν ἤξερε... Μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια μιὰ μέρα, γρήγορα, χωρὶς ἄλλο... Ἴσως νὰ εἶχε φανερωθῆ ἤδη τώρα... Κι' ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τρέξῃ ἕως τὴν λέσχη τοῦ Ἀντέν, καὶ νὰ ρωτήσῃ:

— Λοιπόν! Ἐξακολουθεῖτε πάντα νὰ μὲ θεωρῆτε κλέφτη;

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Ἀπὸ τὸν ἐξώστη ὁ Σεζὰρ καὶ ἡ Μαρζολαὶν ἄκουσαν τὸν θόρυβο τῆς πόρτας ποὺ ξανάκλεινε.

Ἡ Μαρζολαὶν δὲν βάσταξε πιά. Ἔτρεξε νὰ περιμένῃ τὸν Ζάκ στὸ κεφαλόσκαλο. Ἐκεῖνος ἀνέβαινε βαρειά, σταματώντας σὲ κάθε σκαλί.

Καὶ ὅταν τὸν εἶδε, τέλος, ἦταν τόσο χλωμός, τόσο ἀλλαγμένος, τὰ θολωμένα μάτια του ἔδειχναν τόσο ἐσωτερικὸ μαρτύριο, τ' ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά του τόση ψυχικὴ κούραση ποὺ ἡ Μαρζολαὶν ἔνωσε τὰ χέρια της φωνάζοντας μὲ τρόμο:

— Ζάκ μου! Ζάκ μου! Τί ἔχεις;

Μπῆκε στὸ σαλόνι ἀμίλητος καὶ σωριάσθηκε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Θεέ μου ! Ζάκ, εἶσαι ἄρρωστος; Σοῦ ἐπετέθη κανείς;... Μήπως εἶσαι πληγωμένος; Μίλησε, κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν τρόμο μου....

— Φτωχή μου Μαρζολαίν, εἶμαι χαμένος....

— Χαμένος!;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἡ ἐρωτευμένη κόμησσα

Διήγημα τοῦ Ρ. Πιεράτσι

Μὲ σαρκαστικὸ γέλοιο, ἡ Τζοβάννα εἶπε στὴν φίλη της, Ἰρένε : Σοῦ ἐπαναλαμβάνω : εἶναι πολὺ κωμικό. Φαντάζεσαι, ποτὲ ἐσὺ τὴν κόμησσα Φράνκι, πενηντάρα, νὰ ἐρωτευθῆ ἕναν νέο εἴκοσι χρονῶν ;

Ἡ Ἰρένε Μάρι σήκωσε τοὺς ὤμους :

—Εἶσαι τρελλή !

—Τρελλή, ἐγώ ; Ἐσὺ εἶσαι τρελλή ! Γιατὶ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ποὺ εἶναι ἀκόμα πιὸ κωμικό. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς ποιὸς εἶναι ὁ «μοιραῖος ἔρωτας» τῆς σεβασμίας γυναίκας.

—Κι' ὅμως...

—Ἂν θέλῃς, προσπάθησε νὰ τὸν μαντέψῃς.

—Παραιτοῦμαι.

—Εἶναι ὁ Ρόμπερτ Ταϊλορ !

Ἡ Ἰρένε Μάρι κύτταξε κατάπληκτη τὴν φίλη της.

—Ἄκουσε, φίλη μου, τῆς εἶπε : ἡ χάνω τὸ μυαλό μου ἢ ἐσὺ μὲ παίρνεις στὴν κοροϊδεία. Ἡ κόμησσα Ἰρένε ὑπῆρξε ἀνέκαθεν λογικὴ γυναίκα, τόσο ποὺ κανένας δὲν βρῆκε ποτὲ νὰ πῇ κάτι γι' αὐτὴν ὡς τώρα. Καὶ τώρα μοῦ ἀποκαλύπτεις πὼς εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τόν...

Διεκόπη πνιγμένη στὰ γέλοια. Ἡ ἄλλη κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Γέλα, γέλα ! Ἂν θέλῃς ὅμως, πάρε με καὶ στὰ σοβαρά. Ἀφότου πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὴν ὀθόνη τοῦ Τριανὸν φάνηκε ὁ ὡραῖος στάρ, ἡ Κόμησσα δὲν ξεκολλᾶ ἀπ' τὸ θέατρο. Πρώτη μπαίνει, μόλις ἀρχίσει ὁ κινηματογράφος καὶ τελευταία βγαίνει, στὸ κλείσιμό του.

—Ἴσως νὰ τῆς ἀρέσῃ τὸ φίλμ.

—Τῆς ἀρέσει ὁ Ρόμπερτ Ταϊλορ. Μόλις φαίνεται ἐκεῖνος, θαρρεῖς καὶ παθαίνει ἡ κόμησσα ἠλεκτροπληξία !

—Φαντασίες !

—Πρώτη φορὰ ἄκουσες νὰ μιλοῦν γιὰ γεροντικοὺς ἔρωτες ;

—Ὄχι βέβαια, στὴν περίπτωσή μας ὅμως πρόκειται γιὰ μιὰ φωτογραφικὴ εἰκόνα. Πῶς εἶναι ποτὲ δυνατόν ; Ὁ Ταϊλορ εἶναι ἕνας ψηλός, ὡραῖος νεανίας κι' ἂν ἦταν μὲ σάρκα κι' ὀστᾶ θὰ τὸ ἐξηγοῦσα...

—Ἄκουσε, ἄπιστε Θωμᾶ. Πᾶμε νὰ τὴν δοῦμε σήμερα... γιὰ νὰ πεισθῆς. Εἶσαι ἐλεύθερη σήμερα ;

—Ναί.

—Κι' ἐγώ, μέχρις ὡρισμένης ὥρας. Καὶ πᾶψε νὰ μὲ κυττᾶς ἔτσι. Κάποτε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κι' ἐσένα σοῦ ἄρεσαν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἱππικοῦ. Τώρα, σὲ ἀπασχολεῖ ἡ ἀεροπορία...

—Ἀνοιχτὸς οὐρανός, καθαρὸς ἀέρας. Ἀπαγορεύονται τὰ σχόλια.

—Λαμπρά. Σήμερα, λοιπόν, στὶς τρεῖς ἀκριβῶς στὸ Τριανόν. Θὰ πεισθῆς πὼς δὲν σοῦ λέω κουταμάρες.

⊞ ⊞

Στὶς 3 καὶ 10 ἀκριβῶς ἡ Τζοβάννα μὲ τὴν φίλη της κάθονταν στὴν πέμπτη σειρὰ τῶν φωτεϊγ τοῦ σινεμά. Μπαίνοντας, ἡ Ἰρένε ἄκουσε τὴν φίλη της νὰ τῆς ψιθυρίζῃ στὸ αὐτί :

—Ἐγώ σοῦ τὸ εἶπα. Εἶναι κιόλας στὴ θέση της. Ἂς καθήσουμε πίσω της. Θὰ δῆς.

Πραγματικά, μπροστὰ τοὺς καθόταν ἡ κόμησσα Φράνκι, ντυμένη μαῦρα, πολὺ κομψή, μὲ πρόσωπο νεανικὸ πλαισιωμένο ἀπ' ἄσπρα μαλλιά. Τὰ μαῦρα μάτια της ἔλαμπαν ἀπ' τὸν πυρετό.

Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν πόλη. Ἔμενε σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι, εἶχε ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο. Σπανίως ὅμως πήγαινε σὲ ἐπισκέψεις ἢ δεχόταν. Λίγα ἤξεραν γι' αὐτήν. Τὴν θεωροῦσαν ὡς λίγο ἰδιότροπη καὶ γι' αὐτὸ κινοῦσε τὴν περιέργεια ὅλων. Εἶναι πολὺ φυσικό, λοιπόν, νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἐπίμονος παρακολούθηση ὅλων τῶν παραστάσεων τῆς ταινίας ὅπου ὁ ὑπέροχος Ρόμπερτ Ταϊλορ ἐμφανιζόταν, γεμάτος πάθος στὸ πλευρὸ τῆς Ἰρὲν Ντάν, στὸ «Μεγάλο Μυστικό».

Τώρα, λοιπόν, τὴν κύτταζε κατάπληκτη κι' ἡ Ἰρένε Μάρι, μολονότι πρὸ ὀλίγου πίστευε πὼς ἡ φίλη της τὰ φανταζόταν ὅλα αὐτά. Μόλις ὅμως στὴν ὀθόνη φάνηκε στὸ πλευρὸ τῆς Ἰρὲν Ντὰν τὸ νεανικὸ πρόσωπο τοῦ Ρόμπερτ Ταϊλορ, ἡ νέα εἶδε τὴν κόμησσα Φράνκι ν' ἀνατριχιάζῃ καὶ νὰ στέκεται ὕστερα ἀκίνητη, ἄψυχη, χωρὶς ἀναπνοή.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία. Ὅταν δὲν ἐμφανιζόταν ὁ νέος, ἡ κόμησσα ἀκουμποῦσε στὴν ράχη τῆς πολυθρόνας, ἕτοιμη νὰ τιναχτῆ στὴν πρώτη ἐπιστροφή του.

Ἡ Τζοβάννα ἔσπρωχνε τὴν φίλη της μὲ τὸν ἀγκῶνα, λέγοντας : «Βλέπεις ;... Βλέπεις ;... Εἶσαι πεπεισμένη ;... Κύττα ποῦ κρύβεται !... Γιὰ ξαναπὲς πὼς εἶμαι ἐγὼ τρελλή !».

Ἡ φίλη της δὲν μποροῦσε νἀρνηθῆ πὼς τὸ φέρσιμο τῆς κομήσσης ἦταν ὁλωσδιόλου ἀνεξήγητο.

—Θὰ δῆς—σχολίαζε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ Τζοβάννα—πὼς σήμερα, αὔριο θὰ φύγῃ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Γιατὶ μονάχα ἡ κινηματογραφικὴ εἰκόνα δὲν θὰ τὴν ἱκανοποιῆ ἐπ' ἀόριστον. Ὅταν εἶναι ἕνα τέτοιο καπρίτσιο μὲ ἄφθονα χρήματα, εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἱκανοποιήσῃ κανείς.

Κι' ἡ Τζοβάννα ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ μιὰ φάρσα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ παίξῃ στὴν ἐρωτευμένη γρηά.

Εἶναι τόσο διασκεδαστικὸ νὰ παίζῃς μὲ τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων, ὅταν εἶσαι ὁλωσδιόλου ξέννοιαστος !

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ ἐρωτευμένη κόμησσα, ἀκίνητη καὶ κατάχλωμη, κύτταζε μὲ μάτια φλογισμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ τὸ χαμόγελο τοῦ Ρόμπερτ Ταϊλορ κι' ἴσως νὰ ὠνειρευόταν πὼς τὰ δροσερὰ αὐτὰ χείλη θᾶδίναν τὰ νειάτα καὶ τὴν δροσιὰ καὶ στὰ μαραμένα, δικά της χείλη...

⊞ ⊞

Ὅπως πάντα, ἡ Ἰρένε Μάρι ὑπεχώρησε στὴν ἐπιμονὴ τῆς φίλης της.

—Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθῆ ἕνα εἰσιτήριο γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό. Θὰ πᾶμε στῆς κομήσσης σήμερα τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ τὴν ἐροῦμε : γιατὶ ἀπ' τὴν μέρα ποὺ χάθηκε ὁ Ρόμπερτ Ταϊλορ ἀπ' τὴν ὀθόνη, κλείστηκε στὸ σπίτι καὶ κλαίει τὴν ἀγάπη της ἡ ἑτοιμάζει τὶς βαλίτζες της γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἴσως νὰ τοῦ γράψῃ καὶ καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ προσθέτοντας μιὰ φωτογραφία της παρμένη πρὸ εἰκοσαετίας γιὰ νὰ μὴν τοῦ κάνῃ κακὴ ἐντύπωση κι' ἴσως νὰ ἐπιτύχῃ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος. Θέλω πολὺ νὰ δῶ τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνῃ...

Πῆγαν καὶ ὁ ὑπηρέτης τὶς ὡδήγησε σ' ἕνα μισοσκότεινο σαλόνι, γεμάτο λουλούδια καὶ τὶς παρεκάλεσε νὰ περιμένουν δυὸ λεπτὰ τὴν κυρία ποὺ ἦταν ἀπησχολημένη μὲ τὸν συμβολαιογράφο της.

—Κάνει τὴν διαθήκη της εἰς ὄφελος τοῦ Ταϊλορ ! ψιθύρισε ἡ ἀδιόρθωτη Τζοβάννα στὸ αὐτὶ τῆς φίλης της. Αὐτὴ ὅμως σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένη κυττάζοντας μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης.

—Κύττα ! τραύλισε δείχνοντας μιὰ φωτογραφία ποὺ εἶχε μπρεστὰ ἕνα μάτσο τριαντάφυλλα. Κύττα : νὰ ὁ Ρόμπερτ Ταϊλορ !

Ἐκεῖνος ἦταν μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια του :

—Ὁ Ταϊλορ ! ἐπανέλαβε θριαμβευτικὰ ἡ Τζοβάννα. Ὁ ἴδιος ! Λὲς καὶ θὰ μιλήσῃ ! Εἶχα δίκηο ἢ ὄχι ;

Πλησίασαν.

—Παράξενο, εἶπε ἡ Ἰρένε Μάρι. Πῶς φορᾶ στολὴ Ἰταλοῦ ἀεροπόρου ; Ἴσως...

Διεκόπη κατάχλωμη κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Τζοβάννας.

—Θεέ μου ! τραύλισε. Διάβασε τί εἶναι γραμμένο. Ἀνήκουστο ! Μὰ τέτοια ὁμοιότης !

Κάτω ἀπ' τὴν φωτογραφία ἦταν ἡ ἀφιέρωση :

«Στὴν λατρευτή μου μητέρα—Ἔρρικος».

Καὶ πιὸ κάτω ἦταν ἕνα ἀργυροῦν μετάλλιο μὲ τὴν ἐπιγραφή :

«Λοχαγὸς Ἔρρικος Φράνκι. Εἰς μνήμην του».

ΡΙΝΑΜΑΡΙΑ ΠΙΕΡΑΤΣΙ

ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Τί ξέρεις περὶ Ἰουλίου Καίσαρος;
—Τίποτε τὸ κακό, κύριε καθηγητά.

Μορφές πού ζωντανεύουν ἀπ' τό παρελθόν

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ

('Η συνέχεια)

17.

Ἡ κυρία Τάρλεϋ ξέσπασε σ' ἕνα γέλοιο κρυστάλλινο.

—'Αγαπητέ μου Τζόμπλες... Ἔτσι σᾶς φώναξε, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Τὸ ὄνομα αὐτὸ σᾶς ταιριάζει θαυμάσια καὶ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς δὲν θὰ σᾶς φωνάζω, ἀλλοιῶς! Τί ἔλεγα ἢ μᾶλλον τί λέγατε; Ἄ! ναί... μὲ ρωτοῦσατε ἂν ἤθελα νὰ δῶ τὸ ὄνομά μου ἀνακατωμένο σὲ μιὰ ἐντυπωσιακὴ ὑπόθεση. Τίποτα δὲν θὰ μοῦ ἦταν πιὸ εὐχάριστο, ἀγαπητέ μου Τζόμπλες...

—Μὴ μὲ λέτε Τζόμπλες, εἶπε ὁ Τάρλεϋ ξερά. Μάθετε ἀκόμη, 'Ελισάβετ, ὅτι βρίσκω ὑπερβολικὸ αὐτὸ ποὺ κάνατε: νὰ προσκαλέσετε σὲ δεῖπνο καὶ σὲ χορὸ γι' ἀπόψε κάποιον ποὺ δὲν εἴχατε δῆ ποτὲ ὡς τώρα.

—Ὦ! ἂν πρόκειται νὰ γκρινιάζετε, γυρίστε στὸ Φάρνμπορω. Θὰ μοῦ λείψη πάλι ἕνας συνδαιτημών, πρᾶγμα ποὺ σᾶς εἶναι ἀδιάφορον, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος θὰ χορέψη ὅλη τὴν βραδυὰ μὲ τὴν 'Αγγέλα Μάκλετζον!

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ θυμὸς τοῦ Τάρλεϋ ἔπεσε. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μεθοδικὸς καὶ εἶχε «στερρὰν ἀπόφασιν» νὰ ἐξομολογηθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ αἰσθήματά του στὸ νέο κορίτσι ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ κάνη γυναῖκα του. Θὰ ἦταν, λοιπόν, ἐλάχιστα διπλωματικὸ νὰ ἔχη μιὰ φιλονικία μὲ τὴν 'Ελισάβετ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ αὐτή. Σκέφθηκε ὅτι ἦταν πράγματι μιὰ ἐξαίρετη γυναίκα, ὅτι ἦταν ἡ χήρα τοῦ καϋμένου τοῦ ἀδελφοῦ του Ντίκ καὶ ὅτι εἶχε ἀνάγκη τῆς ὑποστηρίξεώς της στὸ ζήτημα τῆς 'Αγγέλας Μάκλετζον.

'Η νύφη του τοῦ ἄρπαξε τὸ μπράτσο του φωνάζοντας:

—Ὦ! Θεέ μου, Τζόμπλες, ἂν δὲν ξέρη νὰ χορεύη!

—Τίποτα δὲν εἶναι πιθανώτερον, ἀπεφάνθη ὁ Τάρλεϋ μὲ κάποια ἱκανοποίησι.

'Η 'Ελισάβετ στέναξε:

—'Ελᾶτε, πέστε μου τὴν ἀλήθεια! Χόρευε πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰῶνα, θέλω νὰ πῶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἦταν νέος καὶ εὔθυμος, κι' ἐσεῖς ἀκόμα...

—Κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο Λαίηντον εἶναι!

—Ἔ καλά! 'Ο ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἤξερε χορό; 'Ελᾶτε, Τζόμπλες, μὴν εἶστε κακός. Βγάλτε με ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου: Χόρευαν;

—Ὦ ναί!

—Καλὰ ἡ ἄσχημα Τζόμπλες;

—'Ελισάβετ, σᾶς παρακαλῶ...

—Καλὰ ἡ ἄσχημα; ἐπανέλαβε ἡ νύφη του.

—Πολὺ καλά, μοῦ φαίνεται, ὡμολόγησε ὁ Τάρλεϋ μὲ δυσφορία.

—Ἄ! φώναξε ἡ νέα γυναίκα μὲ ἀνακούφιση. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν διαίσθησή μου!

'Ο Λαίηντον δὲν ἤξερε νὰ ἐξηγήση γιατὶ εἶχε δεχθῆ νὰ δειπνήση στὸ «Λούξ» καὶ νὰ χορέψη ἀργότερα, μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ τοῦ ἦταν ἐντελῶς ξένη ὅπως ἡ κυρία Τάρλεϋ.

'Αποροῦσε κι' ὁ ἴδιος, γιατὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ δεχθῆ καμμιὰ πρόσκληση ὅσον καιρὸ ἡ θέση του δὲν ἦταν σαφῶς καθωρισμένη. Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους θὰ ἔβλεπε μὲ χαρὰ θὰ τὸν εὕρισκαν ἐνοχλητικό, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ γνωρίση θὰ ἐπωφελοῦνταν κάθε εὐκαιρίας νὰ συναντηθοῦν μαζί του.

Τότε γιατὶ εἶχε δεχθῆ τὴν πρόσκληση τῆς κυρίας Τάρλεϋ; Ἐν πρώτοις γιατὶ ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ κουνιάδος της, ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ τὴν δεχθῆ. Ἔπειτα γιατὶ ἡ νέα γυναίκα ἦταν ὄμορφη καὶ εἶχε ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο. Τέλος γιατὶ ἡ Ἔβελυν δὲν εἶχε δεχθῆ νὰ ἀθετήση τὴν ὑπόσχεσή της νὰ δειπνήση μὲ τὸν Κρὶς Ἔλερσι.

'Ο Λαίηντον ἦταν ὁ ὄγδοος συνδαιτημών, στὸ «Λούξ» ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅλοι φαίνονταν πολὺ εὔθυμοι, ἐκτὸς τοῦ Τάρλεϋ ποὺ εἶχε ἕνα ὕφος ἐπίσημο ἀνάλογο μὲ τὴν πρόθεσή του νὰ κάνη πρότασιν γάμου στὴν 'Αγγέλα Μάκλετζον. 'Ο Λαίηντον, καθισμένος ἀνάμεσα στὴν κυρία Τάρλεϋ καὶ σ' ἕνα νέο μελαχροινὸ κορίτσι μὲ γαλάζια μάτια, ἄκουσε ν' ἀπλώνεται γύρω του μιὰ συνομιλία ζωηρὴ καὶ χαρούμενη. Ἡ νέα κοπέλλα ὠνομαζόταν Μάρτσια Λαίην καὶ ὁ ἀδελφός της Τόμμυ Λαίην, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ εἶχε μαλλιὰ πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὰ δικά της.

—'Ο Τόμμυ εἶναι συνθέτης, εἶπε ἡ 'Ελισάβετ, καὶ εἶναι μιὰ μεγαλοφυΐα, δὲν εἶν' ἔτσι, Τόμμυ; Κανεὶς βέβαια δὲν τὸ ξέρει καλύτερα ἀπὸ σᾶς.

'Ο Τόμμυ χαμογέλασε.

—'Ωρισμένως, εἶπε.

—Ἤμουν βεβαία, συνέχισε ἡ κυρία Τάρλεϋ, γιατὶ οἱ συνθέσεις σας δὲν μοῦ ἀρέσουν... καὶ ἀντιπαθῶ πάντα τὰ ἔργα τῶν μεγαλοφυῶν. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἁπλοῖ σκοποὶ ποὺ μπορεῖ νὰ σιγοτραγουδήση κανεὶς κάνοντας τὴν τουαλέττα του. Γι' αὐτὸ ὅταν θαυμάζω μιὰ μελωδία ξέρω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ κάτι ἀσήμαντο.

Τὸ ἤρεμο πρόσωπο τῆς 'Αγγέλας Μάκλετζον πῆρε μιὰ φευγαλέα ἔκφραση ἀπορίας. Ἦταν μιὰ ψηλὴ κοπέλλα γεμάτη ὑγεία, μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μάτια, μὲ ἐπιδερμίδα ὑπέροχη, ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἔξυπνη. Κύτταξε τὸν Τόμμυ Λαίην μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ ρώτησε:

—Δὲν μπορεῖτε, ἀλήθεια, νὰ συνθέσετε μιὰ ὄμορφη μελωδία;

'Η ἀπάντησις τοῦ νεαροῦ μουσικοῦ: «Δὲν θάθελα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ εἶμαι συνθέτης μιᾶς ὄμορφης μελωδίας» χάθηκε ἀνάμεσα σ' ἕνα γενικὸ ξέσπασμα γέλοιων.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς τὸ βλέμμα τοῦ Λαίηντον ποὺ πλανιόταν ἀνάμεσα στὴν σάλλα, καρφώθηκε στὴν Ἔβελυν. Ἦταν καθισμένη σὲ ἕνα τραπέζι μαζὶ μὲ τρία ἄλλα πρόσωπα καὶ συνωμιλοῦσε μ' ἕναν ἄνδρα ὑψηλὸ καὶ λεπτό. 'Ο Λαίηντον δὲν μποροῦσε νὰ δῆ τὸ πρόσωπό του καὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ γυρίση. 'Ο σύντροφός της θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Κρὶς Ἔλερσι καὶ ὁ Λαίηντον σκέφθηκε ὅτι εἶχε ἕνα κεφάλι ἐξαιρετικὰ μικρό, μαλλιὰ ὑπερβολικὰ ξανθὰ καὶ ἴσια καὶ ὅτι φαινόταν πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Γιατὶ ἄρεσε στὴν Ἔβελυν; Ἄκουσε ἔξαφνα τὸ κρυστάλλινο γέλοιο τῆς 'Ελισάβετ Τάρλεϋ.

—Κύριε Λαίηντον, μήπως εἴσθε μέντιουμ; Σᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ πέφτετε ἔτσι σὲ καταληψία ὅπως τώρα;

'Ο νέος στράφηκε πρὸς αὐτήν. Τὸ βλέμμα του ἦταν σκληρὸ καὶ μόνο τὰ χείλη του χαμογελοῦσαν.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε.

'Η περιέργεια τῆς κυρίας Τάρλεϋ κινήθηκε:

—Τί κυττάζετε; ρώτησε διατρέχοντας τὴν αἴθουσα μὲ τὰ μάτια. Φαινόσασταν σὰν ὑπνωτισμένος... Ὦ!

'Η Ἔβελυν στράφηκε τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Ἦταν ντυμένη μ' ἕνα φόρεμα τοῦ ὁποίου τὸ χρυσὸ ὕφασμα εἶχε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της καὶ φοροῦσε στὸν λαιμό της τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει ὁ Τζίμ Λαίηντον τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου των.

Ἔκανε ἕνα φιλικὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι στὴν Μάρτσια Λαίην ποὺ φώναξε:

—Ὦ! 'Η Ἔβελυν εἶναι ἐκεῖ κάτω μὲ τὸν Κρίς. Τοὺς εἴδες, 'Ελισάβετ; Τόμμυ, ἑτοιμάσου νὰ ἐγκαταληφθῆς! 'Ο Κρὶς θὰ ἐπιτύχη ἀπὸ τὴν Ἔβελυν ὅλους τοὺς χοροὺς ποὺ θὰ θελήση καὶ δὲν θὰ μείνη κανεὶς γιὰ τοὺς ἄλλους!

'Η 'Ελισάβετ ποὺ εἶχε κοκκινίσει, φώναξε:

—Βασισθῆτε σὲ μένα, Τόμμυ. Θὰ καπαρώσω τὸν Κρὶς γιὰ λογαριασμό μου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι χορεύει καλύτερα ἀπ' ὁποιονδήποτε καὶ γι' αὐτὸ

ἔχει τόσες ἐπιτυχίες. 'Αλλοιῶς οἱ γυναῖκες θὰ τὸν εὕρισκαν πολὺ πληκτικό. Ξέρω ὅτι εἶναι πεπεισμένος ὅτι ζητοῦμε τὴν συντροφιά του γιὰ τὸ τενεῦμα του—στὴν πραγματικότητα τὸ κάνομε μόνο γιὰ τὸν χορό του. Θὰ τοῦ πῶ καμμιὰ μερα: «'Αγαπητέ μου Κρίς, χορεύετε ὑπέροχα, ἀλλὰ προσωπικῶς, εἶσθε λίγο ἀμυδρός!».

—Ναί, μὲ κάνει πάντα νὰ σκέπτωμαι μιὰ ἀκουαρέλλα.

—Γιατί; ρώτησε ὁ Τόμμυ.

—Ξέρετε καλά: κάνουν ἕνα σχέδιο καὶ ὕστερα τὸ περνοῦν μὲ νερὸ ὡσότου ὅλες οἱ ἄκρες χάσουν τὴν ἔντασή τους. Αὐτὸ ὀνομάζεται «λαβί» καὶ ὁ Κρὶς μοιάζει μὲ λαβί!

'Η Μάρτσια Λαίην ρώτησε τὸν γείτονά της μὲ ὕφος ἀπότομο:

—Ἄκουσα καλὰ τὸ ὄνομά σας; Λαίηντον, δὲν εἶν' ἔτοι;

—Ναί.

—Εἶσθε συγγενὴς τῆς Ἔβελυν; Εἶμαι ἀρκετὰ συνδεδεμένη μαζί της, μὰ δὲν θυμοῦμαι νὰ τὴν ἄκουσα νὰ μιλῆ γιὰ σᾶς. Εἶσθε ὁ ἐξάδελφός της ἤ...

'Ο Λαίηντον γέλασε ξερά.

—Εἶμαι μέλος τῆς οἰκογενείας της, βήλωσε. Θὰ τὴν ρωτήσετε νὰ σᾶς πῆ τί βαθμὸ συγγενείας ἔχομε τὴν προσεχῆ φορὰ ποὺ θὰ τὴν δῆτε...

'Η Μάρτσια Λαίην φάνηκε νὰ ἐκπλήσσεται. Εἶχε περάσει τὸν χειμῶνα της στὴν 'Ισπανία ἀπ' ὅπου εἶχε ἐπιστρέψει μόλις τὴν προηγουμένη μέρα καὶ δὲν εἶχε ἀκούσει ἀκόμα νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ὑπόθεση Λαίηντον. Μολαταῦτα, ἔνοιωσε ἀκαθόριστα ὅτι εἶχε προχωρήσει σὲ ἐπικίνδυνο πεδίο καὶ εἶπε:

—Οἱ συγγένειες εἶναι συχνὰ ἐξαιρετικὰ περίπλοκες.

Ὕστερα στράφηκε πρὸς τὴν 'Ελισάβετ. Αὐτὴ διασκέδαζε πολύ. 'Ο Τζόμπλες εἶχε γίνει κόκκινος σὰν παντζάρι. 'Ο Ζίλ Μόπτιν καὶ ἡ γυναίκα του, οἱ ἄλλοι των συνδαιτημόνες, παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον. 'Η Μάρτσια ἦταν στενοχωρημένη καὶ ὁ Λαίηντον φαινόταν νὰ παρακολουθῆ τὴν κατάσταση μὲ ὕφος λίγο εἰρωνικό. 'Η κυρία Τάρλεϋ ἦταν γοητευμένη.

—Θὰ παρακαλέσωμε τὸν Κρὶς καὶ τὴν Ἔβελυν νὰ ἔλθουν μαζί μας, ἐδήλωσε. 'Η Ἔλεν Τέμπερλυ βρίσκεται μαζί τους καὶ τὸ κρανίο τοῦ συνοδοῦ της ἔχει ὡραιότατο σχέδιο. 'Αγαπητή μου 'Αγγέλα, θὰ χορέψετε μαζί του!

'Η 'Αγγέλα φάνηκε στενοχωρημένη: Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ χορέψη μ' ἕνα κρανίο; Ἐξ ἄλλου εἶχε ὑποσχεθῆ ὅλους τοὺς χορούς της στὸν ταγματάρχη Τάρλεϋ καὶ τὸ δήλωσε μὲ φωνὴ ἤρεμη. 'Ο Τζόμπλες ἔγινε πιὸ κόκκινος παρὰ ποτέ...

'Η νύφη του ἔγραψε βιαστικὰ μερικὲς λέξεις σ' ἕνα μενοῦ, τὸ ἔδωσε σ' ἕνα γκαρσόνι ἐξηγῶντας του σὲ ποιὸ τραπέζι ἔπρεπε νὰ τὸ πάη καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

'Ο Κρὶς Ἔλερσι πῆρε τὸ μενοῦ καὶ τὸ στριφογύρισε ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές: «Προσπαθεῖ νὰ ξεχωρίση τὴν ὑπογραφή μου ἀπὸ τὰ «ροδάκινα κομπόστα» εἶπε ἡ 'Ελισάβετ. Σὲ λίγο ὁ Κρὶς ἔτεινε τὴν κάρτα στὴν Ἔβελυν ποὺ ἔκλινε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ γκαρσόνι ἐπέστρεψε κομίζοντας τὸ μενοῦ ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὁ Ἔλερσι εἶχε γράψει: «Πολὺ εὐχαρίστως».

'Η κυρία Τάρλεϋ ἐνθουσιάστηκε. 'Η προσωπικότης τοῦ σιωπηλοῦ γείτονός της ξυπνοῦσε λίγο τὴν περιέργεια τῆς Μάρτσια Λαίην. Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι παρακολουθοῦσε τὴν ὁμήγυρη μ' ἕνα εἶδος ἀδιαφορίας. Μολαταῦτα δὲν ἦταν δειλὸς καὶ δὲν φαινόταν νὰ πλήττης. Ἦταν πεπεισμένη, ἀντιθέτως, ὅτι κάτι τὸν ἐνδιέφερε μὲ πάθος. Τὸν ρώτησε ἂν τοῦ ἄρεσε ὁ χορὸς καὶ τὴν προσκάλεσε ἀμέσως νὰ τοῦ παραχωρήση τοὺς δύο πρώτους χορούς.

'Η Μάρτσια δέχθηκε καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησή μου.

—Φοβηθῆκατε ὅτι θὰ ἀπαντούσατε ἀρνητικὰ ἂν σᾶς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια!

'Η νέα κοπέλλα ὕψωσε σ' αὐτὸν τὰ γαλάζια μάτια της ποὺ ἔρχόταν νὲ τόση ἀντίθεση μὲ τὰ ὀλόμαυρα μαλλιά της καὶ ρώτησε:

—Ποιὰ εἶναι, λοιπόν, ἡ ἀλήθεια;

—Ὑποσχεθῆτε μου πρῶτα νὰ μὴν ἀνακαλέσετε την ὑπόσχεσή σας.

—Φυσικά.

—Ἔ λοιπόν, ὁρίστε: ἔχω νὰ χορέψω δέκα χρονια!

'Η Μάρτσια ἀναπήδησε:

—Ὑψιστε Θεέ! Ποῦ ἦσασταν, λοιπόν;

Τὸ βλέμμα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Λαίηντον ἔκρυβαν κάποια εἰρωνεία, καθὼς ἀπαντοῦσε:

—Σ' ἕνα ἀγρόκτημα.

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ...

—Εἶναι ἀλήθεια δυνατὸν νὰ μὴν ἔχετε χορέψει ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια;

'Ο Λαίηντον κύτταξε τὴν Μάρτσια Λαίην ποὺ φοροῦσε μιὰ τουαλέττα κοντὴ καὶ στενή. 'Η αἴθουσα τοῦ χοροῦ γέμιζε γρήγορα. Σχεδὸν ὅλες οἱ γυναῖκες ἦταν ντυμένες κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ εἶχαν τὰ μαλλιά τους κομμένα.

'Ο Λαίηντον προσπάθησε νὰ θυμηθῆ τί φόρμα εἶχαν τὰ φορέματα τὸ 1914 καὶ ἀπήντησε:

—Ναί, ἐπὶ δέκα χρόνια.

—Τί παράξενο!

—Δὲν εἶν' ἔτσι; Θέλετε ν' ἀρχίσωμε;

—Μὰ τότε δὲν θὰ ξέρετε τοὺς νέους χορούς!

Τί χορεύατε τότε;

—Οὐάν—στέπ, μπόστον...

—Ἄ, Θεέ μου! Ἐπρός, ἂς δοκιμάσωμε!

Προτοῦ διασχίσουν τὴν αἴθουσα χορεύοντας ἡ Μάρτσια εἶχε παρηγορηθῆ. Οἱ μοντέρνοι χοροὶ ἀπαιτοῦν περισσότερο τὴν συναίσθηση τοῦ ρυθμοῦ καὶ μιὰ μεγάλη εὐλυγισία, παρὰ τὴν γνώση τῶν βημάτων. 'Ο Λαίηντον ὡδηγοῦσε τὴν νέα γυναίκα μὲ ἄνεση καὶ σταθερότητα συγχρόνως καὶ ὅταν τελείωσαν, δῆλωσε:

—Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο. Πῶς ὀνομάζετε αὐτὸν τὸν χορό;

Οἱ ὑποψίες τῆς Μάρτσια ξύπνησαν:

—Μὲ κοροϊδεύετε! εἶπε. Εἶναι ἀδύ-

Τὸ βλέμμα τοῦ Λαίηντον καρφώθηκε στὴν Ἔβελυν.

νατον νὰ μὴν ξέρετε τὸ φόξ - τρότ.

—Ἀφοῦ σᾶς εἶπα, ὅτι εἶμαι ἕνας ἄγριος.

—Ἀλήθεια ;

Ὁ Κρὶς Ἔλερσι καὶ οἱ καλεσμένοι του εἶχαν ἔλθει ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ οἱ καθρέφτες ποὺ διακοσμοῦσαν ὁλόκληρο ἕνα μέρος τῆς αἰθούσης, ἀντανακλοῦσαν τὴν Ἐβελυν. Περνῶντας μπροστά της, ἡ Μάρτσια τῆς χαμογέλασε καὶ εἶπε :

—Ἐπέστρεψε χθές.

Ὁ Λαίηντον δὲν μιλοῦσε. Παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸν Κρὶς καὶ τὴν Ἔβελυν ποὺ χάθηκαν γρήγορα ἀνάμεσα στοὺς χορευτάς.

—Ποῦ ἦταν τὸ ἀγρόκτημά σας ; ρώτησε ἔξαφνα ἡ Μάρτσια.

—Μακρυὰ ἀπὸ κάθε πολιτισμένο τόπο. Δὲν διάβασα καμμιὰ ἐφημερίδα οὔτε πῆρα κανένα γράμμα ἐπὶ δέκα χρόνια.

Τὸ νέο κορίτσι φάνηκε τόσο στενοχωρημένο ποὺ ὁ Λαίηντον ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ :

—Ὄχι, δὲν ἤμουν οὔτε σὲ φυλακή, οὔτε σὲ ἄσυλο φρενοπαθῶν. Ἤμουν πραγματικὰ σ' ἕνα ἀγρόκτημα.

—Καὶ ἐπιστρέψατε τώρα μόλις ; Ὅλα θὰ σᾶς φαίνωνται πολὺ παράξενα.

—Ναί, πολὺ παράξενα.

—Κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς φαινόμαστε διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γνωρίσατε ἄλλοτε. Γι' αὐτὸ μᾶς ἐξετάζετε μὲ τόση προσοχή ;

—Βρίσκετε ὅτι σᾶς ἐξετάζω ;

—Ναί, τὸ παρατήρησα ἀμέσως καὶ διερωτήθηκα γιατί ; Μήπως σᾶς φαινόμαστε ἐξαιρετικοί ;

—Ἔχετε ἀλλάξει. Γιατὶ οἱ γυναῖκες ἔχουν κοντὰ μαλλιά ;

—Γιατὶ εἶναι πρακτικό.

Τὴν κύτταξε λίγο εἰρωνικὰ καὶ εἶπε :

—Ἀκόμα καὶ ἕναν ἄγριο σὰν καὶ μένα, δὲν θὰ κάνετε νὰ πιστέψῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς λόγος !

Τὸ νέο κορίτσι γέλασε μὲ εἰλικρίνεια.

—Τότε, γιατὶ εἶναι ἡ μόδα. Ὁ λόγος αὐτὸς σᾶς φαίνεται πιὸ ἀληθοφανής ;

—Βέβαια.

—Πραγματικά, πιστεύω ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ ἔκοψαν τὰ μαλλιά τους γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴ μόδα ἐξακολούθησαν νὰ τὰ κόβουν γιατὶ εἶναι πρακτικό. Στὴν Ἱσπανία μὲ κύτταζαν μὲ κατάπληξη. Πέρασα ἐκεῖ τὸν χειμῶνα, πρόσθεσε καθὼς σταματοῦσαν, κι' ἔφερα ἀπὸ κεῖ τὸ σάλι αὐτό. Ἀγόρασα ἀκόμη ἕνα γιὰ τὴν Ἔβελυν. Θὰ τῆς δώσω ὡς γαμήλιον δῶρον ὅταν θ' ἀποφασίσῃ νὰ παντρευτῇ τὸν Κρίς. Τὸ περιμέναμε ὅλοι προτοῦ φύγω καὶ δὲν καταλαβαίνω γιατὶ δὲν τὸ ἀπεφάσισε ἀκόμα. Ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἦταν πολὺ δίκαιη στὴν κρίση της, προηγουμένως. Πράγματι εἶναι λίγο ποζάτος, ἀλλὰ ἔχει κάποιο κοῦρος στὸ εἶδος του.

—Ποιὸ εἶδος ;

—Εἶναι ποιητὴς καὶ τὸ τελευταῖο του βιβλίο τὸν ἔκανε τῆς μόδας. Μόνο ποὺ ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ποίηση.

—Ἀλήθεια ; εἶπε ὁ Λαίηντον. Θέλετε νὰ χορέψουμε ἀκόμα ;

Προσκάλεσε ὕστερα τὴν Βαρβάρα Μόστον. Ἦταν τόσο κουτὴ ποὺ δὲν ἔβλεπε παρὰ τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ της μὲ τὰ κόκκινα σκοῦρα μαλλιὰ ποὺ εἶχαν θαυμασίους κυματισμούς. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ σηκώσῃ τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος του καὶ μπόρεσε νὰ δῇ ὅτι τὰ ματόκλαδά της ἦταν πολὺ

Μορφὲς ποὺ ζωντανεύουν ἀπὸ τὸ παρελθὸν

βαμμένα, τὰ φρύδια της προσεκτικὰ ἀποψιλωμένα καὶ τὸ μακρὺ στοματάκι της μακιγιαρισμένο μὲ κραγιὸν πορτοκαλλί. Τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν ἦταν ντυμένη παρὰ μ' ἕνα κομματάκι τοῦλι ρόζ περλέ, μὰ ἦταν λεπτή, λυγερὴ καὶ χόρευε περίφημα. Δὲν πρόφερε οὔτε μιὰ λέξη ὅσο διήρκεσε ὁ χορὸς καὶ περιωρίστηκε νὰ ρίχνῃ, πότε - πότε, ἕνα βλέμμα ἠδυπαθὲς στὸν καβαλιέρο της. Ὅταν κάθισαν, δήλωσε :

—Δὲν χορεύετε ἄσχημα.

—Σᾶς εὐχαριστῶ.

—Καὶ ὅμως, παρὰ λίγο ν' ἀρνηθῶ τὴν πρόσκλησή σας...

Σιώπησε γιὰ νὰ τοῦ ρίξῃ ἕνα νέο βλέμμα, μὰ ὁ Λαίηντον δὲν ἀπήντησε καὶ ἡ Βαρβάρα συνέχισε μὲ τὴ συρτὴ φωνή της :

—Ἔχετε ξεχάσει πῶς φλερτάρουν ; Ἢ μήπως δὲν μάθατε ποτέ ;

Ὁ Λαίηντον τὴν κύτταξε μὲ σοβαρότητα :

—Τί γνώμη ἔχετε σεῖς ; Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε εἰδικότητα στὸ ζήτημα αὐτό.

Δὲν τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως γιατὶ τόνιζε μὲ προσοχὴ τὸ σχῆμα τῶν χειλιῶν της μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς κραγιονιοῦ μὲ χρυσῆ θήκη. Ὕστερα τὸν ρώτησε :

—Πιστεύετε ὅτι ἔχω εἰδικότητα ;

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ναί.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔκλεινε τὴν πουδριέρα της καὶ μουρμούρισε :

—Ὑποθέτω ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ μάθετε... Ὁ Λαίηντον ἄρχισε νὰ γελᾷ, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπήντησε :

Εἶμαι πολὺ βλάκας !

Ἡ Βαρβάρα Μόστιν ἄναψε ἕνα σιγαρέττο, ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα της, ἔστειλε στὸ πρόσωπό του ἕνα συνεφάκι καπνοῦ καὶ δήλωσε μὲ φωνὴ ἀργή :

—Ναί, ἔχετε αὐτὸ τὸ ὕφος... πολὺ μάλιστα.

Ὕστερα σιώπησε. Μὲ ἀνακούφιση ὁ Λαίηντον πῆγε νὰ προσκαλέσῃ τὴν κυρία Τάρλεῦ. Ἐκείνη τὴν ρώτησε :

—Μπορέσατε νὰ χορέψετε μὲ τὴν Βαρβάρα ; Εἶναι ἡ καλύτερη χορεύτρια ποὺ ὑπάρχει ἐδῶ ἀπόψε. Ἀντιθέτως, ὁ ἄνδρας της εἶναι ὁ χειρότερος καβαλιέρος ποὺ μπορεῖ νὰ βρῇ κανείς, μὰ εἶναι ἕνα ἐξαίρετο παλληκάρι. Εἶναι μόλις ἕνας μῆνας ποὺ παντρεύτηκαν καὶ ἐπέστρεψαν τώρα ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι τους.

Ὁ Λαίηντον ἔνοιωσε ἕνα ζωηρὸ συναίσθημα συμπόνιας γιὰ τὸν Ζὶλ Μόστιν Ἡ Ἐλισάβετ ἐξηκολούθησε νὰ μιλᾷ εὔθυμα, καθὼς κάθησαν ἀφοῦ τελείωσε ὁ χορός.

—Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἄρεσε ἡ Μάρτσια ; Εἶναι χαριτωμένη καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες φίλες τῆς Ἔβελυν... Ξέρετε ὅτι ἤμουν συμμαθήτρια τῆς Ἔβελυν ;

Ὁ Λαίηντον φάνηκε ἐλαφρὰ στενοχωρημένος, πρᾶγμα ποὺ ἐνθουσίασε τὴν κυρία Τάρλεῦ.

—Μὰ ναί, συνέχισε. Μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ δύσπιστο ὕφος. Δὲν συναντήθηκα μαζί της συχνὰ ἔκτοτε γιατὶ ἤμουν στὴν Αἴγυπτο κατὰ τὸν πόλεμο καὶ δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἐπέστρεψα. Ἄλλωστε ἤμουν ἡ πιὸ ἄτακτη μαθήτρια, ἐνῷ ἡ Ἔβελυν ἦταν ἡ μαθήτρια—πρότυπον...». Ξέρετε, ὅπως στὶς χρηστομάθειες !

Ὁ συνομιλητὴς πῆρε ὕφος θυμωμένο καὶ φώναξε :

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ποτὲ ἡ Ἔβελυν δὲν κρατοῦσε πόζα. Θά...

—Δὲν σᾶς εἶπα ἐγὼ ὅτι κρατοῦσε !

—Μοῦ δώσατε ὅμως νὰ τὸ ἐννοήσω !

Ἡ κυρία Τάρλεῦ ἄρχισε νὰ γελᾷ :

—Ἡ θεία μου Ἐλισάβετ, τῆς ὁποίας φέρω τὸ ὄνομα, ἰσχυριζόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ μοῦ κόψουν τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας μου. Ἴσως νὰ εἶχε δίκαιο ! Προτιμᾶτε, λοιπόν, νὰ μιλήσωμε γιὰ κοινοτοπίες ;

—Θὰ ἦταν ἴσως μονότονο...

—Ἀναμφισβητήτως. Μὰ διαπρέπω σ' αὐτό. Μολαταῦτα θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ ἐξαναγκάζωμαι στὶς κοινοτοπίες, γιατὶ ἡ ἀδιακρισία, εἶναι στὴν πραγματικότητα, τὸ μόνο ἐνδιαφέρον πρᾶγμα...

Ἔξαφνα μιὰ ἔκφρασις τρυφερότητος ἐγλύκανε τὴν εἰρωνεία τοῦ βλέμματός της καὶ ἦταν ἀρκετὰ ὄμορφη ἔτσι γιὰ νὰ ἐξημερώσῃ τὸν ἀγριάνθρωπο ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι ἦταν ὁ Λαίηντον.

—Γι' αὐτὸ καὶ θὰ φανῶ ἀδιάκριτη, συνέχισε. Γιατὶ μένετε ἀποτραβηγμένος ;

—Μένω ἀποτραβηγμένος ;

—Βέβαια καὶ τὸ ξέρετε καλά ! Γιατὶ δὲν ἐγκαταλείπεσθε ἀπλούστατα στὰ γεγονότα ;

Μεσολάβησε μιὰ παρατεταμένη σιωπὴ κι' ὕστερα ὁ Λαίηντον ἀπήντησε :

—Λυποῦμαι ποὺ ἔχω τὸ ὕφος ὅτι... ὅτι ἐξασκῶ κάποια ἐπιτήρηση.

Ἡ κυρία Τάρλεῦ κοκκίνισε ἔντονα :

—Ὦ ! δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό... Ὄχι. Ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ κοπῇ πραγματικά. Ἤθελε νὰ πῶ...

Δὲν ἤξερε πῶς νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράση της καὶ στάθηκε. Ὁ φραγμὸς ποὺ ὁ Λαίηντον ἔνοιωσε νὰ ὑψώνεται ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, χαμήλωσε μιὰ στιγμή, γιατὶ τὸν συνεκίνησε ἡ εἰλικρινὴς στενοχώρια τῆς νέας γυναίκας.

—Σᾶς παρακαλῶ, τῆς εἶπε, μὴ νομίσετε ὅτι μὲ κάνατε νὰ θυμώσω γιατὶ δὲν εἶναι ἀλήθεια.

—Καὶ ὅμως θἄπρεπε νὰ θυμώσατε τρομερά... Νὰ τί ἤθελα νὰ πῶ : γιατὶ φαίνεστε τόσο ἀπομονωμένος, ἀδιάφορος ;

Ὁ Λαίηντον ἔνοιωσε μιὰ ἔντονη ἐπιθυμία νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ, ἀλλὰ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἦταν ἀδύνατο. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ αὐτὸ ποὺ αἰσθανόταν. Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ζοῦσε σὲ μιὰ παγωμένη μοναξιά, ὅτι εἶχε χάσει κάτι ἀνεπανόρθωτα, καὶ ὅτι δὲν εὕρισκε πιὰ παρὰ μιὰ φανταστικὴ μορφὴ στὰ αἰσθήματα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν περάσει δέκα χρόνια ἄδεια... Μὰ ἡ συμπάθεια τῆς Ἐλισάβετ δὲν τὸν πλήγωνε, γιατὶ ἦταν πραγματική, γιατὶ ἀποτεινόταν ἀποκλειστικὰ σ' ἐκεῖνον καὶ ὄχι σ' ἕνα μισοσβυσμένο φάντασμα ποὺ εἶχε γνωρίσει πρὶν δέκα χρόνια.

Ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζῃ ἀπότομα. Ὁ Λαίηντον σηκώθηκε καὶ ἀπόσφερε τὸ μπράτσο του στὴ νέα γυναῖκα. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἀνακατώνονταν μὲ τοὺς χορευτάς, βρέθηκαν ἀπέναντι στὸν Τόμμυ, συνοδευόμενο ἀπὸ τὴν Ἔβελυν. Ἡ Ἐλισάβετ φώναξε ἀμέσως :

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τὸ μυστικὸ συρτάρι

Διήγημα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνρὺ Λαβεντὰν

Ὅταν ὁ κόμης Ρενὲ ντὲ Ταραλοὺ ξυπνησε, μεσημέρι πιά, καὶ εἶδε νὰ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν πολυτελεστάτη κρεββατοκάμαρα, νομισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἦταν τὸ παιχνίδι ἑνὸς ὀνείρου. Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν πρώτη του ἔκπληξη καὶ νὰ τὰ θυμηθῇ ὅλα. Πὼς δηλαδὴ ἐφθασε χθὲς στὸ Τράμπλ, στὸν ἀρχαῖο πύργο τῶν Γκατινὲ ποὺ εἶχε κληροδοτήσει ἡ μακαρίτισσα ἡ θεία του Σωβέν, πὼς κοιμήθηκε δώδεκα ὁλόκληρες ὧρες σ' αὐτὴν τὴν μεσαιωνικοῦ ρυθμοῦ κρεββατοκάμαρη καὶ πὼς εἶχε ραντεβοῦ τ' ἀπόγευμα μὲ τὸν συμβολαιογράφο τὸν Κοντὰν γιὰ νὰ κανονιστοῦν μερικὲς λεπτομέρειες καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἀπαραίτητη ὑπογραφή του.

Σηκώθηκε, ἔκανε τὴν τουαλέττα του καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ πρωϊνό του θέλησε νὰ τριγυρίσῃ τὸ σπίτι καὶ νὰ ξαναδῇ τὴν κάμαρη ὅπου πέθανε ἡ καλή του θεία, μακρυὰ του, ἀλλοίμονο, καὶ μὲ τὸν καϋμὸ ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ πιὰ τὸν ἀγαπημένο της ἀνεψιό, τὸν τελευταῖο γόνο τῆς ἱστορικῆς της οἰκογενείας. Μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια ὁ Ρενὲ ἐμπῆκε στὸ ἀπέριττο δωμάτιο τῆς μακαρίτισσας καὶ εἰλικρινῶς συγκινήθηκε μὲ τὴν ἀνάμνηση τῶν παιδικῶν του χρόνων ὅταν ἔπαιζε ἐκεῖ μέσα καθ' ὅν χρόνον ἡ ἀγαπημένη του θεία, ποὺ ἤξερε ὅλα νὰ τοῦ τὰ ἐπιτρέπῃ καὶ ὅλα νὰ τοῦ τὰ συγχωρῇ, καθόταν μπροστὰ στὸ μικρὸ γραφειάκι της καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ χαμόγελο γεμᾶτο καλωσύνη καὶ ἱκανοποίηση. Στὴν ἴδια τώρα ἐκείνη θέση κάθησε ὁ Ρενὲ καὶ παραδόθηκε στοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς του. Τὶ σκληρά, ἀλήθεια, ποὺ φέρθηκε σ' αὐτὴ τὴν ἅγια γυναῖκα ποὺ τόσο τὸν ἐλάτρευε καὶ πόσο πρόστυχος ἦταν ὁ ἐγωϊσμός του νὰ μὴν τρέξῃ στὴν ἐπιθανάτια κλίνη της γιὰ νὰ μὴν χαλάσῃ τὴν ἡσυχία του ἐνῶ ἐγνώριζε καλὰ τὶ εὐχαρίστηση θὰ ἔδινε ἡ παρουσία του στὴν ἐτοιμοθάνατη; Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὸ γραφειάκι ὑπῆρχαν τέσσερα συρτάρια. Ἀπάνω μερικὲς πέννες σκουριασμένες κοντὰ σ' ἕνα φάκελο λίγες σιάλες βουλοκεριοῦ. Τέλος πάντων τὸ ἀοχαῖο αὐτὸ ἔπιπλο φαινόταν σὰ νὰ ζοῦσε ἀκόμη τὴν τελειωμένη ζωὴ τῆς κυρίας του.

Ὁ Ρενὲ ἦταν ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πένθιμο αὐτὸ δωμάτιο, ποὺ τοῦ ἐζωντάνευε τόσο ἀμείλικτα τὶς τύψεις του, ὅταν ἄξαφνα δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὸ γέρι του ἀκούμπησε σ' ἕνα σημάτι τοῦ γραφείου καὶ μὲ τὴν πίεση αὐτὴ ἄνοιξε στὸ πλάϊ ἕνα μικό, στενό, συρτάοι μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρνε ἕνα τετράδιο δεμένο μὲ θαλασσὶ βελοῦδο.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη του ἔκπληξη, ὁ κόμης ἐπῆρε στὸ γέρι του αὐτὸ τὸ τετράδιο καὶ ἀνεγνώοισε ἀπ' τὸν τρόπο τῆς γραφῆς ὅτι εἶνε νὰ κάνῃ μὲ γυναικεῖο χειρόγραφο τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἀμέσως μυοίστηκε ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ χειρόγραφο θὰ ὑπῆρχε ἀσφαλῶς ἡ ἐξομολόγηση κάποιας ὡραίας πουντοαρισμένης ἀριστοκλῆς τοῦ ἄλλου αἰῶνα καὶ ἔτοιξε νὰ κλεισθῇ στὴν κάμαρά του ὅπου κατεβρόχθισε μὲ βουλιμίαν τὶς ἀκόλουθες σελίδες:

Παρίσι 29 Ἀπριλίου 1782.

Ἀγαπῶ τὸν κ. ντὲ Ρεμύ. Το αἰσθάνομαι, τοῦ τὸ εἶπα, τελείωσε. Καὶ ὅμως δὲν ἀγνοῶ τὶ θλίψεις προετοιμαζω γιὰ τὴν ψυχή μου. Καὶ ὅλα αὐτά, γιατί; Γιατί; Ἀ! πόσο γίνομαι ἐξω φρενῶν μπροστὰ σ' αὐτο τὸ αιώνιο καὶ μυστηριωδες γιατί, ποὺ μᾶς βασανίζει χίλιες φορες το δευτερολεπτο στὴ ζωή:

Καὶ πρῶτα - πρῶτα γιατὶ τὴν μέρα ποὺ πρωτοειδα ἐγώ ἡ Κλαίρη Σουσὲτ ντὲ Ταραλοὺ, τὸν ἱππότη, να ταραχθῶ ἔτσι ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου; Ὅταν παρουσιάστηκε αὐτος μπροστὰ μου (καὶ στὰ δάχτυλά μου) μοῦ φάνηκε ὅτι μέσα στὰ ὡραῖα του μάτια εἶχε τὴν καρδιά του— τόσο ἀστραφταν ἀπὸ μιὰ φλόγα καϋτερὴ καὶ διαπεραστικὴ ποὺ μ' ἔκαιε ὁλόκληρη.

Γιατὶ οἱ κινήσεις του νἄχουν τόσο παράξενη χάρη, γιατὶ ἡ στάση του νἆναι τοσο γοητευτικὴ; Γιατὶ να τοὺχει δώσει ὁ ἔρωτας τέτοια ὠμορφιὰ καὶ τέτοιο πνεῦμα; Ὅταν μιλάη τὰ πίνω τὰ λόγια του, κι' ὅταν χαμογελάη εἶναι σὰν νὰ κινῆ τὰ χείλη του γιὰ νὰ προσφέρῃ ἕνα γλυκὸ φιλί...

Ὅλα εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴ θυσία. Ἐπειδὴ ξέρει πὼς τὸν ἀγαπῶ, μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴν ἀγάπη μου μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πεθάνω. Πῶς τὸν περιμένω τὸν ὡραῖο αὐτὸ θάνατο, ἱππότα μου, καὶ τὶ γλυκὸ ποὺ θἆναι γιὰ μένα νὰ πέσω κάτω ἀπὸ τὰ γυτυπήματά σου σὰν ἕνας παλιὸς πολεμιστὴς ποὺ γτυπιέται κατάστηθα..

Ἀκούω ὅμως τὸ ἁμάξι τοῦ κ. ντὲ Ταραλοὺ καὶ πρέπει νὰ σταματήσω, νὰ κατεβῶ ἀπ' τὰ σύννεφα. Ὦ! Θεέ μου τὶ ἀνόητοι ποὺ εἶναι οἱ ἄνδρες μας!

2 Μαΐου 1782

Ὁ κ. ντὲ Ταραλοὺ φεύγει τ' ἀπόγευμα γιὰ τὶς Βερσαλλίες ὅπου θὰ μείνῃ πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες. Τὶ ρίγος ποὺ ταράσσει τὸ κορμί μου ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἔφθασε πιὰ ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ ποὺ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ μεγάλος μου πόθος! Καὶ δὲν ἔγει τύψεις—ὄ! ὄχι! Ὅταν πρωτόρθε μὲ ταπεινωσύνη νὰ μὲ ζητήσῃ ἀπ' τὴ μητέρα μου, ὁ κόμης, δὲν φανταζόμουνα ποτὲ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσο λίγο διάστημα ποὺ εἶναμε παντρεμμένοι θὰ μὲ ἀπατοῦσε μ' ἕνα σωρὸ θεατρίνες καὶ παλληοκόοτες Ἀ! ἐπὶ τέλους μπορῶ τώρα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ τὸν ἄντρα μου. Γιατὶ νἄχω τύψεις: Τὶ περισσότερο πρόκειται νὰ κάνω ἀπ' ὅ,τι κάνουν οἱ κυρίες ντὲ Λετράντ, Τρενσού, Νιμπέλ, Βενενσὺ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες, ποὺ ἔχουν μάλιστα ἄντρες ποὺ ἀξίζουν ὡρισμένως πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸν δικό μου;...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πῆρα ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν ἱππότη ποὺ μοῦ ἔδωσε μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀφάνταστη χαρά! Τῶχω διαβάσει ὡς τώρα τρεῖς φορὲς καὶ θὰ τὸ ξαναδιαβάσω πολλὲς ἀκόμη. Νὰ τὶ λέῃ:

«Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω, κόμησσα, μὲ πόσην ἀνυπομονησία βλέπω νὰ πλησιάζῃ μὲ τὴν ἀναχώρηση τοῦ κόμητος ἡ ὠνειρειμμένη εὐτυχία μου. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔρωτος εἶναι τώρα στὴ διάθεσή μας νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ. Πιστέψετέ με ὅλην ἀπόψε τὴν νύχτα δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ἡ ἀγαπημένη μου μορφή σας δὲν μ' ἐγκατέλειψε οὔτε στιγμή...

Λένε ὅτι τίποτε δὲν ἀξίζει ὅσον ὁ πρόλογος τοῦ ἔρωτος καὶ ὅτι ἡ πραγματοποίησις τῶν μεγαλυτέρων πόθων δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ποτὲ τὴν ἡδονὴ ἑνὸς ὀνείρου! Τὶ ψέμμα, Θεέ μου! Τὶ βλασφημία!...

Ἀπόψε θὰ εἶμαι ἀκριβῶς στὶς δέκα ἀπέναντι ἀπὸ τὸν «Δελφίνο».

Πόσον μακρυνὲς θὰ μοῦ φανοῦν, κόμησσα, οἱ ὧρες ὡς ποὺ νὰ πέσετε στὴ φλογισμένη μου ἀγκαλιά! Πρέπει νὰ σᾶς ξαναπῶ πὼς εἶσθε ἡ πιὸ ὄμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι σᾶς λατρεύω παράφορα;»

Ἔγινε!... Ἀπὸ χθὲς ἔνω ἐραστή. Ἀπὸ γθὲς ὑπάργει στὸν κόσμο ἕνας ἄνθρωπος ἕτοιμος, ἄν πρέπῃ νὰ τὸν πιστέψω, νὰ σκοτωθῇ σ' ἕνα μου νεῦμα. Μοῦ ὁρκίζεται ὅτι θὰ μὲ λατρεύῃ ὡς ποὺ νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ μὲ κάνῃ νὰ τρέμω σύγκορμη μὲ τὰ παράφορα φιλιά του. Καὶ ὅλα αὐτά γιατί; Γιατὶ τοῦ ἔδωκα λίγες ἡδονικὲς στιγμές; Τάγα τέτοιες στιγμὲς δὲν εἶνε περάσει κοντὰ σ' ἄλλες γυναῖκες; Διαμαρτύρεται ὅταν τοῦ κάνω αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις καὶ μὲ κομμένες φράσεις μὲ βεβαιώνει ὅτι πρώτη φορὰ στὴ ζωή του δοκιμάζει ἔτσι πλήρη τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία...

4 Μαΐου 1782

Εἶμαι εὐτυχής; Ναί καὶ ὄχι. Μᾶλλον ὄχι, παρὰ ναί. Σὲ ὅλα τὰ πράγματα ἐδῶ κάτω δὲν μέλει παρὰ ἡ ἀναγωγή τους. Ἡ θυσία μας ἐμένα καὶ τοῦ Ρέμυ στὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτα ἔγινε πλήρης. Καὶ νὰ ὅμως τώρα ποὺ νοιώθουμε σὰν νὰ μὴν κάναμε τίποτε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐδοθήκαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μιὰ ἄβυσσος μᾶς χωρίζει. Αὐτὸ εἶναι ἀραγε ἡ τιμωρία τῆς τρέλλας μας; Ἀγάπη! Ἀγάπη! Δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ λέξις κενή; Εἶσαι σὰν τὸν ἄνεμο ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς οὔτε νὰ δῇ οὔτε ν' ἀγγίξῃ, κι' ὅμως μᾶς γαϊδεύει τὰ κορμιά μας τόσο δυνατά; Ποῦ βρίσκεσαι λοιπὸν ἄν δὲν ἤσουν πρόχθες μέσα στὰ θολωμένα μας μάτια, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χείλη μας, στὸ γλυκαμένο μας στῆθος; Γιατὶ ὅμως τότε, ὕστερα ἀπὸ τέτοια ἡδονή, νὰ πάρω τέτοια ἀπογοήτευση;

29 Νοεμβρίου 1782 (ἕξη μῆνες ἔπειτα)

Μὲ τὸν ἱππότη εἴχαμε μείνει σύμφω-

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Ἀρχίζει νέα σειρὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφερουσῶν περιπετειῶν τοῦ

ΛΟΠΟΛΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΚΩ

(Μιὰ ἑβραϊκὴ ἱστορία)

Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει πὼς οἱ Ἑβραῖοι εἶναι ἔξυπνοι. Ἀκοῦστε ὅμως τὴν ἱστορία τοῦ Γιακὼ καὶ κρίνετε.

Ὁ φίλος μας ὁ Γιακὼ ἀποφάσισε ν' ἀσφαλίσῃ τὴ ζωή του. Ἀπευθύνθηκε λοιπὸν σὲ μιὰν ἀσφάλεια ὅπου, φυσικά, τὸν ὑπέβαλαν σὲ αὐστηρὴ ἰατρικὴ ἐξέταση.

Ἀφοῦ ὁ γιατρὸς τὸν ἐστηθοσκόπησε, τὸν ἔψαξε κλπ. τὸν ἐρώτησε:

—Σὲ ποιὰ ἡλικία πέθανε ὁ πατέρας σας;

—Ὁ καϋμένος ὁ πατέρας μου, ἀπήντησε ὁ Γιακὼ ἀναστενάζοντας, πέθανε μόλις 40 ἐτῶν.

—Κι' ἀπὸ τί ἀσθένεια;

—Ἀπὸ καλπάζουσα φθίση.

—Ὠ! Κι' ἡ μητέρα σας ζῇ;

—Κι' αὐτὴ ἡ κακομοῖρα πέθανε τριανταπέντε ἐτῶν ἀπὸ καρκίνο τοῦ στομάχου.

Καταλαβαίνετε ὅτι, ὕστερα ἀπ' αὐτά, ἡ ἐταιρία ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἀσφαλίσῃ.

Πικραμένος, συλλογισμένος, ἀντάμωσε τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα φίλο του καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του.

—Ἔκανες τέτοια βλακεία; τοῦ εἶπε ὁ φίλος του. Βρὲ ἀνόητε ἄνθρωπε, εἶχες τὴν τύχη νὰ πεθάνουν οἱ γονεῖς σου σ' ἕνα μικροχῶρι, ἄγνωστο καὶ χαμένο σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Γαλικίας. Ποιὸς θὰ πάῃ ἐκεῖ νὰ ἐξελέγξῃ τὶς πληροφορίες σου; Ἔπρεπε νὰ πῇς ὅτι οἱ γονεῖς σου πέθαναν ἀπὸ γηρατειά.

—Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Γιακώ.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα πῆγε σὲ μιὰν ἄλλη ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, ὅπου φυσικὰ τοῦ ὑποβάλλουν τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις. Μὰ ὁ Γιακὼ δὲν γελιέται πιά.

—Ὁ πατέρας μου, ἀπαντᾶ, πέθανε ὀγδόντα ἐτῶν.

—Ἀπὸ τί ἀσθένεια;

—Δὲν πέθανε ἀπὸ ἀσθένεια, ἀλλὰ ἔπεσε ἀπὸ μοτοσυκλέττα.

—Καὶ ἡ μητέρα σας;

—Ἐκείνη τὴν ἔχασα σ' ἡλικία ὀγδοντα-δυὸ ἐτῶν.

—Ἀ! καὶ πῶς πέθανε;

—Πάνω... στὴ γέννα.

νοι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔπαυε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ ν' ἀγαπάῃ τὸν ἄλλο ὅτι θὰ τοῦ τὤγραφε καθαρὰ καὶ εἰλικρινῶς. Σήμερα τὸ πρωῒ ἔπῆρα τὸ εἰδοποιητήριό του. Ποιὸν θ' ἀγαπῶ τώρα; Ποιὸς θὰ μοῦ ὁρκιστῇ ὅτι μπορεῖ νὰ σκοτωθῇ σ' ἕνα μου νεῦμα καὶ ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ ξεκρεμάσῃ γιὰ χατῆρι μου ἀπ' τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια; Ὠ! ὄχι! δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ ξαναγαπήσω ἄλλον! Θὰ μείνω πιστὴ πιὰ στὸν ἄντρα μου. Καὶ θὰ ζήσω μονάχα μὲ τὴν ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος ποὺ ἐκράτησε τόσο λίγο καὶ ποὺ μὲ ἐπρόδωσε χωρὶς κὰν νὰ σκεφθῶ νὰ τὸν προδώσω. Ἐνόμιζα ἡ τρελλὴ ὅτι εἶχα πάντοτε καιρό. Ποῦ νὰ φανταστῶ ὅτι θὰ μὲ βαρεθῇ αὐτὸς πρῶτος!...»

Ἐδῶ σταματοῦσε ἡ ἐξομολόγησις τῆς κομήσσης ντὲ Σουσὲ ντὲ Ταραλού, γιαγιᾶς τοῦ Ρενέ, ποὺ ἐπέθανε ἀπάνω στὸ ἰκρίωμα.

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Ἡ σοφία τῶν αἰώνων

—Οἱ ἀρετὲς χάνονται στὸ συμφέρον, ὅπως οἱ ποταμοὶ στὴ θάλασσα.

(Ἀραβικό)

—Εἶναι στ' ἀλήθεια τρελλὸς ὅποιος ὀδύρεται γιὰ τὴν καταστροφή, πρίν ἔλθῃ.

(Σενέκας)

—Ἀπὸ τοῦ φειδιοῦ τ' αὐγὸ πάντα φειδάκι θὰ βγῇ, ἔστω κι' ἂν τὸ κλωσσήσῃ ὄρνιθα.

(Ἀραβικό)

—Νὰ ντρέπεσαι τὸν ἑαυτό σου καὶ ποτὲ δὲν θὰ ντροπιασθῇς ἀπ' ἄλλον.

(Θεόφραστος)

—Μὴν ὁμιλῇς γιὰ τὴν εὐτυχία σου σὲ ἄνθρωπο ὀλιγώτερο εὐτυχῆ ἀπὸ σένα.

(Πλούταρχος)

—Δυσκολεύομαστε νὰ πιστεύσωμε ἐκεῖνο, ποὺ θὰ μᾶς προξενήσῃ δυσαρέσκεια ἂν τὸ πιστεύσουμε.

(Ὀβίδιος)

—Χίλιοι φίλοι εἶναι λίγοι. Ἕνας ἐχθρὸς εἶναι πολύς.

(Τουρκικὴ Παροιμία)

—Θὰ κερδίσωμε περισσότερο ὅταν δειχνόμαστε αὐτοὶ ποὺ εἴμαστε παρὰ προσπαθώντας νὰ φανοῦμε ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἴμεθα.

(Λὰ Ροσφουκώ)

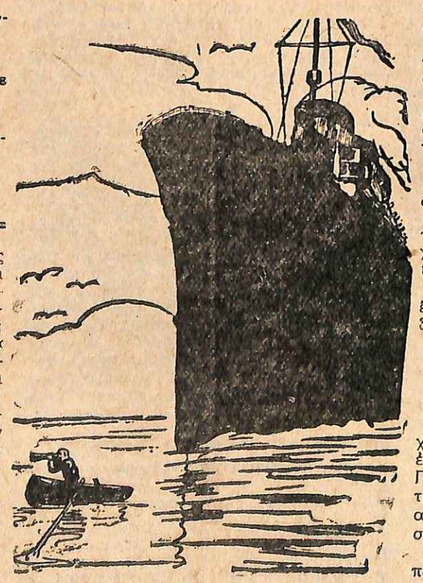

ΑΠΟΡΙΑ

—Περίεργο! Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶδα πρὸ ὀλίγου ἕνα βαπόρι στὸν ὁρίζοντα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΝΟΙΓΕ ΕΥΚΟΛΑ

Προτοῦ ὁ Ἔδισων πλουτίσῃ, ὅπως ἐπλούτισε, ἔμενε στὴν ἐξοχή. Κάποτε, ἕνας φίλος του ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν βροῦν στὸ ἐργαστήριό του, διαπίστωσε πὼς ἡ πόρτα τοῦ πιτιοῦ του ἄνοιγε πολὺ δύσκολα.

Ὁ φίλος ρώτησε τὸν Ἔδισων γιατὶ δὲν λάδωνε λίγο τὴν πόρτα του.

—Ὦ! ἔκανε ὁ Ἔδισων, δὲν εἶναι ποὺ δὲν τὴν λαδώνω, ἀλλὰ βρῆκα ἕνα μικρὸ μηχάνημα, χάρις στὸ ὁποῖο, σὲ κάθε ἀνοιγόκλειμα τῆς θύρας μου, ἀδειάζουν σὲ μιὰ δεξαμενὴ, αὐτομάτως, 50 λίτρες νερό.

▪ ▪

Ο ΝΤΕΚΑΡΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΤΟΣ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΩΝ

Μιὰ μέρα ποὺ ἔτρωγαν μαζὶ στὸ ἑστιατόριο ἕνας Γάλλος εὐγενὴς καὶ ὁ φιλόσοφος Ντεκὰρ καὶ ὁ πρῶτος παρήγγειλε λαγό, ὁ φιλόσοφος παρήγγειλε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

— Μπᾶ! ἀγαποῦν, λοιπόν, κι' οἱ φιλόσοφοι τὰ πολυτελῆ φαγητά; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ εὐγενής.

— Γιατὶ ὄχι; ἀπήντησε ὁ Ντεκάρτ. Ποιὸς σοῦ εἶπε, λοιπόν, πὼς τὰ καλὰ φαγητὰ ἔχουν γίνει μόνο γιὰ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ τοὺς κουτούς;

▪ ▪

ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Μιὰ μονομαχία ποὺ εἶχε εὔθυμο τέλος ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔκανε ὁ κόμης Σαὶντ—Μπέβ μ' ἕναν ἀνώτερο ἀξιωματικό.

Οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρες εἶχαν πάρει τίς θέσεις τους, ὅταν ἄξαφνα ἔπεσε μιὰ ραγδαιοτάτη βροχή. Ὁ κόμης Σαὶντ—Μπέβ, ἀπαθέστατος, ἀνοιξε μιὰ πελώρια ὀμπρέλλα καὶ τὴν κρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἐνῷ μὲ τ' ἄλλο κρατοῦσε τὸ πιστόλι.

Ὁ ἀντίπαλος διαμαρτυρήθηκε διὰ τῶν μαρτύρων του. Ἀλλὰ ὁ Σαὶντ—Μπέβ ἀπήντησε:

— Ἀγαπητοί μου κύριοι. Τὸ πολὺ—πολὺ μπορεῖ νὰ εἶμαι διατεθειμένος νὰ χάσω τὸ τομάρι μου, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ κρυολογήσω!

Ὅλοι μαζὶ ἔβαλαν τότε τὰ γέλια κι' ἔτσι ἀποσοβήθηκε ἡ μονομαχία κι' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἔγιναν φίλοι.

▪ ▪

ΔΙΑΚΟΠΗ ΣΧΕΣΕΩΝ

Ἡ πριγκήπισσα Ματθίλδη δὲν ἐσυγχώρησε ποτὲ τὸν Ἱππόλυτο Ταὶν γιὰ τὶς ἐπιθέσεις του ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος Γ' καὶ διέκοψε ὁριστικῶς τὶς σχέσεις της μαζί του. Ὁ Ταὶν, καταλυπημένος γι' αὐτὴ τὴ ρήξη, διηγήθηκε τὸ πάθημά του στὸ συγγραφέα τοῦ «Βίου τοῦ Ἰησοῦ».

Ὁ Ρενὰν τὸν ἄκουσε σιωπηλὸς καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου φίλε, παρηγορήσου. Ἐγὼ τὰ χάλασα μὲ μιὰ κυρία πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα Ματθίλδη.

— Ποιά; ἐρώτησε μ' ἀπορία ὁ Ταίν.

— Τὴν..... Ἐκκλησία.

ΜΕ ΤΗΝ 4Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Οἱ αἰγύπτιοι καὶ τὰ ζῶα

Ἡ 4η Ὀκτωβρίου εἶναι ὅπως γράφομε καὶ ἄλλοῦ, ἡ παγκόσμιος ἡμέρα τῶν ζώων. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ τύπος ὅλου τοῦ κόσμου ἄρχισε ἀπὸ τώρα νὰ δημοσιεύῃ ἄρθρα σχετικὰ μὲ τὰ ζῶα.

Τὸ παρακάτω ἔχει δημοσιευθῇ στὴν Ἀμερικὴ, ἀπ' ὅπου τὸ μετέφρασε τὸ μικρὸ περιοδικὸ «Ὁ Φίλος τῶν Ζώων» τὸ ἀναδημοσιεύομε δὲ κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον των ἀφήνοντας ἀνέπαφη τὴ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως.

Στὸ Δελτίον τοῦ Μουσείου Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βοστώνης ἐδημοσιεύθη μονογραφία τοῦ δόκτορος Γεωρ. Ράϊνερ, τοῦ γνωστοῦ ἀρχαιολόγου, πραγματευομένη τὴν ἱστορία ἑνὸς σκύλου, τοῦ ὁποίου αἱ ὑπηρεσίαι ἔτυχαν τῆς ἐκτιμήσεως, ἀλλὰ καὶ ἀνταμοιβῆς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς ἐποχῆς του.

Εἰς τὸ μέγα νεκροταφεῖον, πρὸς δυσμὰς τῆς Πυραμίδος, τοῦ Χέοπος, ἐν Γκίζᾳ, ἔχουν ἀνοιχθῇ διάφοροι τάφοι μασταμπά, ἀποτελοῦντες τέσσαρας ὁμάδας, εἰς κανονικῶς σχηματιζομένας καὶ διασταυρουμένας ὁδούς, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὴν ταφὴν πριγκήπων καὶ πριγκηπισσῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ὡς καὶ ἀξιωματικῶν καὶ ἄλλων προσώπων τῆς ὑπηρεσίας τῆς βασιλικῆς αὐλῆς. Εἰς τὸ τέρμα τῶν μασταμπὰ αὐτῶν, πλησίον τῆς βορειοδυτικῆς γωνίας τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, ὑπάρχει μικρὸς μασταμπά, ἀναγόμενος πιθανῶς εἰς τὴν ἕκτην Δυναστείαν (2000 - 2450 πρὸ Χριστοῦ), μία δὲ ἀπὸ τὰς πλάκας αἱ ὁποῖαι ἔχουν χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκοδόμησίν του εἶναι ἐνεπίγραφος καὶ προέρχεται ἐξ ἀρχαίου ναοῦ.

Ἡ πλάξ αὕτη, ἐκ λευκοῦ ἀσβεστολίθου, φέρει δέκα καθέτους σειρὰς λαξευτῆς ἐπιγραφῆς, διαχωριζομένας καὶ συνδεομένας ἔνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ λαξευτῶν ἐπίσης καθέτων γραμμῶν. Διαγωνίως, ἀπὸ τῆς δεξιᾶς γωνίας, ἀναπαρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ κάτι τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἶναι τμῆμα ἁλύσεως συνδεδεμένης πρὸς τὸ περιλαίμιον σκύλου.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει ὡς ἑξῆς ἐν μεταφράσει:

«Ὁ Θεός, ὁ φύλαξ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, Ἀμπουντιγιοῦ εἶναι τὸ ὄνομά του. Ἡ Μεγαλειότης Του διέταξε νὰ κηδευθῇ θρησκευτικῶς, νὰ δοθῇ φέρετρον ἐκ τοῦ βασιλικοῦ θησαυροφυλακείου, λεπτὸν λινὸν εἰς μεγάλην ποσότητα καὶ θυμίαμα. Ἡ Μεγαλειότης Του προσέφερεν ἀρώματα καὶ μῦρα καὶ διέταξε νὰ κτισθῇ τάφος ὑπὸ συνεργείου κτιστῶν. Ἡ Μεγαλειότης Του διέταξε τοῦτο διὰ νὰ τιμηθῇ ὁ σκύλος ἐνώπιον τοῦ μεγάλου Θεοῦ Ἄνουμπι».

Ὁ δόκτωρ Ράϊνερ ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὰ γεγονότα:

«Ἡ ἐπιγραφὴ ἀπετέλει μέρος παραστάσεως ὑπαρχούσης ἐπὶ τοῦ τοίχου ναοῦ—τάφου ἀγνώστου προσώπου κατοικοῦντος ἐν Γκίζᾳ, τῆς ὁποίας παραστάσεως τὸ κύριον πρόσωπον ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σκύλον του Ἀμπουντιγιού.

Ὁ σκύλος ἀνῆκε εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἐν λόγῳ τάφου, ὄχι δὲ εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ ἰδιοκτήτης θὰ ἦτο πιθανῶς πρόσωπον τῆς ὑπηρεσίας τοῦ βασιλέως, κηπουρός, κυνηγὸς ἢ σωματοφύλαξ. Κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν συνώδευε ὁ σκύλος του, ὁ ὁποῖος καὶ προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τιμηθεὶς διὰ τῆς εὐνοίας του.

Ὁ Ἀμπουντιγιού, φαίνεται, ἠμπόδιζε νὰ πλησιάζουν τὸν βασιλέα ξένα πρόσωπα καὶ διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τὸν ὠνόμασε, ὑπὸ τύπον ἀστειότητος, «σωματοφύλακά του». Καθὼς συνέβαινε καὶ μὲ ἄλλους εὐγενεῖς Αἰγυπτίους, ὁ σκύλος ἀπετέλεσε καθημερινὸν γεγονὸς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως καί, ὅταν ἀπέθανε, ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ κηδευθῇ θρησκευτικῶς εἰς ἰδικόν του τάφον, ὥστε, ὡς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων κηδευομένων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἡ ψυχή του ν' ἀποτελέσῃ, κατὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωήν, πνεῦμα τιμώμενον ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ. Τοιουτοτρόπως εἰς τὸν μεταθανάτιον κόσμον ἡ μελλοντική του ὕπαρξις θὰ εἶχεν ἐξασφαλισμένην τὴν παρὰ τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι ὑπηρεσίαν, μαζὶ μὲ τὸν κύριον τοῦ ζώου. Ὅταν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἰδιοκτήτης διεκόσμησε τὸν τάφον του, ἀπεικόνισεν ἑαυτὸν μαζὶ μὲ τὸν σκύλον ὁ ὁποῖος προεκάλεσε τὴν βασιλικὴν εὔνοιαν, ὑπεράνω δὲ τῆς ἀπεικονίσεως τοῦ σκύλου ὑπέγραψε τὴν ἀξιομνημόνευτον τιμὴν τὴν ὁποίαν ἀπένειμεν εἰς τὸ ζῶον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης».

Ὁ σκύλος καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κυνηγετικός, τῆς ράτσας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε ὁ Ἀμπουντιγιού, ἔπαιζε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν βασιλέων καὶ ἄλλων εὐγενῶν ὅλων τῶν περιόδων τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου. Δὲν εἶναι, συνεπῶς, ἐκπληκτικὸν τὸ ὅτι συχνὰ εἰς τὰ ἀνάγλυφα τὰ κοσμοῦντα τοὺς τοίχους τάφων συναντῶνται ἀπεικονίσεις ζώων. Διὰ τῶν ἀναπαραστάσεων αὐτῶν παρουσιάζετο ἡ ἐπὶ τῆς γῆς καθημερινὴ ζωὴ τῶν προσώπων διὰ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο. Ἐκ πολλῶν τοιούτων ἀπεικονίσεων καὶ ἄλλων γεγονότων καθίσταται προδῆλον ὅτι κατὰ τὴν αἰγυπιακὴν ἀντίληψιν ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ ἦτο ἐπανάληψις τῆς ἐπιγείου. Τοιουτοτρόπως ἐξηγεῖται διατί ὁ σκύλος ἦτο κάτι ὅλως φυσικὸν εἰς τὰς ἀπεικονίσεις τῆς ζωῆς, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, τοὺς ὑπηρέτας καί, ἀκόμη, τὰ ἀγαπητὰ ἀντικείμενα. Ἡ νεοευρεθεῖσα ἐπιγραφὴ ἔχει τοῦτο τὸ καινοφανές, ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται σκύλος, τιμηθεὶς τόσον ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ τόπου του, ὥστε ἡ Μεγαλειότης Του νὰ διατάξῃ θρησκευτικὴν ταφὴν ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου. Τοῦτο δὲ ἔγινε διὰ νὰ λάβῃ ὁ σκύλος τιμωμένην ψυχὴν ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ τῶν ζώντων νεκρῶν.

Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅτι ἡ ψυχή του ὡς σκύλου θὰ ἐγίνετο ἀντικείμενον ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης, παρομοίας πρὸς ἐκείνην τῆς ὁποίας ἀπήλαυσε κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν του ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ κυρίου του.

Διάφορα

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥΣ

Μετὰ τὴ θεία λειτουργία τῆς Κυριακῆς ὁ κύριος Τζόνς παρατήρησε στὸν κύριο Μπράουν.

—Δὲ βλέπω τὸν νέο πάστορα τῆς ἐνορίας μας καλλίτερο ἀπὸ τὸν παλιό.

—Οὔτε κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ κύριος Μπράουν.

—Τοῦ χρειάζονται εἴκοσι λεπτὰ γιὰ νὰ μὲ κοιμήσῃ, ἐξακολούθησε ὁ κύριος Τζόνς, ἐνῷ ὁ παλιὸς μὲ κοίμιζε σὲ δέκα λεπτά.

▪ ▪

ΕΛΥΘΗΚΕ Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ Τόμυ κύτταξε σκεφτικὸς τὸν πατέρα του τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγε τὴν πουτίγκα του.

—Μπαμπά, τὸν ρώτησε. Μήπως ἡ κοριν-θιακὴ σταφίδα ἔχει ἕξη πόδια;

—Φυσικὰ ὄχι παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε γελώντας ὁ πατέρας του.

—Ἔ, τότε πατέρα, τοῦ ἐξήγησε ὁ γυιός του, φάγατε μιὰ κατσαρίδα.

▪ ▪

ΤΟΣΟ ΛΕΠΤΟΙ...

—Φίλε μου οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου σου εἶναι λεπτοί, παρατήρησε ὁ ἐπισκέπτης. Θὰ μπορῇς ν' ἀκοῦς τὸ ραδιόφωνο τοῦ γείτονά σου ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο σὰν νὰ βρίσκεται στὸ δικό σου.

—Εἶναι τόσο πολὺ λεπτοὶ ὅσο δὲν φαντάζεσαι. Καὶ προσθέτω! ὅταν μὲ πιάνῃ πονοκέφαλος ὁ συγκάτοικός μου τοῦ διπλανοῦ δωματίου παίρνει δυὸ ἀσπιρίνες.

▪ ▪

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΤΩΞΕΡΕ

Εἶναι μεσάνυχτα καὶ κάποιος χτυπᾶ τὴν πόρτα τοῦ δορος Ρίκετ.

—Τί τρέχει λέγει αὐτὸς θγάζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκαμάρας του.

—Μὲ δάγκωσε ἕνα σκυλί, λέει ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης.

—Δὲν ξέρετε ὅτι δέχομαι μονάχα ἀπὸ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα ὡς τὰς ἕξ;

—Ἐγὼ τὸ ξέρω, γιατρέ μου, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ποὺ μὲ δάγκωσε δὲν τὸ ἤξερε!...

Γυναικείες σελίδες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ φίλη μου στὸ καινούργιο σπίτι, ὅπου ἔχει μετακομίσει ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου. Εἶχε βαρεθῆ πιὰ τὸ παλιό της διαμέρισμα καὶ ὅλα τῆς ἔφταιγαν: ὅλα ἦταν «ἄβολα, πληχτικά, ἀπαίσια». Τώρα ποὺ εἶχε βρῆ ἕνα «θαυμάσιο σπιτάκι» ὅπως μοῦ ἔγραφε, πῆγα νὰ τὴν δῶ ἐπὶ τέλους χαρούμενη.

Μὰ κατάλαβα ὅτι οἱ ἐλπίδες μου πήγαιναν ἄδικα. Μόλις τὴν ἀντίκρυσα, κατάλαβα ἀπὸ τὸ θλιμμένο βλέμμα της ὅτι ὅλα ἔμεναν ἴδια. Μὲ κύτταξε κι' ἐκείνη μελαγχολικά.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητή μου, μοῦ εἶπε. Τὴν πρώτη ἑβδομάδα ὅλα μοῦ φαίνονταν διαφορετικά. Καὶ ὁ δρόμος ἥσυχος καὶ τὸ διαμέρισμα βολικὸ κι' εὐρύχωρο, κι' οἱ ἔνοικοι τῶν ἄλλων διαμερισμάτων εὐγενικοὶ καὶ καλοὶ κι' ἡ θυρωρὸς ἀκόμα ἦταν συμπαθητική. Τώρα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὶ συμβαίνει: Νομίζει κανεὶς πὼς μέσα στὶς εἴκοσι αὐτὲς μέρες κι' ὁ δρόμος ἄλλαξε, καὶ τὰ δωμάτια γέμισαν πλήξη καὶ μελαγχολία καὶ οἱ ἔνοικοι τοῦ ἐπάνω πατώματος δὲν ὑποφέρονται πιὰ γιατὶ ἦλθαν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ποὺ παραθέριζαν καὶ μετέβαλλαν τὸ σπίτι σὲ θηριοτροφεῖο καὶ ἡ κόρη τοῦ κάτω πατώματος πηγαίνει στὸ Ὠδεῖο καὶ στριγγλίζει ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ..... Θαρρῶ πὼς θὰ τρελλαθῶ.... Πῶς θ' ἀνθέξω ἑνδεκα μῆνες σ' αὐτὸ τὸ παληόσπιτο ποὺ σὲ βαραίνει ἡ πλήξη σὰν βραχνᾶς! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς γίνεται αὐτό: τὶς πρῶτες μέρες νὰ τὰ βρίσκω ὅλα ὡραῖα καὶ ὕστερα ὅλα νὰ μ' ἐκνευρίζουν.....

Ἐγώ, ὅμως, τὸ καταλάβαινα περίφημα: γιατὶ τὶ ὠφελεῖ ν' ἀλλάξωμε σπίτι ὅταν κουβαλοῦμε καὶ στὴν νέα μας κατοικία τὴν ἴδια ἀψίκορη κι' ἀνικανοποίητη καρδιά; Τὶς πρῶτες μέρες, βέβαια θὰ μᾶς ζαλίσῃ λίγο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος, θ' ἀντικρύσωμε νέα πρόσωπα, νέα πράγματα, νέον ὁρίζοντα καὶ θὰ ξεχάσωμε πρὸς στιγμὴν τὴν πλήξη καὶ τὴν ἀνία ποὺ μᾶς βασανίζουν συνήθως.

Μὰ ὅταν περάσουν λίγες μέρες καὶ τὰ συνηθίσουμε κι' αὐτὰ καὶ δὲν μένει πιὰ τίποτα τὸ καινούργιο ποὺ νὰ τραβᾷ τὸ ἐνδιαφέρον μας, μᾶς ξαναπιάνει πάλι ἡ παληὰ μελαγχολία καὶ νομίζομε ὅτι φταίει τὸ σπίτι καὶ νομίζομε ὅτι φταῖν οἱ ἄνθρωποι καὶ νομίζομε ὅτι φταῖνε ὅλα.....

Καὶ δὲν καταλαβαίνομε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ φταίει τὸ κρύβομε μέσα μας καὶ τὸ παίρνομε πάντα μαζί μας: Εἶναι ἡ καρδιά μας ποὺ, ὅπως ὅλες οἱ ἀνθρώπινες καρδιές, ζητᾷ τὴν ἀέναη ἀλλαγὴ καὶ κυνηγᾷ τὸ ἀνεκπλήρωτο καὶ μένει πάντα ἀνικανοποίητη καὶ πάντα ζητᾷ νὰ πληρώσῃ κάποιο κενὸ ποὺ δὲν γεμίζει ποτέ.....

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ

Τὰ πλεχτὰ κατακτοῦν ὁλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος στὴν μόδα. Οἱ διακοπὲς στὴν ἐξοχὴ ἐπέτρεψαν στὶς ἐργατικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες νὰ εὕρουν ἕνα σωρὸ νέες καὶ πρωτότυπες «πλέξεις» μὲ τὶς ὁποῖες κατασκευάζουν φορέματα, ταγιέρ, μαντώ, κάπες μπλοῦζες, βραδυνὲς τουαλέττες, καπέλλα, ὅλα τὰ εἴδη τῆς γυναικείας κομψότητος.

Δύο χαριτωμένα καὶ πρακτικὰ μαντὼ γιὰ κορίτσια 14—16 χρόνων.

Ὁ θρίαμβος αὐτὸς τοῦ πλεχτοῦ ὀφείλεται ὄχι μόνο στὴν ποικιλία τῶν «πλέξεων» μὰ καὶ ἀκόμη στὴν ὡραία γραμμὴ σιλουέττας ποὺ κατώρθωσαν νὰ τοῦ δώσουν.

Τὰ πλεχτὰ φορέματα ἔχουν τὴν ἴδια κοὺπ ὅπως καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ ὕφασμα. Τὰ ἐργάζονται ἐξ ἴσου μὲ πιέττες μὲ νερβοὺρ, μὲ ἀπλικασιόν, ἐνκρουστασιὸν κλπ. Τὰ γαρνίρουν ἐπίσης μὲ τρέσες, γαλόνια, κουμπιά, βελούδινα καὶ γούνινα ἀξεσουάρ.

ΜΑΝΤΩ

Τὰ πλεχτὰ μαντὼ εἶναι διαφόρων εἰδῶν. Βλέπομε τρουὰ-κὰρ εὐρύχωρα πίσω καὶ τὸ φάρδος αὐτὸ δίνεται ἀπὸ πιέττες ἀσιδέρωτες ἐπάνω ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἄλλα τρουὰ-κὰρ ἐφαρμοστὰ στὸ σῶμα, χωρὶς ζώνη ποὺ κουμπώνουν λίγο κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Μερικὰ μαντὼ σπὸρ γίνονται ἀπὸ μαλλὶ σινὲ καὶ σὲ τόνους γκρὶ-μπλὲ ἢ μαραμμένου φύλλου. Ἔχουν συνήθως καὶ μεγάλες τσέπες. Κάτι χονδρὲς βελονιὲς μὲ μαλλὶ διαφορετικοῦ χρώματος ὑπογραμμίζουν συχνὰ τὶς πιέττες καὶ τὶς ντεκοὺπ τῶν μαντὼ σπόρ.

Γιὰ τὰ ταξίδια ὑπάρχουν πολὺ ὡραῖα μαντὼ τρουὰ-κὰρ ἴσια, πλεγμένα μ' ἕνα χονδρὸ μαλλὶ ἀνάμικτο, μὲ μικρὰ ρεβὲρ. Τὰ φοροῦν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα φόρεμα ἀντιθέτου χρωματισμοῦ πλεγμένο μὲ μαλλὶ μονόχρωμο.

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΠΟΡ

Τὰ ἀνσάμπλ ποὺ εὐνοοῦνται πολὺ γιὰ ὅλα τὰ σπὸρ ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται σὲ χρωματισμοὺς διάφορους. Π. χ. μιὰ πλεχτὴ ζακέττα κιτρινη θὰ φορεθῇ ἐπάνω ἀπὸ μιὰ φοῦστα μαρὶν ἐνῷ ἡ μπλούζα ποὺ τὴν συνοδεύει θὰ γίνῃ ἀπὸ μαλλὶ κίτρινο καὶ μπλέ.

Μιὰ πλεχτὴ φοῦστα σκωτσέζικη ρούϊγ καὶ νὲγκρ συμπληρώνεται μὲ μπλοῦζα ρούϊγ μονόχρωμη.

Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀπαραίτητο τὰ διάφορα τεμάχια τοῦ ἀνσάμπλ νὰ εἶναι ὅλα πλεχτά. Γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς συνδυάζονται ἀνάμικτα μὲ ὑφάσματα. Ἔτσι ἕνα πλεχτὸ φόρεμα, μπορεῖ νὰ φορεθῇ πότε-πότε μὲ μιὰ βέστα βελούδινη σὲ χρωματισμὸ ἀντίθετο ἢ μιὰ βέστα δερμάτινη.

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Κατὰ γενικὸν κανόνα, τὸ πλεχτὸ φόρεμα εἶναι ἐφαρμοστὸ στὸ σῶμα μὲ κάποιο σχετικὸ φάρδος πρὸς τὸ κάτω μέρος.

Τὸ χαρακτηριστικώτερο σημεῖο τῶν φορεμάτων αὐτῶν ποὺ ἔχουν τόσο διακριτικὴ γραμμὴ ὀφείλεται στὴν ἴδια τὴν πλέξη, ποὺ εἶναι συνήθως πολὺ ἐπιμελημένη μὲ γραμμὲς κάθετες μὲ διάφορα «ἀζουρὲ» ἀνάμεσά τους ποὺ δίνουν ἐλαφρότητα στὸ πλεχτό. Βλέπομε ἀκόμη ἀνάλαφρα λουλούδια, διαγώνιες γραμμές, τρίγωνα ποικιλόχρωμα. Ἡ ὁμοιόμορφη πλέξη δὲν συνηθίζεται πολύ, ἐκτὸς, φυσικά, ὅταν πρόκειται γιὰ χονδρὰ μαντὼ σπὸρ φτιαγμένα ἀπὸ πολὺ χονδρὸ μαλλί.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ ἀπογευματινὰ πλεχτὰ φορέματα γίνονται σὲ πολὺ προσεγμένες «πλέξεις» καὶ παρουσιάζουν ἐφφὲ μὰτ καὶ ἐφφὲ «ἀζουρέ». Βλέπομε μιὰ ἀπογευματινὴ τουαλέττα ἀπὸ πράσινο μαλλί, τῆς ὁποίας τὸ ἀμπιεσμὰν καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μανικιῶν εἶναι ἐργασμένο μὲ ἀζοὺρ Βενετίας.

"Ενα ἀπογευματινὸ φόρεμα πολὺ ἀμπιγιὲ ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῇ καὶ γιὰ βράδυ ἀποτελεῖται ὅλο ἀπὸ «γκιποὺρ» πλεγμένη μὲ μαλλὶ μαῦρο. Φαρδαίνει ἐλαφρὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ εἶναι ἀρκετὰ μακρύ, ἕως τὸν ἀστράγαλο σχεδόν. Τὰ μανίκια εἶναι μακρυὰ καὶ στενά. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ γαρνίρεται μ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι ποὺ κλείνει ἐμπρὸς μ' ἕνα μπουκέτο κόκκινα λουλούδια. Μιὰ ζώνη ἀπὸ δέρμα γυαλιστὸ μαῦρο περιβάλλει τὴν μέση.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Γιὰ τὸ βράδυ, τὸ μαλλὶ ἀντικαθίσταται μὲ μετάξι. Τὰ βραδυνὰ ταγιὲρ πλέκονται μὲ μετάξι μαῦρο ἢ μπλὲ-νουΐ. "Αλλα πάλι βραδυνὰ φορέματα πλέκονται μὲ χρυσαφὲς ἢ ἀσημένιες κλωστὲς καὶ ἔχουν θαυμασία ἐμφάνιση.

Οἱ πλεχτὲς τουαλέττες ποὺ προορίζονται γιὰ πολὺ ἐπίσημες ἐμφανίσεις γίνονται χωρὶς μανίκια, μὲ μικρὲς ἐπωμίδες καὶ ντεκολτὲ πολὺ τονισμένο. Φοριοῦνται χωρὶς ζώνη καὶ ἐφαρμόζουν στενὰ στὸ στῆθος καὶ στοὺς γοφοὺς γιὰ νὰ φαρδαίνουν λίγο-λίγο ἀπὸ τοὺς γοφοὺς ἕως κάτω πρᾶγμα ποὺ τοὺς δίνει ὡραῖο στύλ. Οἱ χαριτωμένες αὐτὲς τουαλέττες γαρνίρονται μὲ ἀζοὺρ σὰν δαντέλλες πολὺ ἐλαφρές.

Γίνονται συνήθως σὲ δυὸ χρωματισμούς. Σὲ ἕνα φόρεμα μπλὲ μὲ πολὺ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, ἡ φαρδειὰ φούστα ἐνκρυστάρεται μὲ λωρίδες βιὲ-ρὸζ ποὺ γίνονται φαρδύτερες ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὰ κάτω.

"Αλλη τουαλέττα πλεγμένη μὲ μετάξι μαῦρο πολὺ διαφανὲς ἔχει σκορπισμένα ποῦ καὶ ποῦ λουλούδια πλεγμένα μὲ μετάξι κόκκινο.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οἱ μπλοῦζες γίνονται σχεδὸν ὅλες μὲ μπάσκα, σὲ ἁπλῆ φόρμα, μὲ μανίκια μακρυὰ καὶ ἐφαρμοστὰ ποὺ σχηματίζουν συχνὰ ραγκλάν. Ντεκολτὲ ἐλάχιστο ἢ καθόλου μὲ ρεβὲρ.

Ἡ μεγάλη φανταιζὶ τῶν μπλουζῶν αὐτῶν ἔγκειται κυρίως στὴν ποικιλία τῶν χρωμάτων. Οἱ περισσότερες μπλοῦζες τῆς τελευταίας μόδας ἔχουν ράχη καὶ μανίκια ὁμοιόχρωμα ἐνῷ τὸ ἐμπρὸς μέρος, τὸ ἀμπιεσμάν, οἱ τσέπες, ὁ γιακᾶς, οἱ μπάντες κλπ. εἶναι σὲ διαφορετικὸ χρώματα.

Μιὰ μπλοῦζα πλεγμένη μὲ μαλλὶ ρούϊγ καὶ μαρὶν ἔχει τὴν πλάτη, τὸ ἀμπιεσμὰν καὶ τὰ μανίκια ρούϊγ ἐνῷ τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς μπλούζας ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμὰν καὶ κάτω εἶναι μαρίν.

Τὰ πλεχτὰ ζιλὲ ἐπίσης γίνονται σὲ δυὸ χρωματισμοὺς ἀντίθετους καὶ πάντοτε ζωηροὺς λ. χ. πορτοκαλλὶ καὶ πράσινο.

"Ας προσθέσωμε, τέλος, ὅτι τὸ χρῶμα τῆς μόδας γιὰ τὶς μπλοῦζες εἶναι τὸ θαλασσὶ μὲ τὸ ὁποῖο συνδυάζεται τὸ κίτρινο ποὺ σχεδιάζει στὸ γαλάζο φόντο μεγάλα τετράγωνα μὲ λεπτότατες γραμμές.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τὰ πλεχτὰ καπέλλα κατὰ κανόνα δὲν εἶναι ἀμπιγιὲ καὶ ταιριάζουν κυρίως στὰ σπὸρ καὶ στὰ ταξίδια. Μένουν πάντα στὴν κατηγορία τῶν μπωνέ, τῶν κασκέτων, τῶν μπερέ. Κυρίως ἐπικρατοῦν τὰ μπωνέ, τὰ ὁποῖα βλέπουν τὰς διαστάσεις των νὰ μεγαλώνουν τὸ ἐφετεινὸ φθινόπωρο.

ΚΟΚΕΤΑΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Γιὰ τὰ φορέματα τοῦ σπιτιοῦ σας, κυρίες μου, τὰ ντεζαμπιγιέ σας τὶς λιζὲζ σας κλπ. θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα μαλλὶ λεπτὸ καὶ μαλακὸ σὲ χρώματα παστέλ: ρόζ, θαλασσί, μώβ, πράσινο ἀνοιχτό.

Εἶναι ἐπίσης χαριτωμένες καὶ οἱ μικρὲς πλεχτὲς κάπες, οἱ ὁποῖες στὸ ἐσωτερικό τους ποὺ γίνεται σὲ διαφορετικὸ χρῶμα, κρύβουν μιὰ μικρὴ τσεπούλα γιὰ τὸ μαντηλάκι σας.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

Οἱ περισσότερες γυναῖκες μὴ ἔχοντας ἀπὸ ἄγνοια σχηματίσει σαφῆ καὶ πραγματικὴ—ὰς τὴν ποῦμε ἔτσι— αἰσθητικὴ συνείδηση παρασύρονται πολλὲς φορὲς σὲ δαπανηρὲς μέν, ἀλλ' ἄστοχες μεθόδους θεραπείας τοῦ ὁποιουδήποτε ἀντιαισθητικοῦ ἐλαττώματος, τῶν ἐκ μέρους διαφόρων ἐπιτηδείων, μὲ ἀποτελέσματα μᾶλλον καταστρεπτικὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία. Μόνον μὲ τὴν γνῶση τῆς πραγματικῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας ὅσον ἀφορᾷ τὰ διάφορα ζητήματα καλλωπισμοῦ κι' αἰσθητικῆς, ἡ ἀγωγεία θὰ γίνῃ ἀνίκανος νὰ σᾶς παρασύρῃ σὲ πολυδάπανες κι' ὀδυνηρὲς θεραπείες μὲ ἀποτελέσματα συχνὰ ὀλέθρια. Αὐτὸν τὸν σκοπό, καθὼς ἐγράψαμε κι' ἄλλοτε, ἐπιδιώκει ἡ παροῦσα στήλη. Μὲ τὴν ἐκλαΐκευση δηλ. τῶν διαφόρων εἰδικῶν τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῶν συχνῶν δερματικῶν παθήσεων ν' ἀποκτήσετε τὶς ἀναγκαῖες γνώσεις καὶ νὰ γνωρίσετε τὰ πρόχειρα ἀλλ' ἀσφαλῆ ἐπιστημονικὰ μέσα γιὰ τὴν πρόληψη καὶ καταπολέ-

Δυὸ θαυμάσια πλεχτὰ μοντέλλα: Μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα πλεγμένη μὲ μετάξι μαῦρο μὲ ἀντρεντὲ πλεχτὰ ἀπὸ χρυσὲς κλωστές.— Ἕνα φόρεμα πλεγμένο μὲ μαλλὶ μπλὲ μαρὶν μὲ ρίγες πράσινες.

μησιν τῶν παθήσεων αὐτῶν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ ψευτοϋποσχέσεις.

Δυστυχῶς οἱ περισσότερες κυρίες —καὶ αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐξ ἀγνοίας—νομίζουν ὅτι οἱ ἀνοικτοὶ πόροι κ' οἱ ἐλάχιστες ρυτίδες εἶναι τὸ μόνο ποὺ πρέπει μὲ κανένα μαγικὸ φάρμακο νὰ θεραπευθῇ, ὁπότε κ' ἡ ὁμορφιά των θἆναι πλήρης. Δὲν διαβάζω τίποτε ἄλλο στὶς τόσες ἐπιστολὲς ποὺ παίρνω, οὔτε ἀκούω τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἰδιαιτέρας μου πελατείας ἀπὸ τὸ «γιατρέ μου, εἶμαι ἀπελπισμένη γιατὶ τὸ δέρμα μου ἔχει ἀνοικτοὺς πόρους κ' ἄρχισαν νὰ φαίνωνται καὶ δυὸ ρυτίδες στὸ στόμα ἢ στὰ μάτια κ.λ.π. Αὐτὰ τὰ δυὸ μόνον ἀντιαισθητικὰ ἐλαττώματα συγκεντρώνουν ὅλην τὴν προσοχήν των καὶ προκαλοῦν τὴν ἀπελπισίαν των, κ' ἅς πρόκειται συχνὰ γιὰ ἕνα δέρμα ξηρὸ ποὺ δείχνει γηρασμένο πρόσωπο καὶ ποὺ στὰ τριάντα καὶ λιγώτερα ἀκόμα χρόνια τους φαίνεται σὰν δέρμα ἐξηντάρας. Καὶ τότε μάταια ἀρχίζει ἡ ἀτέλειωτη δοκιμὴ κάθε εἴδους κρέμας ἢ μυστηριώδους ἀπὸ κουκιὰ καὶ φιλντισένια κουμπιὰ καλλυντικοῦ τοῦ κάθε κουρέως ἢ ἐμποράκι τῆς τάδε χανούμ κ.τ.λ., ποὺ εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς στὶς περισσότερες θἆναι γνωστά, γιατὶ ἄλλες πιὸ λίγο κ' ἄλλες πιὸ πολὺ ὅλες θἆχετε πέσει θύματα. Κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ οἱ περισσότερες θεωροῦν τὸ δέρμα σὰν κάτι ἄσχετο μὲ τ' ἄλλα ὄργανα τοῦ σώματος, σὰν ἕνα ἁπλὸ σκέπασμα τῆς σάρκας. Ἀγνοοῦν ὅτι τὸ δέρμα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ λεπτότερα ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι ἕνα σπουδαῖο ὄργανο ὅπως τὸ σκότι, τὰ νεφρά, ἡ καρδιὰ καὶ τὰ πνευμόνια. Δηλ. ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνεργητικὰ καὶ παραγωγικὰ ὄργανα, γιατὶ αὐτὸ παράγει τὸν ἱδρῶτα, τὶς λιπαρὲς ἐκκρίσεις, τὰ νύχια, τὶς τρίχες, κ' εἶναι συγχρόνως ὁ ρυθμιστὴς τῆς σωματικῆς θερμοκρασίας. Ὅτι εἶναι τέλος συσχετισμένο μὲ τὴν γενικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, γι' αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ λίαν εὐαίσθητο σ' ὅλες τὶς διάφορες γενικὲς παθήσεις του.

Στὸ ἑπόμενο θὰ συνεχίσω.

Δερματολόγος Ἰατρὸς Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Κάτι σὰν προμήνυμα βροχῆς
μοιάζει νὰ πλανιέται στὴν ἑσπέρα
ἄκου, στὸ μεγάλο δάσος πέρα
σιγανὰ λογάκια προσευχῆς.

Θλιβερή, στὸ βάθος τ' οὐρανοῦ,
πρόβαλε ἡ γαλήνη τῆς Ἑκάτης
(Μοῦσες πῶς μπορεῖς τὰ μυστικά της
νὰ τὰ ξεδιαλύνῃς μὲ τὸ νοῦ).

Μάτια καὶ παράθυρα, κλειστά.
Ἔρημος ὁ δρόμος. Πᾶμε μόνοι
Τ' ἀγεράκι κάποτε θυμώνει
ποὺ... εἶν' ἔτσι τὰ χέρια μας ζεστά...

Τραγουδᾷ ἡ βροχὴ μ' ἀργὸ σκοπό:
«κάποτε κι' ἡ νιότη θὰ πετάξῃ».
Πάνω στῶν μαλλιῶν σου τὸ μετάξι,
γράφω μὲ φιλιὰ τὸ «σ' ἀγαπῶ!»

Τραγουδᾷς μὲ πάθος, σιγαλά.
Σφιχταγκαλιασμένοι χέρι-χέρι
πᾶμε, κυνηγώντας ἓν' ἀστέρι
ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὰ νέφη καὶ γελᾷ..

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

Ν. Ἰωνία 22-11-36

Ἐκεῖνος ποὺ ἀντίκρυσε τὸν θάνατο

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελίδα 11)

—Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, τραύλισε ἐκείνη.

—Γιατὶ ἤρθατε; τὸν ρώτησε ἡ Μαρὶ καὶ κάθισε στὸ μοναδικὸ, ξύλινο σκαμνί.

—Δὲν ξέρω κι' ἐγώ. Κυνηγῶ κάποια χίμαιρα! Μαρί, Μαρινέτ, μικρούλα Μαρὶ τῶν εὐτυχισμένων ἡμερῶν, ποὺ εἶσαι;

—Σώπα, λυπήσου με! Ζεράρ, σοῦ ζητῶ συγγνώμη, σ' ἔκανα νὰ ὑποφέρῃς. Ἂν ἤθελες θὰ μποροῦσες νὰ ξεχάσῃς. Ἡ τέχνη σου...

Ξέσπασε ἐκεῖνος σὲ γέλοια. Ἡ Μαρὶ σώπασε. Κάποιο μυστήριο κρυβόταν στὰ βαθουλωμένα του μάτια.

—Ζεράρ, ἄκουσέ με! Μ' ἀγάπησες κάποτε. Γιατὶ λοιπόν τώρα τυραννᾶς τὴ μικρούλα σου Μαρί; Γιατὶ μᾶς καταδιώκεις; Τὶ θές; Τὶ ἐκδίκηση μᾶς ἑτοίμαζες; Λυπήσου με!

Νὰ τὴν λυπηθῇ! Μὰ τὸν εἶχε ἐκείνη μήπως λυπηθῇ ὅταν διόνταν στὸν ἄλλον ἄνδρα σὰν ζῶο σὲ ὀργασμό; Ὁταν τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντά της γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα: Ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

Προχώρησε κατὰ πάνω της:

—Ἔξω!

—Ζεράρ,

—Ἔξω!

Ἐπανελάμβανε τὴν διαταγή, τὴ βρισιά, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια. Ὄχι! Δὲν ἐκδικιόταν. Κυνηγοῦσε ἁπλῶς τὴ χίμαιρά του. Ἂν δὲν ὑπέκυπτε, ἦταν βέβαιος πῶς θὰ τὴν ἔφθανε.

—Ἔξω!

Ἡ Μαρὶ στράφηκε ἀπότομα καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς καλύβας του ὁ Ζεράρ παρακολουθοῦσε τὴ σιλουέττα της ποὺ χάθηκε σὲ λίγο στὸ βάθος.

Ὄχι! ἄδικα εἶχε ἐλπίσει. Τὸν ξαναεῖδαν νὰ τριγυρνᾶ τὶς πιὸ καυτὲς ὧρες μέσα στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Τὸν ἔβλεπαν παντοῦ, εἶχε γίνει ὁ ἴσκιος τους. Εἶχε γίνει ὁ ὁρίζοντάς τους, τὸ ὅριο τῆς ζωῆς τους. Κι' ἄρχισαν νὰ μιλιοῦνται πιὸ σπάνια καὶ σὲ λίγο νὰ μισοῦνται.

Ὁ μονότονος κρυστάλλινος οὐρανὸς τοὺς φλόγιζε τὸ μυαλό, τοὺς γεννοῦσε ἰδέες ἐγκληματικές. Πολλὲς φορὲς ἡ Μαρὶ ἔβλεπε μιὰ φλόγα ἐγκλήματος ν' ἀνάβῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ζάκ, κι' ἄλλες πάλι φορὲς ὁ Ζάκ ἀντιλαμβανόταν τὴν ἴδια φλόγα στὰ μάτια τῆς Μαρί.

Κάποιο βράδυ ἐπιστρέφοντας στὸ Διοικητήριο, ὁ Ζάκ συνάντησε τὸν Ζεράρ νὰ τριγυρνᾶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο.

—Κύριε Διοικητά, ἐτραύλισε ὁ Ζεράρ.

—Νὰ πᾶς στὸ διάβολο, ξεφώνισε ὁ Ζάκ.

Μπῆκε στὸ σπίτι.

—Ἔλα μαζί μου, εἶπε στὴν γυναῖκα του ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακρυὰ τὴ σκηνή.

Μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ ἄγνωστο. Ὁ ἀέρας τοὺς μαστίγωνε τὸ πρόσωπο. Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ παντοῦ. Βρέθηκαν σὲ μιὰν ἀπότομη στροφή. Ἀπὸ κάτω κυλοῦσε ἡ ποταμός. Ὁ Ζάκ ἔσφιγγε σὰν τρελλὸς τὸ βολάν...

Τὴν ἄλλη μέρα κάτι νέγροι βρῆκαν τὸ αὐτοκίνητο μισοσκεπασμένο ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Τὰ πτώματά τους δὲν τὰ βρῆκαν. Οἱ κροκόδηλοι ἀσθοποῦν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. «Δυστύχημα» ἀνέφερε τὸ ἐπίσημο ἀνακοινωθέν.

Στὸ Παρίσι κάποιος μουσικὸς ἐκδότης, παίρνει τακτικὰ τετράδια δαιμονικῶν, ἀκαταλήπτων συνθέσεων. Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ, φυσικά, πῶς εἶναι τοῦ Ζεράρ Λαντώ, τοῦ γλυκοῦ, νοσταλγικοῦ συνθέτου. Τὰ τετράδια σωρεύονται σὲ σκονισμένες στίβες σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ γραφείου του. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ μουσική ἐκείνου ποὺ φαντάζεται πῶς νίκησε δυὸ φορὲς τὸ θάνατο ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχή του;

ΡΟΖΕ—ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΙΝΤΕΛΟ

Ἡ νέα θεατρικὴ σαιζὸν

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 12)

Μουσικὰ θέατρα θὰ ὑπάρξουν τέσσερα στὴν Ἀθήνα κατὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο: Τὸ «Ἰντεάλ», τὸ «Κεντρικὸν», τὸ «Μοντιάλ» καὶ ἡ «Ἀλάμπρα». Στὸ πρῶτο θὰ παίζῃ ὁ θίασος Κοκκίνη—Μαυρέα συνεχίζοντας τὶς παραστάσεις τῆς «Πέρδικας» τοῦ κ. Γιαννουκάκη. Μετὰ τὴν «Πέρδικα» θὰ ἀνεβασθῆ ἡ νέα ἐπιθεώρησις τῶν κ.κ. Κ. Καπετανάκη καὶ Χρ. Γιαννακοπούλου «Ὁ γάτος». Ὁ θίασος θὰ ἐνισχυθῆ ἀπὸ τὴν κ. Λίτσαν Λαζαρίδου καὶ μερικοὺς ἀκόμη καλοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ θὰ ἀναπληρώσουν τὴν Φωφὼ Λουκᾶ, τὸν Ἀνακτορίδην καὶ μερικοὺς ἀκόμη ποὺ φεύγουν πρὸς ἄλλους.... ὁρίζοντας....

Ὁ θίασος Μηλιάδη—Κυριακοῦ θὰ μεταφερθῆ στὸ θέατρο «Κεντρικὸν»... συναποκομίζων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καὶ τὴν «Κοκκέτα» τῶν κ.κ. Σπυροπούλου—Παπαδούκα τὴν «πρωταθλήτριαν» τῆς θερινῆς περιόδου. Μετὰ τὴν «Κοκκέτα» θ' ἀνεβασθῆ ἡ νέα ὀπερέττα τῶν κ.κ. Εὐαγγελίδη—Σακελλάριου «Ἀρτζεντίνα». Τὴν μουσικὴ τῆς ὀπερέττας αὐτῆς τὴν ἔχει γράψει ὁ παγκοσμίως γνωστὸς συνθέτης Μπιάνκο, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστρα, θὰ ἐμφανίζεται καὶ ἐπὶ σκηνῆς μὲ τὴν ὀρχήστρα του σὲ μιὰ σχετικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου. Ἀπὸ τὸ συγκρότημα Μηλιάδη ἐνδέχεται νὰ ἀποχωρήσῃ ὁ καλὸς ἠθοποιὸς κ. Φώτης Ἀργυρόπουλος, μεταβαίνων εἰς Ἀμερικὴν δι'.... εὐνοήτους λόγους. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ θίασος θὰ διατηρήσῃ μᾶλλον τὴν θερινήν του σύνθεσιν.

Ὁ θίασος Μακέδου στὸ «Μοντιάλ» θὰ συνεχίσῃ τὶς παραστάσεις τῆς «Μαριονέττας» τῶν κ. κ. Ἀσημακοπούλου—Ρηγοπούλου. Μετὰ τὴν «Μαριονέττα» θὰ ἀνεβάσῃ μιὰ νέα ἐπιθεώρηση τῶν κ. κ. Παπαδούκα — Σπυροπούλου. Καὶ αὐτὸς ὁ θίασος θὰ παραμείνῃ ἀμετάβλητος, προσλαμβάνων μόνον ἐπὶ πλέον τὴν Ἄννυ Μιμόζα.

Τέλος στὴν «Ἀλάμπρα» θὰ ἐμφανισθῆ — χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιο — ὁ θίασος Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται τώρα στὴν Θεσσαλονίκη καὶ σημειώνει σημαντικὴν ἐπιτυχία.

Αὐτά, λοιπόν, εἶναι τὰ «προγνωστικὰ» τῆς ἐφετεινῆς θεατρικῆς περιόδου, ἡ ὁποία προμηνύεται μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΛΙΓΟ ΕΞΥΠΝΕΣ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΚΟΥΤΕΣ

ΕΙΧΕ ΟΛΑ ΤΑ ΑΓΑΘΑ

Ἡ νεαρὰ Κα Χ. εἶναι χήρα ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ καὶ οἱ συγγενεῖς της βάλθηκαν νὰ τὴν ξαναπαντρέψουν.

—Μὰ γιατὶ διάβολο ἐπιμένετε τόσο νὰ μὲ ξαναπαντρέψετε; τοῦ εἶπε κάποτε ἐκείνη.

—Γιὰ νἄχῃς μιὰ συντροφιά.

—Ἔχω τὸν σκύλο μου, τὸν γάτο μου, τὸν παπαγάλο μου...

—Αὐτὰ δὲν κάνουν ἕναν ἄνδρα.

—Πῶς! Ὁ σκύλος μου γκρινιάζει ὅλη τὴν ὥρα, ὁ παπαγάλος μου βρίζει ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ ὁ γάτος μου δὲν περνᾶ νύχτα ποὺ νὰ μὴ μείνῃ ἔξω!...

ΕΚΑΝΕ ΚΑΤΙ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ

Ὁ κ. Κ. συνειθίζει νὰ πηγαίνῃ πάντα οἰκογενειακῶς στὸ καφενεῖο ἑνὸς φίλου του ποὺ ἀπορώντας τὸν ρωτᾶ γιατὶ αὐτό.

—Ὦ! δὲν εἶναι τόσο δύσκολο πρᾶγμα νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω: Ὁ γυιός μου τρώει τὴν ζάχαρη τοῦ τσαγιοῦ μου καὶ ἡ γυναῖκα μου πίνει τὸ τσάϊ σκέτο, ὅπως τῆς εἶπε ὁ γιατρός.

Καλά, καὶ σύ;

-Διάβολε! Ἐγὼ πληρώνω!

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—Πόσα εἶναι τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα Ἡσυχιάδη;

—Ὀκτὼ κ. καθηγητά.

—Πῶς ὀκτώ!

—Μάλιστα, ἔτσι λέγει καὶ ὁ μπαμπᾶς, ὅταν μαλλώνῃ μὲ τὴν μαμά. Πῶς ὅταν τὴν παντρεύτηκε τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα ἔγιναν ὀκτώ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ

Σ' ἕνα ἱστορικὸ δρᾶμα, ὁ πρωταγωνιστὴς σκοτώνει τὸν ἀντίπαλό του, στὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης πράξεως καὶ κατόπι λέγει στοὺς ὑπηρέτας του:

—Πάρτε τον ἀπ' ἐδῶ καὶ πετᾶξτε τον στὸν δρόμο!». Οἱ ὑπηρέται ὑπάκουσαν καὶ ὁ σκοτωμένος καθαρισμένος καὶ ντυμένος, πήγαινε σὲ λίγο νὰ πιῇ τὸ ποτηράκι του καὶ νὰ παίξῃ τὴν πρεφοῦλα του στὸ γειτονικὸ καφενεῖο.

Κάποτε, ὅμως, ὁ πρωταγωνιστὴς βρισκότανε μὲ τὸ «θῦμα» του καὶ βρῆκε τὸν τρόπο γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀντὶ νὰ πῇ τὴν καθιερωμένη φράση εἶπε στοὺς ὑπηρέτες ποὺ τοὺς ἔστελνε ὁ ρεζισέρ στὴ σκηνή:

—Ἀφῆστε τὸ βρωμερὸ αὐτὸ πτῶμα ἐδῶ! Θέλω νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα στοὺς ἄλλους...

Καὶ ὁ ἄτυχος ἠθοποιός, ἀναγκάσθηκε νὰ μένῃ ὥς τὸ τέλος τῆς πράξεως ξαπλωμένος στὸ πάτωμα τῆς σκηνῆς μὲ τὰ μοῦτρα πάνω στὰ σανίδια!

Ὁ παλληανθρωπᾶκος

Ἕνα διηγηματάκι τοῦ Ρομπὲρ Ντιεντοννὲ

Ὅταν πατᾶμε τὰ πενῆντα, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἤδη μιὰ ἐπιτυχία, βλέπουμε μὲ λύπη μας ὅτι οἱ νέες γυναῖκες ἂν δὲν δείχνουν ἀδιαφορία γιὰ μᾶς, δὲν βάζουν καὶ γάντι γιὰ νὰ μᾶς δώσουν νὰ καταλάβουμε ὅτι.... πάει πιὰ ἐποχή μας

Προσέξατε καμμιὰ φορὰ τὴν ἔκφραση μιᾶς δεκαοχτάρας ὅταν λέει γιὰ ἕναν σαραντάρη:

— Εἶναι γεροντάκι,...

Τὸ νὰ σὲ ποῦν σαραντάρη εἶναι φρικῶδες, προπάντων ὅταν εἶσαι.... πενηντάρης! Γι' αὐτὸ λυπᾶμαι ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐξακολουθοῦν καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία νὰ διατηροῦν ἐλπίδες καὶ ποὺ ὑποθέτουν ὅτι εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὰ βάλουν μὲ ἕνα παιδὶ εἴκοσι χρόνων.

Δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς τρέφω γιὰ τὴν Ροζαλίνα ἕνα αἴσθημα ἱκανὸ νὰ μοῦ ἀναστατώσῃ τὴν ὕπαρξη. Τὴν εἶδα νὰ μεγαλώνῃ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν βλέπω παρὰ μὲ τὰ μάτια ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπα ἂν ἤμουνα πατέρας της. Εἶναι λάθος μου ὅμως; Ἀμύνομαι ἐναντίον μιᾶς ἐπιθυμίας, μιᾶς σκέψεως ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κηλιδώσῃ μιὰ ἀγνὴ ἀγάπη, ἀλλὰ ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἦλθε λυπημένη νὰ μοῦ διηγηθῆ ὅτι ἕνας νέος τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε τὴν καθιστοῦσε δυστυχῆ, τότε, ὤ! Τότε δὲν μπόρεσα ν' ἀποκρύψω τὴν συγκίνησή μου.

— Μὰ τί μοῦ λὲς μικρή μου Ροζαλίνα! Δὲν εἶναι σοβαρό!

— Εἶναι Ζολόπ μου!

Γιατὶ μ' ὀνομάζει Ζολόπ! «Κύριε» τῆς φαίνεται πολὺ ἐπίσημο καὶ Ζώρζ εἶναι ὄνομα ποὺ δὲν τῆς ἀρέσει.

Μ' ἀγαπάει πολὺ ὄχι, ὅμως, ὅπως θὰ ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ μολαταῦτα ὑποθέτω πῶς ἔτσι εἶναι καλλίτερα.

Ἡ Ροζαλίνα εἶναι καὶ χειραφετημένη. Χορεύει χαριτωμένα. Δὲν ξέρω ἂν ὁ Ρομπὲρ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἀποκαλεῖ Ρομπισοῦ εἶναι ἐραστής της, ἂν ὑπῆρξε τέτοιος ἢ ἂν πρὶν ἀπὸ αὐτὸν κάποιος ἄλλος τὴν ἐδίδαξεν ὅσα ὁ ἔρως ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα.

Εἶμαι ὁ μόνος στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ μιλᾷ ἐλεύθερα καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι αὐτὸ δὲν μὲ κολακεύει. Μὰ καθόλου.

ΜΙΑ ΦΡΟΝΙΜΗ ΚΥΡΙΑ

—Κοιμᾶμαι πάντα κατάχαμα. Ἔτσι δὲν φοβοῦμαι ποτὲ νὰ μοῦ κρυφῆ κανένας κλέφτης κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι!

— Τί σοῦ ἔκανε λοιπὸν αὐτὸς ὁ παλληάνθρωπος;

— Νομίζω ὅτι μὲ ἀπατάει.

Καὶ ἀμέσως νὰ κάτι δάκρυα! Βρόση! Ἦταν καθισμένη στὸ μπράτσο ἑνὸς φωτέϊγ, σχεδὸν ὀρθὴ καὶ τὰ δάκρυά της τρέχανε στὴν μυτίτσα της.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν τόσο πολὺ αὐτὸν τὸν τσαχπίνη;

— Τί τὰ θέλεις; Ἔτσι εἶναι. Τὸ μυαλὸ δουλεύει. Βάζουμε ἰδέες. Ἤξερα καλὰ πῶς αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα. Ὅλες οἱ γυναῖκες τὸν κυνηγοῦν γιατὶ εἶναι ὄμορφος. Ἐγὼ τὸν πῆρα ἀπὸ μιὰ ἄλλη καὶ μιὰ ἄλλη μοῦ τὸν πῆρε.

Καὶ λέγοντας, πνίγηκε σ' ἕνα λυγμό. Ἂν μᾶς ἄκουγε κανένας ἀναίσθητος θὰ ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια. Δὲν εὕρισκα λόγια νὰ τὴν παρηγορήσω. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ λέγει μεταξὺ δυὸ λυγμῶν:

— Τώρα καταλαβαίνω πῶς μερικὲς γυναῖκες σκοτώνονται.

Πετάχτηκα ὄρθιος:

— Δὲν μιλᾷς σοβαρά...

— Ἂν τὸ μαρτύριό μου ἐξακολουθήσῃ, τί νὰ θέλω τέτοια ζωή;

Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, τῆς εἶπα χίλιες κουταμάρες, τὴν νανούρισα σὰν στοργικὴ μητέρα. Τῆς εἶπα νὰ παρηγορηθῆ, νὰ ξεχάσῃ, τῆς φίλησα τὰ μάγουλα ποὺ ἦσαν ἁρμυρὰ ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Τὰ χέρια μου λὲς καὶ φοβόντουσαν νὰ σφίξουν τὸ κορμί της καὶ τὰ χεῖλη μου δὲν τολμοῦσαν νὰ σμίξουν στὰ δικά της.

— Εἶσαι τρελλή! Στὴν ἡλικία σου! Σὲ ὀχτὼ μέρες θὰ γελᾷς κι' ἡ ἴδια γι' αὐτὰ σου τὰ δάκρυα. Λογικέψου λιγάκι. Δὲν εἶσαι μιὰ δυστυχισμένη, μιὰ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν μοῖρα. Οἱ γονεῖς σου σὲ ἀγαποῦν πολὺ... καὶ.... ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Πολύ. Πάρα πολύ. Τὸ ξέρεις αὐτό... Δὲν τὸ ξέρεις; Πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς....

Σήκωσε τὰ κακόμοιρα τὰ ματάκια της καὶ μὲ κύτταξε:

— Ναί Ζολόπ... σὺ μ' ἀγαπᾷς πολύ... Μ' ἀγαπᾷς πολύ... τὸ ξέρω...

Καὶ λέγοντας, μὲ φίλησε κι' αὐτὴ ἐνῷ ἔτρεμε σύγκορμη στὴν ἀγκαλιά μου.

— Μὰ ναί... Μὰ ναί!.... Ξέρεις καλὰ πῶς γιὰ τὸ χατῆρι σου.... γιὰ τὴν εὐτυχία σου, εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω τρέλλες. Τέτοια παλληόπαιδα λογαριάζονται;

Δὲν ἔλεγε τίποτα πιὰ ἀλλὰ σφιγγότανε πάνω μου σὰν ἕνα δυστυχισμένο πλασματάκι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀποτραβήχθηκε καὶ μοῦ λέγει:

— Ζολόπ! Ζολόπ! Θὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρη! Θὰ πᾶς νὰ τὸν βρῆς! Θὰ πᾶς νὰ τοῦ μιλήσῃς!....

Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν σκεπτόμουνα παρὰ τὸν ἑαυτό μου!

....

Πῆγα καὶ βρῆκα τὸν Ρομπὲρ ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσε Ρομπισοῦ! Δὲν χρειάσθηκε νὰ τὸν παρακαλέσω. Μ' ἀκολούθησε ἀφοῦ σήκωσε τοὺς ὤμους. Τῆς τὸν ἐπῆγα. Δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺ τὸ εἰδύλλιό τους.... Ἀλλὰ τί βγαίνει;

Ὅταν τῆς ξαναφύγῃ πάλι ἐγὼ θὰ βρῶ τὸν μπελᾶ μου.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Δειλή;

Διήγημα τῆς δος Ἀννούλας Βαρβαρέσου

Ἔκοψε ἕνα κλαδάκι ἀπ' τὴν ἀνθισμένη λυγαριά, καὶ τοῦ τὸ πέρασε στ' αὐτί του μέσ' στὰ σγουρὰ μαλλιά:

—Λυγαριὰ ὅποιος θωρεῖ, καὶ δὲν κόψει ἕνα κλωνάρι, τὰ νειᾶτα του δὲν θὰ χαρῇ, κι' ἂς εἶν' καὶ παλληκάρι! εἶπε καὶ γέλασε χαριτωμένα.

Στάθηκε αὐτός, κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του πάνω στὸ πιὸ ψηλὸ κλαράκι καὶ τὸ ἔκοψε. Τῆς τὸ στερέωσε μέσ' στὶς μπούκλες της καὶ ἀπήγγειλε εὔθυμα:

Λυγαριὰ ὅποιος περάσει καὶ δὲν πιάσει τὴν ἀγάπη του θὰ χάσῃ!

—Ὤ, ὤ, φώναξε ἡ παρέα γελώντας.

(...Καὶ ἐγὼ ἔκοψα κάποτε μιὰ λυγαριά.., καὶ ἐγὼ τὴν χάρισα σὲ χέρια ἀγαπημένα... Ὅμως τὴν ἀγάπη μου τὴν ἔχασα...).

Δειλινό. Ἡ εὔθυμη παρέα γέμιζε τὸ βουναλάκι μὲ χαρούμενες φωνές, μὲ τὴ νειότη τους... Καὶ μένα μ' ἔφερναν τὰ βήματά μου ἀσυναίσθητα πίσω τους... Πάνω στ' ἀχνάρια τῶν ποδιῶν τους ποὺ γοργὰ καὶ χαρούμενα περνοῦσαν, πήγαινα τὰ κουρασμένα μου βήματα ἀργὰ καὶ θλιβερὰ σὰν τὶς σκέψεις μου...

Σουρούπωνε καὶ λοξὰ στὸν ἀχνογάλαζο οὐρανὸ χρύσισε ἡ νέα Σελήνη.

Μπροστά μου ἡ νεολαία τὴν ὑποδέγτηκε μὲ φωνὲς καὶ πηδήματα.

—Νέα Σελήνη! Νέα Σελήνη!

—Πιᾶστε χρυσό!

—Πιᾶστε χρυσάφι παιδιά! Εἶν' Εὐτυχία!

Τότε ἄπλωσε αὐτὸς τὸ χέρι του ἀπαλὰ καὶ χάϊδεψε τὶς χρυσὲς μπούκλες της... «Νὰ τὸ χρυσάφι, νὰ κι' ἡ εὐτυχία..» τῆς εἶπε ἁπλά. Τοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε νὰ προφτάσουν τοὺς ἄλλους ποὺ χανε ξεκινήσει. (Θεέ μου, ἔσφιξα καὶ γὼ ἕνα δειλινὸ τὸ χέρι του, μὰ ἦταν γιὰ στερνό του, ἀντίο).

Ὁ ἥλιος ποὺ εἶχε δύσει πρὶν λίγες ὧρες κεῖ πέρα στὴ θάλασσα, τῆς εἶχε ἀφήσει κάτι ἀπ' τὸ πέρασμά του... Κάτι σὰν σκόρπια ροδόφυλλα μέσ' στὰ ἐλαφρὰ κυματάκια της.

Καὶ φάνταζε κάτω ἐκεῖ πρὸς τὴ θάλασσα, σὰ νὰ ἦταν ἡ νεράϊδα ἡ μέρα κι' ἔκλεινε ἀργὰ τὰ φτερενὰ μάτια της, ἐνῷ πάνω ἀπ' τὸ βουναλάκι ἡ λάμια ἡ νύχτα, ἄνοιγε διάπλατα τὰ δικά της!...

Ἔτσι ἐρχόταν τὸ βράδυ ἀργὰ κι' ἀβέβαια ὅπως μονάχα στὸ καλοκαίρι ἔρχεται... Ἡ θάλασσα ἀναταράχτηκε σὰν ν' ἀνατρίχιασε σύγκορμη...

Κι' ἡ παρέα κατέβαινε σβέλτα τὸ μονοπάτι τραγουδώντας...

(Ἐγὼ τί γύρευα λοιπὸν πίσω τους...).

Τὸ τραγοῦδι τους ἔλεγε:

«Θάρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι νὰ σὲ ξυπνήσω...».

Ὤ, τὸ γνώριμο, ἀγαπημένο τραγοῦδι! Ἀχνά, σιγοψιθύρισα μαζί τους:

—«Καὶ τὴν παλιά μας τὴν ἀγάπη, νὰ σοῦ θυμίσω...».

Τραγουδοῦσα! Τραγουδοῦσα δυνατὰ σὰν καὶ τότε μαζί του! Ἔπειτα... κατάλαβα κάτι νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμὸ σὰ νὰ θέλῃ νὰ μὲ πνίξῃ... Λαχάνιασα. Δυὸ δάκρυα ζεστὰ ἔνοιωσα νὰ γλυστροῦν στὰ σκαμμένα μου μάγουλα... (Κάποτε,— τότε ποὺ ἔφυγε...— ἔκλαψα πολύ... καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ὡραῖα πάνω στὰ δροσερά μου μάγουλα... Ἔπειτα ἔκλαψα κι' ἄλλες φορὲς, κι' ἄλλες μέρες... τόσο πολύ, ποὺ στὰ μάγουλά μου σκάφτηκαν κάτι αὐλάκια ἀπ' τὰ δάκρυα. Ἔτσι ὅπως στὰ βουνὰ κάνουν, τὰ ρυάκια... Τώρα δὲν κλαίω πιὰ πολύ... μὰ ὅταν κλάψω, τὰ δάκρυά μου τρέχουν τὸν δρόμο τους... Μόνα τους τὸν ἔσκαψαν... καὶ κυλοῦν ζεστά, ἀργὰ κι' ἀπελπισμένα, τόνα πίσω ἀπ' τἄλλο σὰν μιὰ πληγὴ ἀνοιχτὴ ποὺ στάζει συχνὰ αἷμα...). Εἶχα μείνει πολὺ πίσω μὲ τὶς σκέψεις μου ποὺ μὲ βάραιναν ἀφόρητα τυρανικά... Ἡ παρέα εἶχε πάρει τὸν κατήφορο ζωηρὴ κι' εὐκίνητη. Τὸ τραγοῦδι τους γέμιζε τὸ σούρουπο εὐχάριστα...

«Στὸ παραθῦρι νὰ σὲ δῶ νὰ βγῆς ξανά...
Θάρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι
νὰ σοῦ πῶ
πὼς ἀκόμα σ' ἀγαπῶ!».

Κι' ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ὧρες ποὺ ἡ ψυχή σου ἀνοίγεται διάπλατη σὲ μιὰ προσμονὴ γιὰ κάτι ἄγνωστο... Θλιβερὰ περνοῦσαν οἱ σκέψεις μου καὶ πήγαινα σκυφτὴ νὰ τὶς προφτάσω, σκοντάβοντας πάνω στὶς πέτρες καὶ στὰ θυμάρια... Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ πετρίτσα μὲ χτύπησε στὸν ὦμο καὶ μὲ ξάφνιασε. Στάθηκα. Ἀμέσως, πίσω ἀπὸ ἕνα σκῖνο φάνηκε κατακόκκινο τὸ κεφαλάκι τοῦ κοριτσιοῦ μὲ τὶς χρυσὲς μπούκλες. Μόλις μὲ εἶδε ἐκεῖ δὰ σταματημένη κι' ἔκπληκτη, δάγκωσε τὸ χειλάκι της καὶ ἔσκυψε στενοχωρημένη. Ὁ ψηλὸς νεαρὸς μὲ τὴ λυγαριὰ μέσ' στὰ σγουρὰ μαλλιά του πήδηξε ἀπάνω καὶ στάθηκε δίπλα της:

—Μᾶς συγχωρεῖτε πολύ, μοῦ εἶπε σοβαρά-σοβαρά. Δὲν σᾶς εἴδαμε παίζαμε καί...

Ἦταν τόσο χαριτωμένος ἔτσι ὅπως ἔσκυβε πάνω της προστατευτικά! Χαμογέλασα. Ἤρθαν σιγανὰ καὶ οἱ δυὸ κοντά μου. Τὰ μάτια τους ἦταν γεμᾶτα ἐλπίδα κι' εἰλικρίνεια. Πέρασα τρυφερὰ τὸ χέρι μου πάνω ἀπ' τὶς χρυσὲς μπουκλίτσες.

—Ἀγαπιέστε; ψιθύρισα.

Ἡ μικρούλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι· ἐκεῖνος μὲ κύτταξε ἱέσα στὰ μάτια:

—Ναί, εἶπε ἁπλά.

Τὸ σκοτάδι γύρω μας πάλευε ἀκόμα μὲ τὸ φῶς...

(Εἶμαι νέα ἀκόμη. Ὅμως ἔχω αὐτὲς τὶς ρυτίδες στὰ μάγουλα, καὶ ἡ κουρασμένη ψυγή μου ἀντιφεγγίζεται μέσα στὰ μάτια μου. Κι' εἶμαι γλωμή... πολὺ γλωμή... Ὧρες-ὧρες, πλησιάζω τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη καὶ τρομάζω καὶ γὼ ἡ ἴδια ἀπ' τὴν ὄψη μου... Ἔχει μιὰ ἔκφραση τόσο ἀλλοιώτικη κι' ἐπιβλητική, κάτι τὸ ἄρρωστο, τὸ παράξενο, σὰν τὰ πρόσωπα στοὺς πίνακες τοῦ Γκρέκο!). Ἔτσι καὶ κείνη τὴν ὥρα, ποιός ξέρει τί ἔκφραση εἶχα πάρει, ποὺ αὐθόρμητα καὶ στοργικὰ τὰ δυὸ παιδιὰ μ' ἔπιασαν ἀπ' τὰ χέρια... Περπατούσαμε κι' οἱ τρεῖς ἀργά, νοιώθοντας πὼς εἴχαμε κιόλας ἀγαπηθῆ μεταξύ μας...

Τότε, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, μ' ἔπιασε μιὰ ἀπότομη ἀνάγκη νὰ φιλήσω αὐτὰ τὰ μεγάλα παιδιά, νὰ κλάψω, καὶ νὰ μιλήσω... νὰ τὰ πῶ ὅλα... νὰ τὰ ξεθάψω!...

Καὶ μίλησα... καὶ τὰ ξέθαψα ὅλα... Δειλὰ στὴν ἀρχή, ἔπειτα ζωηρά, σταθερὰ ξεπρόβαλλαν οἱ θύμησες γύρω μου...

Πίσω ἀπ' τοὺς σκίνους, κάτω ἀπ' τὶς πέτρες, μέσ' ἀπ' τὰ θυμάρια καὶ τὰ ρείκια, σὰν ἄχνα ξεδιπλώθηκαν...

Ἀσυναίσθητα ἡ μικροῦλα εἶχε φύγει ἀπὸ δίπλα μου κι' εἶχε πάει κοντὰ στὸν νέο. Εἶχε πλέξει σφικτὰ τὸ χεράκι της μέσ' στὸ δικό του μ' ἕναν παιδιάστικο φόβο. Κι' ἐγὼ μιλοῦσα... Ἔλεγα πόσο ἀγάπησα, τί πανωραῖο πρᾶγμα εἶν' ἡ ἀγάπη, τοὺς εἶπα γιὰ τὰ ματάκια του, γιὰ τὶς λυγαριές, γιὰ τὶς χαρὲς καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ μοῦδινε ὁ ἀγαπημένος μου χωρὶς νὰ τὸ νοιώθῃ πὼς τὸν ἀγαποῦσα μὲ πάθος!... Ἐκεῖνος ἦταν παιδικὸς φίλος καὶ σὰν μιὰ φίλη μόνο μ' ἀγάπησε...

Ἔπειτα, μίλησα γιὰ τὸ στερνὸ δειλινὸ ποὺ μείναμε μαζὶ πρὶν φύγῃ μακρυά μου ξένοιαστος κι' ἐλεύθερος.

Ἡ φωνή μου ἦταν πικρὴ κι' ἀργή...Προσπαθοῦσα νὰ συγκρατήσω ἕνα λυγμὸ ποὺ μοῦσφιγγε τὸ λαιμό...

Τὰ παιδιὰ συνεπαρμένα ἔσκυβαν μπροστὰ προσπαθώντας νὰ διακρίνουν τὸ πρόσωπό μου μέσ' στὸ σκοτάδι...

—«... ἦταν σβέλτος, ψηλός,— ἔλεγα—καὶ μὲ κυττοῦσε ὅλο τ' ἀπόγευμα γλυκὰ καὶ παράξενα. Ἡ ψυχή μου σπαρτάριζε... νὰ εἶχε νοιώσει, ἄραγε, πόσο τὸν λάτρευα;...Ἦταν στιγμές, ποὺ τὰ μάτια του μοῦ φαίνονταν γεμᾶτα ἀπὸ μιὰ πρωτόγνωρη ἀγάπη! Ἕνας πόθος μὲ βασάνιζε... ὦ, νὰ μάθω, νὰ μάθω ἂν ξέρῃ ἂν μ' ἀγαπᾶ... Αὐτός, στεκόταν ἐκεῖ κοντά μου, σκυφτὸς καὶ συγκινημένος... Θεέ μου! Κι' ἦταν τόσο ὄμορφος καὶ γυάλιζε σὰν μπρούντζινο ἄγαλμα... Θάθελα νὰ τὸν ἔσφιγγα κοντά μου καὶ λίγο νὰ κλαιγα. Ὅμως σφίξαμε τὰ χέρια σιωπηλοί...

Σταμάτησα... ὁ λυγμὸς μὲ πρόλαβε. Ἔκλεισα σφιχτὰ μ' ἀπόγνωση τὰ μάτια μου καὶ μέσ' στὰ σκοτεινά, τὰ δάκρυα κύλησαν μέσ' στ' αὐλάκια τους... Ὁ νέος μοῦσφιξε τὸ χέρι μὲ συμπόνοια καὶ μαζὶ κι' οἱ δυὸ ρώτησαν:

—Ἔπειτα;

—Ἔπειτα... ἔπειτα ἔφυγε!...». Σώπασα. Μιὰ σιωπὴ ποὺ πλάκωνε τὶς ψυχὲς σὰν ὁμίγλη...

Εἴχαμε φτάσει κάτω στὸ χωριό. Σταθήκαμε νὰ χωριστοῦμε κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι τοῦ δρόμου. Τὸ ἀδύνατο φῶς ἔπεσε πάνω στὰ πρόσωπά μας καὶ μᾶς ξάφνιασε...

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας μὲ κύτταζαν μὲ γλυκύτητα. Στὰ μάτια τὰ τόσο σοβαρὰ τοῦ νέου, μιὰ σκέψη του διάβασα. Κὶ μοῦ λέγαν τὰ μάτια του: «Ἤσουν δειλή!». Στράφηκα καὶ ἔφυγα σὰν πληγωμένη...

(...ὦ, πέστε μου σεῖς ὅλοι, πέστε μου σᾶς ἱκετεύω, ἤμουν στ' ἀλήθεια δειλή; Ὤ, πὼς ὅλα ποὺ κατοτερὰ εἶχα ὑπομείνει τὸ γκρεμίζει μιὰ λέξη!...).

...Στὸ πέρασμά μου, τὰ σκίνα ποὺ ἔτριζαν... οἱ πέτρες ποὺ πατοῦσα καὶ κατρακύλησαν... τὸ τοί-τοί τοῦ τριζονιοῦ...κι' οἱ κτύποι τῆς καρδιάς μου, μέσ' στὴ νύχτα, ὅλα μαζὶ σὰν μιὰ ἀπόκρυμη φωνὴ μοῦ μουρμούριζαν:

—Δειλή! Δειλή!

ΑΝΝΟΥΛΑ ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

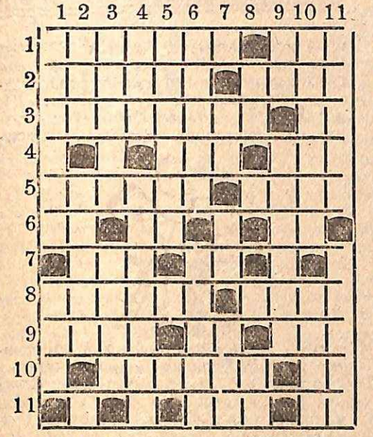

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Μέγας Ἕλλην ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.— Ναυτικὸν παράγγελμα.
2. Ὁ πρῶτος Ἕλλην θῦμα τοῦ ἀέρος.— Ἕνα βασανιστικὸ ἀνθρώπινο συναίσθημα, ἐλαφρῶς ἀνορθόγραφον.
3. Χῶρος ἀπαραίτητος γιὰ ἠθοποιούς. —Πολύτιμον μέταλλον γαλλιστί.
4. Στερητικὸν μόριον.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.—Νησὶ τοῦ Αἰγαίου ἐλαφρῶς ἀνορθόγραφον.— Τοπικὸν ἐπίρρημα.
5. Θαλασσοποῦλι.— Ἀέριον.
6. Γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Τὸ τρίτον πρόσωπον ἀρχαίου παρατατικοῦ. — Γράμμα.— Τὸ ὄχι μονολεκτικῶς.
7. Κάτι ποὺ ἀνήκει στὸ ἔτος.— Ὀνομαστικὴ πληθυντικοῦ.— Γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.
8. Ὄνομα βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος. —Ἥρως τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.
9. Ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἐνικοῦ ἱεροῦ χώρου.— Κάτι ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ζωήν.— Ὁ ὑπομονητικώτερος τῶν ἀνθρώπων.
10. Ἐπιφώνημα.— Κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς λείψῃ χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνουμε τῆς πείνης!— Δύο γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.
11. Γράμματα.— Ἀθλητικὸν σωματεῖον γνωστότατον.— Διαλέγετε ἕνα ἀπὸ τά δύο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Μεγάλη ἀμερικανικὴ πόλις.— Ἀρχαῖον νόμισμα.
2. Μονὰς βάρους.— Ἑλληνικὴ πόλις. —Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
3. Ἀπαραίτητον τὴν νύκτα.— Κάτι ποὺ καθιστᾷ ἀπαραίτητα τὰ αὐτιά μας.
4. Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου.— Γερμανικὴ ἐπαρχία.
5. Κάτι ποὺ ἀνήκει στὴν γραμματικὴ καὶ ποὺ ταὐτοχρόνως ὑπάρχει σὲ κάθε τι.— Γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.
6. Τίτλος ἀγίου ἀνθρώπου.— Τὸ εὐγενέστερον τετράποδον εἰς τὸν πληθυντικόν.
7. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.— Δύο ἀκόμη γράμματα. Τὸ β' πρόσωπον ἀντωνυμίας ἀνορθόγραφον.— Προπάτωρ μας ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ πνιγῇ.
8. Ἡ μονοσύλλαβος ὀνομασία γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου.— Γράμμα.— Ἕτερον γράμμα.— Δύο γράμματα τὰ ὁποῖα προφερόμενα δίνουν τὴν προστακτικὴν ἑνὸς περιφήμου ρήματος ποὺ εἶχε φανῇ κάποτε στὸν οὐρανόν.
9. Μουσικὸς φθόγγος.— Σύμπλεγμα νήσων.
10. Περίεργος μικρασιατικὴ τοποθεσία.— Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
11. Πατριάρχης τῶν Ἑβραίων.— Γαλλικὴ πόλις παράλιος.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ἀντωνίου)

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΜΕ ΔΥΟ

Ἰδοὺ δυὸ τετράγωνα, βαλμένα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Μπορεῖτε μὲ δυὸ ψαλλιδιὲς νὰ χωρίσετε τὸ σύνολον τοῦ σχήματος σὲ τρία μέρη, οὕτως ὥστε βαλμένα διαφορετικά, νὰ σχηματίσουν ἕνα μόνο τετράγωνο;

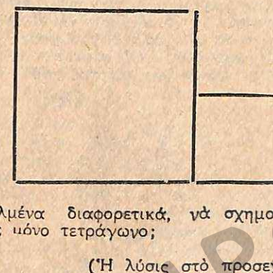

(Ἡ λύσις στὸ προσεχὲς)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΒΡΑΧΟΙ

Μέσα σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη βρίσκονται τρεῖς βράχοι ποὺ κάνουν τρία μικρὰ νησιά: τὸ Α. τὸ Β. καὶ τὸ Γ.

Τρία παιδιὰ πῆγαν κολυμβώντας πρὸς τοὺς τρεῖς βράχους, τὸ ἕνα στὸν Α. τὸ ἄλλο στὸν Β. καὶ τὸ τρίτο στὸν Γ.

Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ παιδιά, ἔχει στὴ διάθεσή του μιὰ σανίδα καὶ ἀποφασίζουν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦν στὸν βράχο Α. χωρὶς νὰ βάλουν τὸ πόδι τους στὸ νερό. Κάνοντας δηλαδὴ μιὰ γέφυρα.

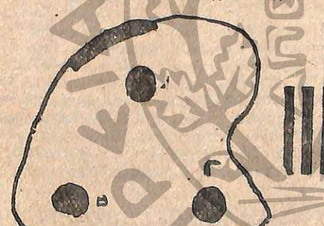

Ἂν ὑποθέσουμε ὅτι κάθε σανίδα μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος ἑνὸς παιδιοῦ, χωρίς, ὅμως, νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς σχεδία, πῶς μποροῦν τὰ παιδιὰ νὰ «κατασκευάσουν» τὸν δρόμο ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιό τους;

Τὸ σχεδιάγραμμά μας παριστάνει τὰ τρία νησιὰ καὶ τὶς τρεῖς σανίδες.

Πῶς ἔχουν τοποθετηθῆ οἱ τελευταῖες αὐτές;

Λύσεις προηγουμένων

ΤΟ ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟΝ

Γιὰ νὰ βρῆτε τὴν λύση, ἀρκεῖ νὰ «ξαδιπλώσετε» τὸν πύργο καὶ ξέροντας πὼς τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν πλευρῶν ἑνὸς τριγώνου εἶναι ἴσον πρὸς τὸ τετράγωνο τῆς ὑποτεινούσης, ἔχομε: 9+16—25, ἐξ οὗ ὁ πύργος ἔχει ὕψος 5 μέτρων καὶ ἡ σκάλα μῆκος 25. Γιὰ νὰ πιάσουμε ὀλιγώτερο χῶρο, θὰ βάλουμε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν πύργο πλαγιαστό.

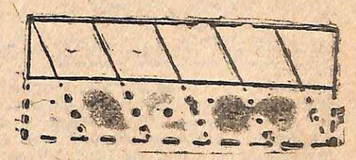

ΕΝΑΣ ΔΙΠΛΟΣ ΦΟΝΟΣ

Ἡ ἀστυνομία δὲν βρῆκε ἴχνη σφαιρῶν στὸν τοῖχο ὅπου ἦταν ἀκουμπησμένη ἡ κ. Τζόνς, ὅταν τὴν πυροβόλησε ὁ κακοῦργος, παρ' ὅλον ὅτι οἱ σφαῖρες διεπέρασαν τὸ σῶμα της. Ἴχνη σφαιρῶν βρέθηκαν μόνο στὸ πάτωμα. Ὁ κ. Τζόνς, λοιπόν, ἔσπρωξε δῆθεν ἐπάνω στὴ βία τοῦ τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ἐν τῷ μεταξὺ πυροβολοῦσε τὸν κακοποιό. Μετὰ πυροβόλησε καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ ποὺ ἦταν ἀκόμη πεσμένη. Γι' αὐτὸ βρέθηκαν ἴχνη στὸ πάτωμα μόνον. Οἱ τρεῖς σφαῖρες ποὺ σκότωσαν τὴν κ. Τζόνς ἦταν οἱ τρεῖς ποὺ ἔλειπαν ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταχειρισθῆ καὶ τὶς ἕξη σφαῖρες τοῦ ὅπλου του, ἐνῷ δὲν εἶχαν βρεθῆ παρὰ τρεῖς στὸ σῶμα τοῦ ληστοῦ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 521

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Α	Λ	Ι	Α	Κ	Μ	Ω	Ν	■	Λ	Α
2	Γ	Α	Β	Ρ	Ι	Η	Λ	■	Ε	Α	Ν
3	Ο	Κ	Α	■	Ν	■	■	Χ	Λ	Ο	Η
4	Ρ	Ε	Ν	■	Α	Υ	Λ	Ο	Σ	■	Ρ
5	Α	Ρ	■	Λ	■	Λ	■	Λ	Α	■	■
6	■	Δ	Ι	Α	Θ	Η	Κ	Η	■	Ρ	Ε
7	Β	Α	Θ	Υ	■	■	■	■	Β	Α	Β
8	Α	■	Α	Ρ	Α	Χ	Ω	Β	Α	■	Γ
9	Α	Λ	Κ	Α	Ζ	Α	Ρ	■	Ζ	Ε	Α
10	Λ	■	Η	■	Α	Ν	Α	Τ	Ο	Λ	■

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΤΖΩΝ ΜΠΟΥΛ, ΜΑΡΙΑΝΝΑ κ.τ.λ

Ξέρετε πῶς προῆλθαν τὰ διάφορα παραστούκλια μὲ τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται συχνὰ μεγάλες χῶρες, ὅπως ἡ 'Αγγλία, ποὺ τὴν λένε στὰ εὐθυμογραφήματα ὡς Τζὼν Μπούλ, ἡ Γαλλία, ποὺ εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς Μαριάννα. ἡ

'Αμερικὴ ποὺ τὴν λένε Μπάρμπα Σάμ κ.τ.λ.;

Λοιπόν, τὸ Τζὼν Μπούλ, σημαίνει τὸν τυπικὸ "Αγγλο, καὶ προῆλθε ἀπὸ τὴν «'Ιστορία τοῦ Τζὼν Μπούλ», τοῦ Σκώτου Τζὼν "Αρμπουτχνατ, ποὺ ἔχει κυκλοφορήσει κατὰ τὰ 1712. "Ηταν ἡ ἐποχὴ τῶν καυγάδων μεταξὺ Γάλλων καὶ 'Ισπανῶν καὶ ὁ Τζὼν Μπούλ, ἐκπροσωποῦσε τότε τὴν εὐθυκρισία καὶ τὸ φλέγμα τοῦ βρεττανικοῦ λαοῦ. 'Από τότε τὸ ὄνομα ἔμεινε.

Ἡ Μαριάννα εἶναι νεωτέρα. Γεννήθηκε στὴ Γαλλικὴ 'Επανάσταση, ἀλλὰ μόλις μετὰ τὸ 1848 καθιερώθηκε. "Ηταν τὸ σύνθημα τῶν μυστικῶν δημοκρατικῶν ἑταιριῶν καὶ ἔμεινε κατόπιν ὡς συνώνυμο τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας.

"Οσο γιὰ τὸ Μπάρμπα - Σάμ, ἡ καταγωγή του εἶναι λιγώτερο ἱστορικὴ καὶ πιὸ εὔκολη: Εἶναι τὰ ἀρχικὰ τῆς ἐπισήμου ὀνομασίας τῆς 'Αμερικῆς:

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνέδριο ἐπιστημονικὸ ἀπὸ τὰ πρωτοτυπώτερα συνῆλθε κατ' αὐτὰς στὴν Μόσχα, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Τὸ συνέδριο τοῦ ἀτόμου». Τὸ συνέδριο αὐτὸ θὰ ἀσχοληθῆ μὲ ἕνα καὶ μόνο ζήτημα: τὴν μελέτη τῆς ζωῆς τῶν πυρήνων τοῦ ἀτόμου. Τὰ πιθανὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τῶν ἀπείρως μικρῶν, θὰ συμ-

βάλουν στὴν ἐπίλυση μερικῶν βασικῶν προβλημάτων τῆς κοσμογονίας καὶ ἰδίως τῆς ἀκτινοβολίας καὶ τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων

ΧΟΝΔΡΟΙ ΚΑΙ ΛΙΓΝΟΙ

Τὸ ζήτημα τῆς μακροβιότητος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πάλι «ἐπὶ τάπητος» αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρό. Καὶ ἐξετάζεται τώρα ἀπὸ μιᾶς νέας ἀπόψεως. Ποιοὶ ζοῦν περισσότερο: οἱ χονδροὶ ἢ οἱ λιγνοί; 'Ο δόκτωρ Φρουτιέ, δημοσιεύει στὸ περιοδικὸ «Λὰ Κλινὶκ» ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρο στὸ ὁποῖο λέγει καὶ τὰ ἑξῆς: «'Απεδείχθη πιὰ σήμερα, ὅτι ἡ κληρονομικότης δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς ἢ σπουδαιότερος παράγων ποὺ ρυθμίζει τὴν διάρκεια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὸ πάχος παίζει κι' αὐτὸ σπουδαιότατο ρόλο. "Αν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψει τὶς στατιστικὲς τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν, θὰ ἰδῆ ὅτι οἱ ἑταιρίες αὐτὲς προτιμοῦν νὰ ἀσφαλίζουν τοὺς λιγνοὺς παρὰ τοὺς χονδρούς, γιατὶ οἱ πρῶτοι εἶναι περισσότερο ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἀρρώστειες. Καὶ πραγματικά, οἱ πελάτες μιᾶς μεγάλης ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας τῆς Γαλλίας χωρίζονται σὲ 185.579 χονδρούς καὶ 530.108 λιγνούς. Οἱ αἰφνίδιοι αἴφνης θάνατοι βρίσκουν περισσότερο τοὺς

χονδροὺς παρὰ τοὺς λιγνούς. Π. χ. ἡ κεραυνοβόλος ἀποπληξία, ἡ συγκοπή, ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησις. Οἱ μολυσματικὲς. ἐξ ἄλλου, ἀρρώστειες, βρίσκουν ἐξ ἴσου χονδροὺς καὶ λιγνούς. Τὸ μόνο σοβαρὸ κίνδυνο ποὺ διατρέχουν οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τὴν φυματίωση, ἀλλὰ καὶ πάλι, ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ἐπὶ δυὸ προσβεβλημένων ἀπὸ φυματίωση: ἑνὸς χονδροῦ κι' ἑνὸς λιγνοῦ, ὁ δεύτερος ἀντέχει περισσότερο! "Ας χαίρωνται, λοιπόν, οἱ λιγνοί!

ΤΕΧΗΤΗΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΜΕ ΡΙΖΕΣ

Ἕνας βιεννέζος ὀδοντίατρος ὁ δόκτωρ Σνάϊδερ, ἐφαρμόζει ἕνα ἐντελῶς νέο σύστημα ὀδοντοθεραπείας. Βγάζει κάθε δόντι καὶ τὸ ἀντικαθιστᾶ μὲ ἕνα ἄλλο τεχνητό, μὲ ρίζα, ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἐλεφαντόδοντα. 'Ετσι ἔχει κανεὶς ἕνα δόντι στερεώτατο ποὺ δὲν ξεχωρίζει σὲ φυσικότητα καὶ ἀντοχὴ ἀπὸ κανένα ἄλλο ἀληθινό.

ΕΝΑΣ ΠΛΑΤΑΝΟΣ... ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ

Ἕνα δάσος τοῦ Χόλσταϊν, στὴν Γερμανία, ὑπάρχει ἕνα γέρικο πλατάνι ποὺ ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη φήμη σ' ὅλη τὴν περιφέρεια: Τὸ πιστεύουν ὅλοι καὶ ὅλες γιὰ πρώτης τάξεως προξενητή! Χρησιμεύει μ' ἄλλους λόγους γιὰ «διάμεσος» μεταξὺ τῶν νέων ποὺ θέλουν νὰ πανρευτοῦν. Καὶ ἰδοὺ πῶς. 'Ο νέος ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ, πηγαίνει καὶ κρεμᾶ στὸν πλάτανο ἕνα χαρτὶ ποὺ λέει περίπου: «Εἶμαι 23 ἐτῶν, καλοαναθρεμμένος καὶ μὲ καλὴ περιουσία. 'Επιθυμῶ νὰ παν-

τρευτῶ μὲ νέα 20 ἐτῶν, καλὴ νοικοκυρά, νόστιμη ἔστω καὶ χωρὶς προῖκα...» "Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες ξαναπερνᾶ καὶ βρίσκει στὴν ἴδια θέση τὴν ἀπάντηση. 'Η μᾶλλον τὶς ἀπαντήσεις! Γιατὶ οἱ τέτοιοι γαμποὶ εἶναι σπάνιοι καὶ τὰ κορίτσια γιὰ τὰ ὁποῖα μιλεῖ ἡ πρόταση ἀπεναντίας πολλά. Μᾶλλον πολλὰ δηλ.. Πλεῖστα ὅσα συνοικέσια ἔχουν γίνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Οἱ νεόνυμφοι ὅμως δὲν ξεχνοῦν καί τὴν... προμήθεια τοῦ προξενητῆ τους. Περνοῦν μετὰ τὸ γάμο τους ἀπὸ τὸν γέροπλάτανο καὶ τοῦ ἀφιερώνουν ἕνα κόσμημα ἢ καὶ σκκκουλάκι μὲ λεπτά. Κανεὶς δὲν τολμᾶ νὰ θίξη τὰ ἀναθήματα, ἐκτὸς ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν τόπο....

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀπὸ τὰ 1934 κι' ἐδῶ, οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες φωτογραφοῦνται καὶ ποῦ νὰ τελειώσουν ἀκόμη! Τρεῖς ἀεροπορικὲς ὑπηρεσίες ἀσχολοῦνται μὲ τὸ κολοσσιαῖο αὐτὸ ἔργο: ἡ Γεωργική, ἡ Δασονομικὴ καὶ ἡ Χαρτογραφική. Μὲ εἰδικὰ ἀεροπλάνα, παίρνονται φωτογραφίες τῆς ἀπέραντης χώρας οἱ ὁποῖες κατόπι θὰ συγκολληθοῦν καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν μεγάλη φωτογραφία ποὺ θὰ παριστάνη, σὲ μικρογραφία, βέβαια, ὅλη τὴν 'Αμερικὴ.

Τὸ ἕνα τρίτο τοῦ φωτογραφικοῦ αὐτοῦ χάρτη τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν εἶναι ἤδη ἕτοιμο. Θὰ χρειασθοῦν δὲ ἄλλα 4 ἢ 5 χρόνια γιὰ νὰ τελειώση. Γιὰ τὴν κατασκευή του ἐργάζονται 50 ἑταιρίες ἐναερίων συγκοινωνιῶν. 'Ο χάρτης θὰ

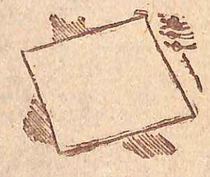

εἶναι ἐπιφανείας 3.000.000 τετραγωνικῶν μιλλίων, θὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 2500 0000 φωτογραφίες καὶ θὰ στοιχίση 30. 000.000 δολλάρια!

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ης ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. καὶ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

(Καὶ πάλι συνέχειαν)

Προψές, ποὺ λέτε, ἀδερφάκια ἀναγνώστοι μου, ἐμάλλωσα μὲ τὸν ἀρχισυντάκτη μου. «Δουλειὲς εἶναι αὐτὲς ποὺ μοῦ φκιάνεις!» τοῦ λέω. «Διατί;» μοῦ ἀπαντᾶ Νεοελληνιστί. «Διότι, τοῦ ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως, μοῦ θάζεις κάθε τόσο μιὰ μπουκιὰ πρᾶμμα στὴν ἐφημερίς μας, καὶ δὲν ἐγκαταλείπεις τοὺς ἀναγνωστέους ἀναγνώστους νὰ ἀπολάψουνε τὴν ἱστορία μου μὲ τὴν ψυχή τους. Μὲ κόβεις στὸ καλλίτερο μέρος καὶ παίρνω μάτσα τὰ γράμματα διαμαρτυρίας!». Τί νὰ κάμωμεν μοῦ ἀπαντᾶ, περὶ διὰ χώρου ὁ λόγος. Δὲν μποροῦμεν νὰ τὴν θύσωμεν καὶ τὴν ἄλλην ὕλην...».

«Νὰ βρὲ παιδί μου, τοῦ λέω, μὰ ἔλα ὅπως πᾶμε, δὲν θὰ φτάσουμε ποτὲ στὴν 'Ιαπωνίαν!». «Τέλος πάντων μοῦ λέγει, γράψε ἐσὺ καὶ κομμάτια νὰ γίνῃ!». «Τί εἶπες;», τοῦ λέγω βλονσυρῶς. «Εἶπα: κάτι θὰ γίνῃ». «Ἔτσι ντέ!» εἶπα κι' ἐγώ.

Τὸ λοιπὸν ποὺ λέτε ἀδερφάκια μου, αὐτὴ ἦταν ἡ μίς Ριξίκλιν-θον. Πήγαινε γιὰ τάμα καὶ ἔπεσε κατάχαμα ἀπὸ ἔρωτα, μόλις μὲ εἶδε καὶ μὲ ἄκουσε. Γιατὶ δὲν σᾶς εἶπα πὼς ἡ ὡραιοτάτη μίς ἦταν βαθυστοχάστως ἐρωτευμένη μὲ τὸν ὑποφαινόμενον. 'Εγὼ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ μπλεγτῶ. Πήγαινα ἐπὶ ἀποστολῆ, καὶ ἤθελα νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου. "Ακουσα, ὅμως, νὰ λένε πὼς πάνω στὰ βαπόρια, ἔτσι, ταξιδιωτικώς, γίνονται κάτι τέτοια πράγματα ἀθῶα καὶ ἔτσι ἄφηκα τὸν ἔνδαφος νὰ διαφύνῃ ὑπὸ τὸν ποῦς μου...

("Επεται ἡ συνέχεια)

Ο ΝΩΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Γεγονὸς ἀπὸ τὰ συνταρακτικώτερα, κατετάραξε, διαδοθὲν χθές, τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰ περίχωρα. Εἰς συνοικιακὸν παντοπωλεῖον ἐθεάθη συμπολίτης, πληρώνων τὸν λογαριασμόν τῆς ἑβδομάδος.

Τὸ πρᾶγμα διεδόθη ταχύτατα, τὸ συγκεντρωθὲν δὲ πλῆθος, συνώδευσεν ἐν μπομπῇ τὸν συμπολίτην του μέχρι τοῦ γειτονικοῦ φούρνου , ὅπου ὁ 'Αθηναῖος οὗτος πολίτης ἠγόρασε τρία κουλούρια δι' ἑαυτόν, τὴν σύζυγον καὶ τὴν πενθερά̃ν του.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΟΠΗ

"Αγνωστοι, διαρρήξαντες τὸ ταμεῖον τῆς Τραπέζης Α. ἀφήρεσαν τὸ περιεχόμενόν του, καὶ ἀφοῦ ἀφῆκαν μέσα ἕνα γάτον διὰ νὰ μὴν γεμίση τὸ χρηματοκιβώτιον ποντικοὺς ἀνεχώρησαν. Οὗτοι καταζητοῦνται.

ΕΡΩΤΕΣ 1940

—Κική, μίλησα τοῦ πατέρα σου καὶ δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ μὲ δεχθῇ γιὰ γαμπρό,

—'Α! ἔτσι; Καλά. 'Αντίο τώρα Γιῶργο μου. Βιάζομαι, ξέρεις νὰ μάθω τί ἀπάντησε τοῦ Νίκου!...

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τί ἦταν ἐκεῖνο! Κατακλυσμός! Τυφών! Κυκλών καὶ ἀντικυκλών! Πάρτε τα ὅλα αὐτὰ μαζὶ γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τὸ Πανελλήνιον ἔσπευσε νὰ ἀπαντήση εἰς τὸν πρῶτον κινηματογραφικὸν διαγωνισμὸν τὸν ὁποῖον προεκηρύξαμεν. Χιλιάδες ἀπαντήσεων! 'Επιστολαὶ ἀναρίθμητοι, τόσον ὥστε, ἀναγκάσθημεν νὰ ἀναθέσωμεν εἰς ὁλόκληρον συνεργεῖον τὸ ἄνοιγμα καὶ τὴν ἀνάγνωσίν των.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἀπαντήσεις εἰς τὸ ἐρώτημά μας ἐλάβαμεν μόλις δύο-τρεῖς. "Ολαι αἱ ἄλλαι ἐπιστολαὶ εἶναι ἀπαντήσεις διαφόρων νεαρῶν, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, πού, θέλουν νὰ γίνουν στάρ καὶ μᾶς ζητοῦν νὰ ἐνεργήσωμεν στὶς διάφορες ἑταιρίες διὰ νὰ προσληφθοῦν ὡς πρωταγωνισταί. "Εχουν ὅλα τὰ προσόντα, εἶναι φωτογενεῖς, φωνογενεῖς καὶ μορφωμένοι.

Μιὰ δὲ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ξεύρει καὶ μανδολῖνον. Πρὸς ὅλους αὐτοὺς θὰ ἀπαντήσουν ἰδιαιτέρως αἱ κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις πρὸς τὰς ὁποίας ἐστάλησαν αἱ ἐπιστολαί. 'Ημεῖς θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπαντήσεων ποὺ μᾶς ἐστάλησαν διὰ τὸ ἡμιτελὲς σενάριό μας. Λοιπόν. 'Η δις Θελξινόη Κ. μᾶς ἀπαντᾶ ὅτι οὐδέποτε ἐδιάβασε σενάριο... συμπαθέστερον. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς πείθει ὅτι ἡ ἐν λόγῳ δεσποινὶς συνειθίζει νὰ διαβάζη σενάρια, ὅπως ὁ ἄλλος κόσμος διαβάζει μυθιστορήματα.

Καὶ ἀπαντᾶ 1) Ποιὸν τέλος θὰ ἔχῃ ὁ χορός; Θὰ ἀκουσθῇ μιὰ πιστολιά, θὰ σβύσῃ τὸ πολύφωτον τῆς αἰθούσης καὶ οἱ χορευταὶ θὰ τραποῦν εἰς φυγήν. "Οσον ἀφορᾶ τὸ σύριγμα, ἤτο τῆς ριφθείσης σφαίρας!

2) Ποῖον τέλος θὰ ἔχῃ τὸ εἰδύλλιον; Ο ἰδυὸ νέοι θὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ πανικοῦ καὶ θὰ πάνε νὰ παντρεφτοῦν,

3) Τί θὰ γίνῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου; "Ενας ροδοκόκκινος μπεμπὲς μετὰ ἐννέα μῆνας!

'Ομολογοῦμεν ὅτι ἡ δὶς Θελξινόη εἶναι πολὺ πνευματώδης καὶ ἐξαιρετικὰ τοῦ κόσμου.

(Εἰς τὸ προσεχές αἱ ἄλλαι ἀπαντήσεις)'

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΖΩΟΦΙΛΟΣ

—Νάνη τί τὸ ἔκανες τὸ γλυκὸ ποὺ σοῦ ἔδωκα νὰφᾶς χθὲς τὸ βράδυ;

—Τὸ ἔδωκα τῆς γάτας μας, μαμά!...

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—Σᾶς ἔφερα κ. διευθυντὰ τὸν γυιό μου γιὰ τὸ τμῆμα νηπιαγωγείου. Εἶναι ξέρετε ὁ πρῶτος χρόνος φέτος...

—'Ωραῖα! Γνωρίζει ἀνάγνωση καὶ γραφήν;

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΩΡΑ

—Γκαρσόν τί λογαριασμὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μοῦφερες!...

—"Αχ! εἴδατε! Ξέχασα νὰ προσθέσω τὶς ὀδοντογλυφίδες!...

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ο ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΑΚΣΟΝΒΙΛΛΗΣ

Μέγα ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶπαν λοιπὸν οἱ δυό-τρεῖς ἄλλοι γάτοι τοῦ γάτου τοῦ κ. βάντέρ Χόϊτεν.

—Λεπτὰ δὲν ἔχεις; Τὸ μόνο εὔκολο. Κλέψε τὴν τσάντα τῆς κυρᾶς σου καὶ νὰ δῆς πόσο πλεμόνι θὰ φᾶμε!

'Ο ἄλλος πῆγε νὰ κάνῃ ὅ,τι ἔκανε ἀλλὰ τὸν ἄδραξαν τὴν τελευταίαν στιγμὴ ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ τὸν ἔκαναν τοῦ ἀλατιοῦ πρωτοῦ προκάνῃ ὁ καϋμένος νὰ χαρῇ τοὺς κόπους του.

Αὐτὰ συνέβαιναν τὸ 1611 μ.Χ καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ λήγει ἡ ὀπισθοδρόμησίς μας πρὸς τὸ παρελθόν.

Καὶ τώρα ἄς συνεχίσωμεν τὴν ἀφήγησίν μας.

'Ο 'Αγησίλαος, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ἀναφέραμε πέρυσι, ἤτο ὡς γνωστὸν ὁ Κωδωνοκρούστης τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Ζακσονβίλλης, ἀμερικανιστὴ Τζάκσονβιλ καὶ ἀγγλιστί, κάπως διαφορετικώτερα. Περὶ τοῦ Κωδωνοκρούστου αὐτοῦ λέγεται ὅτι ὑπῆρξε ἱστορικὸν πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔδρασε κατὰ μὲν τὴν Μεγ. 'Εγκυκλοπαίδειαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 13ου μ. Χ. αἰῶνος, κατὰ δὲ τὸ 'Εγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τοῦ 'Ελευθερουδάκη κατὰ τὸν 2ον π. Χ. αἰῶνα. 'Η Μεγάλη ἐν τούτοις Γαλλικὴ 'Εγκυκλοπαίδεια θέλει τὸν Κωδωνοκρούστην μας πρόσωπον δρᾶσαν τ' 1500 μ. Χ. δηλ. τὸν 17ον αἰῶνα ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾶ ἡ μνήμη.

Πάντως, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ 'Αγησίλαος ντ' Αἰγκρεμόν, ἔζησε κάποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ὅτι κατήγετο ἐξ εὐγενῶν γονέων. 'Ο πατήρ του ἦτο κόμης καὶ ἰδιοκτήτης μεγάλων αὐγοπωλείων εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ ἡ μήτηρ του, εἶλκε τὸ γένος ἀπὸ τὴν Κον Λεφέβρ καὶ διετήρει μέγα πλουτήριον δι' ὃ καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τῆς μαρκησίας μετὰ τοῦ σχετικοῦ διπλώματος. 'Ο 'Αγησίλαος, λοιπόν, ἀναγκάσθη δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους νὰ ἐκπατρισθῇ. Καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ ἡ 'Αμερική. 'Ο Χριστόφορος Κολόμβος διέτρεχε τὸν 9ον μῆνα τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, δόνας Μάρθας. Λοιπὸν ὁ 'Αγησίλαος ντ' Αἰγκρεμὸν ὑπῆρξε ἐκεῖνος ποὺ πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν 'Αμερικὴν καὶ ὁ Κολόμβος δεύτερος. "Οσον ἀφορᾶ τὸν 'Αμερίκον Βεσπούκιον, οὗτος ἐσφετερίσθη τὴν δόξαν ἀμφοτέρων καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν μεγάλην ταύτην νῆσον ἥτις ἔκτοτε λέγεται 'Αμερική.

Αὐτὰ εἶναι γνωστά. Τὰ ἄγνωστα εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ἀφηγηθῶμεν ἐν τοῖς ἑπομένοις.

Περὶ 'Αγησιλάου, προσθέτομεν ἐνταῦθα, κάμνει ἀκόμη μνείαν καὶ ὁ 'Ιώσηππος καθὼς ἐπίσης ὁμιλεῖ καὶ ὁ Γίββων εἰς τὴν ἱστορίαν του.

Διατί, ὅμως, κυρίως, ἐγκατέλειψε ὁ νεαρὸς κόμης τῆς γενετείράν του καὶ ἀνεχώρησε πρὸς τὸ ἄγνωστον;

Εἴπομεν, ὅτι ἐπρόκειντο λόγοι οἰκογενειακοί. Αὐτὸ λέγει ἡ Χρηστομάθεια, ἀλλὰ ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ λόγοι αἰσθηματικοί. 'Η-γάπα ὁ φίλος 'Αγησίλαος καὶ ἠγάπα ὁ τάλας πολύ...

('Η συνέχεια... ὅταν θὰ ἔρθῃ)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ξεχασμενες οἱ ἀνάμνησες, καὶ σβυσμένες οἱ ἐλπίδες!
Φεγγαριοῦ ἦταν καὶ σβύσανε ἀσημένιες ἀχτίνες;
Ἡ νερὸ πούπια λίμνιασε καὶ τὰ βρῦα τὸ πνίξαν,
Σ' ἔρμη σὲ ἀγριολούλουδα μόνος κι' ἔρμα πού ἀνοίξαν
—...Ὅλ' αὐτὰ παιχνιδιάσματα τραγουδιοῦ.
Ἕνα μόνο ἡ ἀλήθεια: ἐσὺ ἔφυγες κι' ἐγὼ μένω στὸν πόνο.

Π. ΓΑΛΑΝΗ

ΣΑΝ ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἦταν μιὰ γλυκειὰ μ[illegible]εμμένη βραδυά. Τ' ἀσημένιο φεγγαράκι καθ[illegible]εφτιζόταν παιχνιδιάρικα στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς θάλασσας. Ὁ οὐρανὸς ὁλοκάθαρος, γεμάτος διαμάντια ποὺ ἔλαμπαν παράξενα, παρουσίαζε μιὰ ὄψη φαντασμαγορική. Τὸ δροσερὸ ἀεράκι σκόρπιζε μεθυστικὲς εὐωδιὲς καὶ κάπου κάπου τὸ γλυκὸ κελάηδημα κανενὸς ἀηδονιοῦ, διακόπτοντας τὴν γαλήνη τῆς ἥσυχης βραδυᾶς συμπλήρωνε τὸ στόλισμά της σ' ἕνα τόνο χαρούμενο, ἐρωτιάρικο... Τὸ πέρασμα μιᾶς βαρκούλας σκόρπισε ψιθυριστὰ ἕναν ἀπαλὸ θόρυβο καὶ τὸ κυματάκι, διωγμένο ἀπ' τὸ κουπὶ τοῦ ὅμορφου βαρκάρη ἤρθε νὰ σπάσῃ ταπεινά, παραπονιάρικα στὸ ἤρεμο ἀκρογιάλι... Ἡ βαρκοῦλα περνοῦσε ὁλοένα,, σχίζοντας τὸ δαντελένιο κῦμα ἀπαλά, ἀθόρυβα... Ξαφνικὰ μιὰ νεραϊδένια κρυστάλλινη φωνὴ ἀκούστηκε νὰ τραγουδᾷ παθητικὰ κάποιο παληὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι, πλεγμένο μὲ τὶς ὀμορφιὲς μιᾶς νύχτας ἀνοιξιάτικης λουλουδένιας καὶ τοὺς ἀγνοὺς πόθους καὶ τὶς λαχτάρες μιᾶς πονεμένης καρδιᾶς... Στὴν ἀρχή, ἤρεμη σιγανὴ κι' ὕστερα πιὸ ζωηρή, ἀκόμη πιὸ παθιάρικη, τρεμουλιαστὴ σὰν τὸ τρεμούλιασμα τῆς ψυχῆς στὸ πρῶτο ἀντάμωμα μὲ τὴν ἀγάπη... Καὶ νά, ἡ ψιλή, ἀγγελικὴ φωνὴ ἑνώνεται μὲ μιὰν ἄλλη καθαρὴ σὰν τὸ κρύσταλλο τοῦ ρυακιοῦ καὶ δυνατή, γλυκειὰ κι' ὡραία, σὰν τὴν γεμάτη αὐτὴ μυστήριο βραδυά. Γιὰ λίγα λεπτὰ κι' οἱ δυὸ φωνὲς ἀκούγονταν καθάρια... δυνατά... Μὰ ἡ βαρκοῦλα πέρασε ἀργά-ἀργὰ, χάθηκε πάνω στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς θάλασσας καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ἔσβυσε καὶ τ' ὅμορφο ἐρωτικὸ τραγοῦδι, ποὺ λίγο πρίν σκορποῦσε γλυκὲς νότες στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ σὰν μιὰ οὐράνια...θεία μελωδία... Εἶν' ἡ ψυχή μας—ἡ βαρκοῦλα—ποὺ κυλᾶ ἀθόρυβα, ἀμέριμνα πάνω στὰ γαλάζια νερά· μόνη μέσα στὸ πέλαγος—τὴ ζωή—. Κι' εἶν' ἡ νεραϊδένια ψιλὴ φωνή, ἡ φτωχὴ καρδούλα ποὺ ὑπομονετικὰ καρτερεῖ νὰ ἑνωθῇ μ' αὐτὴν μιὰ ἄλλη δυνατή, ἀγνὴ καρδιά... εἶν' ἡ διάφανη, χοντρὴ φωνή...

Ὅλα μαζὶ εἶν' ἡ εὐτυχία, ποὺ πρῶτα ἤρεμα ὡραία μᾶς τραγουδᾶ... Γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀκούγεται καθάρια κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο σβύνει καρτερικὰ μέσ' στὴν μυστηριώδη σιωπή. Εἶν' ἡ εὐτυχία ποὺ διαρκεῖ, ὅσο ἕνα γλυκὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι...

ΤΣΙΓΓΑΝΑ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ρηνοῦλ' ἀπόψε θὰ σοῦ πῶ τὸν πιὸ βαθύ μου πόνο,
γιατὶ πιστὰ κι' ἀπόλυτα σέν' ἀγαπάω μόνο.
Θὰ φύγω γιὰ τὴν Τρίπολι ζητώντας τὸ σφιγγάρι,
ὅμως δὲ θἄρθω πίσω πιὰ ὁ χάρος θὰ μὲ πάρῃ.

Τ' εἶν' ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσέ, παρὰ καθμὸς καὶ πόνος,
σὰν στοιχειωμένη σκούνα πιὰ θὲ νὰ γυρίζω μόνος.
Κάλλιο λοιπὸν ὁ θάνατος τὰ μάτια μου νὰ κλείσῃ,
ἔχ' ἡ ζωὴ γιὰ μένα πιὰ μαρτύριο καταντήσῃ.

Παίρνεις τὸν πρῶτο τοῦ νησιοῦ κι' ὅμως ἐμὲ ἀγαποῦσες
ὅσο στὴν φτώχεια τὴν σκληρὴ καὶ καρδιοπνίχτρα ζοῦσες.
Μὰ ὅταν μὲ πλούτη γιόμισε ὁ ἄρχοντας τὴν ποδιά σου,
ἔρριξες σ' ὅλα λησμονιά, στοὺς ὅρκους, στὰ ὄνειρά σου.

Τέσσερα χρόνια μάχομαι στῆς θάλασσας τὰ πλάτια,
νὰ βρῶ τὸν βιὸ ποὺ πόθησα, νὰ βρῶ γιὰ σὲ παλάτια.
Κι' ὡς νὰ χαθῶ θ' ἀναζητῶ τὸ μαγιεμένο σπήλιο,
ποὖχει χρυσάφι σκορπιστὸ κι' ἡ στεργιὰ τὸν ἥλιο.

Ξέρω πὼς γύρω του στοιχειά, καὶ χάροι καρτεραῖνε,
ὅποιον τολμήσῃ νὰ τὸ βρῇ μὲ λύσσα νὰ τὸν φάνε.
Μὰ γὼ ἔχω τὴν ἀγάπη μου φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι
καὶ θὰ δουλέψῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἀλύπητα πελέκι.

Ρηνοῦλα, γιὰ στερνὴ φορὰ πρόσμενε λίγο ἀκόμα
σοῦ ὁρκίζομαι στὴν μάννα μου ποὺ λυώνει μέσ' στὸ χῶμα
ἢ θἄρθω πίσω στὸ νησί πλούσιος καὶ δοξασμένος,
ἢ ἀπ' τὰ στοιχειὰ ποὺ μάχομαι θὰ πέσω ξεσκισμένος.

Κι' ἂν δὲν γυρίσω πίσω πιά, Ρηνοῦλα ἀγαπημένη,
πρίν πᾶν στὸν ἄλλο, μιὰ φορὰ μονάχα λυπημένη,
κλάψε! καὶ πές στὸ πέλαγος: «σύ μαῦρε νικητή του
μόνο τὸ ξέρεις. Μοῦδωσε ὁ ἔρμος τὴν ζωή του».

Π. ΓΑΛΑΝΗΣ

ΣΤΕΡΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Λιμάνι ποὺ ἀπαρνήθηκα τὴν ἤρεμή σου ἀπανεμιὰ
ὅταν τὰ νειάτα ἀνήσυχα μὲ παίρνανε μακρυά σου,
νἆμαι ἤρθα ἐρείπιο σκεβρό, δίχως ἐλπίδα πιὰ καμμιὰ
νὰ ρέψω πάνω στὰ θολὰ κι' ἀκύμαντα νερά σου...

✠ ✠

...Σῦρε με ἀγέρα στ' ἀνοιχτὰ γιὰ τὸ ταξίδι τὸ στερνὸ
νὰ λικνιστῶ στὴν πλανερὴν ἀγκάλη τοῦ κυμάτου
κι' ὅπως σὰν πρῶτα τρόπαιο νὰ ὑψώσω πέφτοντας τρανὸ
ἐκεῖ ποὺ στήνουν τὰ στοιχειὰ τρελλὸ χορὸ θανάτου,

ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΙΝΤΙΚΑΚΗΣ

✠ ✠

ΑΙΩΝΙΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὡς τώρα εἶχα γνωρίσει μόνον τὸν χωρισμό... Κι' ἦταν τόσο βαρύς, τόσο ἀπαίσιος. Μὰ ἄφηνε στὴ σκέψη μου μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα: μιὰ πιθανὴ μελλοντικὴ συνάντηση, μιὰ τέλος ἐλπίδα...

Ἦταν μοιραῖο κι' ἡ τελευταία αὐτὴ ἀχτίδα νὰ σβύσῃ γιὰ πάντα καὶ σκοτεινιὰ νὰ βασιλέψῃ στὶς δειλὲς μὰ ὡς τόσο φωτεινὲς σκέψεις μου γιὰ σένα... Σ' ἔχασα... Ὅλα τὰ σάρωσε ὁ θάνατος.... Δὲν ἐπῆρε μονάχα ἐσένα... Ἐπῆρε μαζί σου τὰ ὄνειρά μου, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ εἶναι μου. Σὰν σίφουνας ποὺ τίποτε δὲν λογαριάζει στὸ διάβα του καὶ ποὺ στὸν ξέφρενο δρόμο του ὅλα τὰ παρασύρει... Τὸ ἴδιο κι' ὁ ξαφνικὸς χαμός σου. Ὠ! ὁ θάνατος γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ὅ,τι εἶναι τὸ διάβα μας πάνω ἀπ' τὴν μυρμηκοφωλιά... Μέρες καὶ μῆνες ἐσοβεύει, τὸ ἄμοιρο αὐτὸ ζωάκι, καθαρίζει τὴ φωλιά του καὶ ξάφνου βαρύς, ἀνάλγητος, ἀδιάφορος περνᾶ πάνωθέ του ὁ ἄνθρωπος κι' ὅλα τοῦ τὰ καταστρέφει, ὅλα τοῦ τὰ νεκρώνει.

Νοιαστήκαμε ποτὲ ἀλήθεια γιὰ τὰ μερμήγκια; Γιὰ τοὺς κόπους των, γιὰ τὴν τόση δὰ ὑπαρξούλα τους; Μὰ κι' εἶναι τοῦτο δυνατό;

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μ' ἐμᾶς καὶ τὸν θάνατο... Ὅλα τὰ σαρώνει, ὅλα τὰ μαραίνει ὅταν μᾶς στερήσῃ ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο... Μὰ καὶ τί μποροῦμε νὰ κάνωμε; Τίποτα... Εἴμαστε τὰ αἰώνια του συντρίμμια... Τί κι' ἂν πονᾶμε τί κι' ἂν κλαῖμε... Ἐκεῖνος πάντα θὰ διαβαίνῃ ἀπ' τὴ ζωή μας κουφός, ἀδιάφορος, ἀνάλγητος...

ΜΑΡΙΚΑ ΠΕΡΑΚΗ—ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

«Ἑβδομάς»
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Γραφεῖα:
Μοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
(Ὄπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος » » 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς Δολλ. 6.—
Ὑπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαποῦτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζῶνος 22)
Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Δ. Κωστίδην. Ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσθε φοβερὰ ἀκατάστατη. Ἀνακατώνετε τὴν καθαρεύουσα μὲ τὴ δημοτικὴ σὲ ἀπελπιστικὸ βαθμό. Κυττάξτε λ.χ. καὶ μόλος σας τὴν ἀρχὴ τοῦ πεζοῦ σας:

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ὁ ἄπραγος μυκᾶται σὰν λέων, τὰ νῶματα προτάσσουν ὑδάτινους ὀδόντας γιὰ νὰ μὲ καταπιοῦν καὶ ἐγὼ μόνος, κατάμονος μέσα στὴν ταπεινὴ βαρκοῦλα μου, ποὺ πετιέται ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ σὰν καρυδόφλουδα, μένω ἔρμαιον τῶν μαινομένων στοιχείων τῆς φύσεως. Ἄγριος μυκηθμὸς, τρομερός, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὰ βάθη τῆς θάλασσας μὲ συνταράσσει ὁλόκληρον. Ἀναρωτιέμαι: μήπως οὐρλιάζει ἡ Χάρυβδις; Ὀδυρμοὶ καὶ ἀνατριχιαστικοὶ γόοι ἀντηχοῦν: Οἱ τρομερὲς Ἐρινύες βγῆκαν ἀπ' τὰ κατασκότεινα ἄντρα των.

Οἱ λέξεις «μυκᾶται, προτάσσουν, ἔρμαιον μυκηθμός, γόοι κ.λ.π. ποὺ εἶναι τόσο καθαρευουσιάνικες δὲν ταιριάζουν καθόλου μὲ τὶς ἐντελῶς δημοτικὲς ἐκφράσεις «ποὺ πετιέται, ποὺ ἔβγαινε, καρυδόφλουδα κ.λ.π.». Ἀπαλλάξετε τὸ γράψιμό σας ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα ποὺ δὲν χρησιμοποιεῖται στὴν σημερινὴ λογοτεχνία. Κώσταν Σῖμον. Ἐγκρίνεται τὸ «Νὰ νοσταλγῆς κι' ὅλο νὰ κλαῖς» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο ἀδούλευτο. Πάντως φανερώνουν κάποια ἐξέλιξη τὰ ποιήματά σας τώρα τελευταία. Χρήστον Παρίτσην. Ἐγκρίνεται τὸ «Παληὸ παράθυρο» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του, ἂν καὶ φανερώνει κάποια ἐπίδραση ἀπὸ ποιήματα δημοσιευθέντα στὴν «Ἑβδομάδα» πρὸ καιροῦ. Μαρ. Τζερ. Βλασ. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας. Τὸ «Ὅταν νυχτώνῃ» ἄτεχνο καὶ τὸ «Ὄχι γιὰ σένα» πολὺ κοινό. Τοῦ ἄλλου φαίνεται δὲν ἦλθε ἀκόμα ἡ σειρά. Μὴ διάζεσθε. Ἐδελύναν Τσούρδου. Ἐγκρίνεται τὸ «Κρῖνο» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὸ «Κισμέτ» ἤθελε δούλεμα ἀκόμη. Δὲν γράφετε ἄσχημα. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. ΛΕΛΒΕΚ. Καλὸ σχετικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ πρὸς τὸ τέλος. Στὴ μέση τὰ χαλάει τὸ γράψιμο. Ἂν μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε ξαναστεῖλτε το ἂν καὶ θὰ προτιμούσαμε νὰ μᾶς στεῖλετε κάτι ἄλλο δικό σας. Πέλον Πετσιάτην. Γιὰ πρῶτο δὲν εἶναι ἄσχημο. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμα καὶ δημοσιεύσιμο. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ δουλεμένο, πιὸ προσεκτικὰ γραμμένο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀρραβῶνες

Ἡ δίς Λευκὴ Κων. Ρυσσιάνου καὶ ὁ κ. Μιχαὴλ Γεωργ. Σιάχος, ἔδωκαν ἀμοιβαῖαν ὁπόσχεσιν γάμου.

Ἡ «Ἑβδομάς» τοὺς εὔχεται συνόμως τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς εὐτυχίας των.

✠ ✠

Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ἡ Κα ΟΔΕΤΤΗ (Κορσέδες) Ἑρμοῦ 16 ἄνω πάτωμα.

✠ ✠

Ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους ἡ δίς Βασιλικὴ Μανωλέα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἐκθέσεως καὶ τῶν μεγ. κατασημάτων Μόδας, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κυδαθηναίων 11 ἀτελιέ της Γιν. φορεμάτων.

✠ ✠

Μεσ' στὴν ὁμίχλη

Τὰ ἐναπομείναντα λίγα ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων τῆς δος Μαρίας Φαλαγκᾶ, βρίσκονται στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Βασιλείου, Πυρσοῦ, καὶ Κολλάρου.

Κριτικὲς γιὰ τὸ ἔργο τῆς δος Φαλαγκᾶ ἔγραψαν, οἱ κ. κ. Κλ. Παράσχος, Τέλλος Ἄγρας, Μ. Χ. Ροδᾶς, Γ. Φτέρης, Σ. Σκίπης, Μ. Κανελλῆς, Φ. Γιοφύλλης, Ναζός, Γ. Ἄνινος, Χρ. Ἀγγελομάτης, καὶ ὅλος ἐν γένει ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς τύπος.

Ἐπίσης ἔλαβε γράμματα ἀπὸ τοὺς κ. κ. Κ. Παλαμᾶν, Γρ. Ξενόπουλον, Ἄλκην Θρῦλον, Στρ. Μυριβήλην, Ρ. Γκόλφην, Ἀρ. Καμπάνην κ. ἄ.

ΚΑΜΑΡΩΣΤΕ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΗΜΕΡΑ!

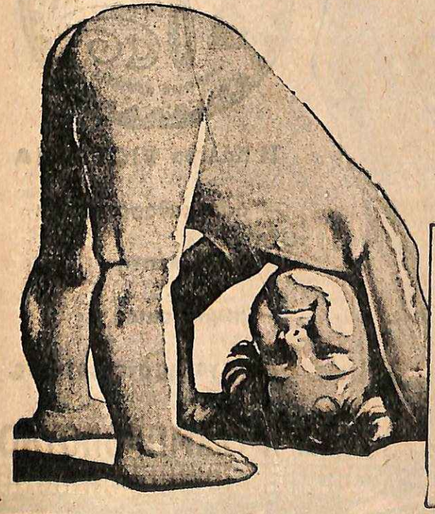

Ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ ΤΟΥ ΕΔΩΣΕ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙ!

Καὶ ὅμως... Λίγον καιρὸ πρίν, ὁ Γιαννάκης ἦταν ἕνα παιδὶ ἀσθενικό, ἀνόρεκτο, γκρινιάρικο. Οἱ γονεῖς του, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Ἰατροῦ, τοῦ ἔδωσαν ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ. Κυττάξτε τὸν σήμερα! Λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑγεία! Τρώγει μὲ ὄρεξη, παίζει μ' ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα καὶ κοιμᾶται θαυμάσια!

Ἡ ὑγεία τῶν παιδιῶν εἶναι ἡ εὐτυχία τῶν γονέων.

Ἡ «Ὀβομαλτίνη τονώνει τὸ νεῦρα, τὰ ὀστᾶ, τοὺς μῦς, τὴν εὐκιλοφορίαν.

Ἀνοίγει τὴν ὄρεξη, δίνει δύναμη καὶ ζωτικότητα, σέρει ἤσυχον φυσιολογικὸν ὕπνον καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ὁμαλὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν.

Ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ!

Ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἀρεστικὰ στοιχεῖα φυσικῶν τροφῶν. Φωσφόρο - σιδηρόχαλκο συστατικὸ στενῶς ἡνωμένα μετ' ἐκχυλίσματος βύνης, βιταμίνας ἀναλλοιώτους καὶ ἀνόργανα ἅλατα. Ἰδοὺ ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ΤΟΝΩΤΙΚΗΝ ΤΡΟΦΗΝ!

Τονώνει τὸ νευρικὸν σύστημα, τοὺς μῦς, τὰ ὀστᾶ, τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες ρόφημα διὰ παιδιά, ἐνήλικας, ἀναρρωνύοντας, ἐξηλαδεμένους.

OVOMALTINE
ΣΥΜΠΥΚΝΩΜΕΝΗ ΤΡΟΦΗ

Ἀναρρώστησε τώρα! Δοκίμασε! Μόνον ἡ Ὀβομαλτίνη εἶναι Ὀβομαλτίνη!

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ
Dr A. WANDER, S. A. BERNE (ΕΛΒΕΤΙΑ)
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 14, ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛΕΦ. 57.661

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἰατροῦ τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Λ. Κ. Ἐνταῦθα. Τὸ Στεαράτ Λακτεσάντ εἶναι εἰδικὴ καλλυντικὴ σκευασία τοῦ γαλλικοῦ οἴκου Γκατεφοσέ. Ἐδῶ τὴν χρησιμοποιοῦν μόνον τὰ ἐργαστήρια καλλυντικῶν. Ἡ Στεαρίνη ἀπέχει ἀπὸ αὐτὸ ὅσον ἡ νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα. Εἶναι πολὺ κακὴ γιὰ τὸ δέρμα ἰδιαιτέρως γιατὶ κλείνει τοὺς πόρους καὶ μαραζώνει τὸ δέρμα. Πάντως γιατὶ δὲν παίρνετε ἕτοιμα καλλυντικὰ γάλακτα ἀφοῦ εἰσθε ἐδῶ ποὺ εἶναι ἡ βάσις των καὶ θὰ σᾶς στοιχίσουν καὶ φθηνότερα; Ἡ συνταγὴ ποὺ μοῦ γράφετε γιὰ τὶς λευκὲς τρίχες βεβαίως θάναι ἀποτελεσματικὴ καὶ γιὰ σᾶς. Σιγὰ-σιγὰ μουνταίνουν οἱ τρίχες καὶ παίρνουν τὸ φυσιολογικό τους χρῶμα μαῦρες ἢ ξανθές. Δὲν εἶναι βαφὴ καὶ συνεπῶς κάνει γιὰ ὅλα τὰ χρώματα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας καὶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἂν θέλετε περισσότερες λεπτομέρειες περάστε ἀπὸ τὸν κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) καὶ θὰ σᾶς διευκολύνει χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσή σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 μ.μ.

Γεωργ. Κουρ. Αἴγιον. Δυστυχῶς ἰδιαιτέρως δὲν ἀπαντᾶ ὁ κ. Λαδᾶς χωρὶς τὴν ὡρισμένη γιὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ 50)χμο ἀμοιβή. Σᾶς γράφω λοιπὸν ἐδῶ τὴν συνταγὴν ποὺ ζητᾶτε:

Chlorure d' ammonium	1,50	gr.
Acetate de plomb	1,30	»
Fleurs de soufre	1,80	»
Alcool pur	20	»
Glycerine	40	»
Eau de roses	100	»

Ν' ἀνατα ρράσετε πολὺ καλὰ τὴν φιάλη πρὸ τῆς χρήσεως. Κατόπιν χύνετε λίγο φάρμακο μέσα σ' ἕνα πιατάκι τοῦ καφὲ καὶ βουτώντας μέσα μιὰ βούρτσα τῶν δοντιῶν περνᾶτε πρωὶ καὶ βράδυ τὶς ἄσπρες τρίχες.

Φλέρντ' ἀμούρ. Τὴν πομάδα Ἀντιπυοζέν θὰ τὴν βάζετε στὰ σπυριὰ καὶ στὰ μπιμπίκια. Στὰ πρῶτα ἐπενεργεῖ καταστρέφουσα τὸν σταφυλόκοκκο στὸν ὁποῖον ὀφείλονται, τὰ μπιμπίκια δὲ τὰ μαραίνει ἢ τὰ ἀνοίγει αὐτομάτως μόνα των. Ποτὲ ὅμως νὰ μὴ τὰ σπάζετε μὲ τὰ νύχια σας διότι πλυδαίνουν καταπληκτικὰ καὶ ὑπάρχει καὶ φόβος μολύνσεως. Νὰ καὶ μιὰ λοσιὸν ποὺ ζητᾶτε δροσιστικὴ τοῦ προσώπου.

Lait d' amandes	30	gr.
Glycerine	5	»
Eau de roses	190	»

Ἐσωτερικῶς πολὺ ἀποτελεσματικὸ εἶναι νὰ παίρνετε κάθε πρωὶ νηστικάτα ἀπὸ ἕνα κύπελλο τσαϊοῦ καρυδόζουμο. Δηλ. θὰ βράζετε λίγα καρυδόφυλλα θὰ τὰ σουρώνετε καὶ βάζοντας λίγη ζάχαρη θὰ τὰ πίνετε. Βεβαίως ἂν παραμεληθοῦν τὰ μπιμπίκια καὶ τὰ σπυριὰ καὶ σημάδια θὰ μείνουν κι' ἐνεσοθεραπεία θὰ χρειασθῇ.

Κάποιαν, Θεσ)νίκην. Μὴν ἀπελπίζεσθε φιλτάτη μου ὑπάρχει ἀσφαλὴς κι' εὔκολος τρόπος γιὰ τὴν θεραπείαν τοῦ τόσον ἐνταιαισθητικοῦ ἐλαττώματός σας. Γράψτε ἀπ' εὐθείας στὸν γιατρό μας κ. Γ. Λαδᾶν (Σόλων. 40) τὴν πραγματικὴ διεύθυνσίν σας ἰσωκλείοντας καὶ τὸ σχετικὸ γραμματόσημο γιὰ τὴν δωρεὰν ἰδιαιτέρα ἀπάντησή σας. Κρατεῖ τὸ γράμμα σας ὥστε ἐκτὸς τοῦ πραγματικοῦ σας ὀνόματος νὰ γράψετε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σας. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ Τοποθαξὲν Ὀφθαλμὶκ δυστυχῶς ἡμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς τὸ στείλωμε. Γράψτε ἐν τούτοις στὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπο τοῦ κ. Θ. Μανδάλακα. Εὐριπίδου 296 γιὰ νὰ σᾶς τὸ στείλῃ.

Γ. Σ. Ἐνταῦθα. Ἐν πρώτοις δὲν μοῦ γράφετε ἂν εἶσθε ἄνδρας ἢ γυναῖκα καὶ τὸ σπουδαιότερο ἂν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας εἶναι πολὺ λιπαρὸ ἢ ξηρὸ γιὰ νὰ σᾶς βώσω τὴν κατάλληλη συμβουλή. Ἐπίσης σὲ ποιὸ μέρος τοῦ σώματος βγαίνουν τὰ μπιμπίκια μαζεμένα ἢ σποραδικά; Ἂν εἶναι κόκκινα σπυριὰ μὲ κεφάλι πύου ἢ ἁπλῶς γεμισμένοι πόροι μὲ κεφαλὴ πύου; Ξαναγράψτε μου αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως.

ΛΟΡΑ

NEON!
4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ
-Ἀδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ ὑπαιθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Η καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπίτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀναμεμιγμένη μὲ «Μοὺς ντὲ κρὲμ»
4. Ἡ πούδρα ποὺ σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιὰ καὶ νεότητα. χάρις στὴν «Μούς ντὲ κρὲμ» ὅπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐτὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθίσατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το.... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνό. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορόν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίθια, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ ὅλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὡραῖες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμεμιγμένην μὲ «Μούς ντὲ κρὲμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρασκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφοροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ παθολόγος ἰατρὸς τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Λ. Δημητριάδης, μετέφερε τὸ ἰατρεῖο του, Μιλτιάδου 11 (Πάροδος Ἁγίου Μάρκου) ὅπου καὶ δέχεται ἀπὸ τὰς 5—7 καθημερινῶς.

Ἐπίσης τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι ἰδιαίτεραι ἀπαντήσεις δι' ἐπιστολῆς στέλλονται ἀπὸ τὸν ἰατρόν μας κατόπιν καταβολῆς 50δράχμου δικαιώματος εἰς τὸν ἰατρόν, ἀπ' εὐθείας.

Ἀπελπισμένην Α. Ζητῶ συγγνώμη γιατὶ γιὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς μου δὲν κοτόρθωσα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγκαίρως στὸ γράμμα σας. Πάντως μὴ φαντασθῆτε ὅτι ξέχασα νὰ δώσω στὸν μικροβιολόγο τὸ ἔκκριμα γιὰ τὴν ἐξέταση. Αὐτὸ ἔγινε εὐθὺς ἀμέσως καὶ ἡ ἀπάντησις ἦτο τελείως ἀρνητική. Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε ποὺ νὰ σᾶς κάμνῃ νὰ φοβῆσθε. Ἡ κατάστασίς σας εἶναι φυσιολογική, οἱ δὲ πόνοι νὰ ἀποδοθοῦν σὲ ἄλλη αἰτία. Ἴσως ἀπὸ κανένα φαγητὸ ἢ φρούτο καὶ σὲ ὁτιδήποτε τέλος πάντων ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦσε ὡς τὰ τώρα. Ἀφῆστε λοιπὸν κατὰ μέρος κάθε σκέψη γιὰ τὸ προηγούμενο ζήτημα καὶ στρέψετε τὸ νοῦ σας σὲ ἄλλες σκέψεις καὶ στὸ τί θὰ κάμετε γιὰ τὸ μέλλον σας. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη καὶ ἡ τελευταία μου συμβουλή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ παρακολουθήσετε καὶ νὰ ἐκτελέσετε κατὰ γράμμα. Ὁποτεδήποτε δὲ μὲ θελήσετε εἶμαι στὴ διάθεσή σας ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐπισκέπτεσθε στὸ γραφεῖο μου τὶς ὧρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ (Μιλτιάδου 11, 5—7 μ. μ.).

Φ. Ε. Α. Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται γι' αὐτὸ τὸ καλλίτερο πῶχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ καταφύγετε σ' ἕναν γιατρὸ γιὰ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ καὶ νὰ σᾶς δώσῃ τὴν κατάλληλον θεραπεία. Ἂν εἴσθε στὰς Ἀθήνας, γιατὶ ἀπὸ τὸ γράμμα σας αὐτὸ δὲν φαίνεται, τότε μπορεῖτε νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ γραφεῖο μου (Μιλτιάδου 11 πάροδος Ἁγίου Μάρκου) ζητοῦντας τὸν γιατρὸ τῆς «Ἑβδομάδος» καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξετάσω χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τίποτα. Θὰ μὲ βρῆτε 4—7 μ. μ.

Π. Π. Π. Π. Ἡ τακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖτε εἶναι καλὴ μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ χόρτα ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ Σ, δὲν πρέπει νὰ τὰ τρῶτε, ποῦ καὶ κάπου δὲ νὰ βράζετε ἀγριάδα καὶ νὰ τὴν παίρνετε ἐναλλάξ μὲ Οὐροτροπίνην Σίριγγη. Ὅσο γιὰ τὸ νερὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ὠφελοῦσε θ' ἦταν τὸ νερὸ Πλατυστόμου. Θὰ παίρνετε δυὸ μπουκάλια τὴν ἑβδομάδα, ἕνα θερμῆς πηγῆς καὶ ἕνα ψυχρᾶς, αὐτὸ δὲ ἑβδομάδα παρὰ ἑβδομάδα βηλαδὴ μιὰ ἑβδομάδα ἀγριάδα μιὰ νερὸ Πλατυστόμου μιὰ Οὐροτροπίνη καὶ μιὰ πάλι νερὸ Πλατυστόμου. Αὐτὴ εἶναι ἡ τακτικὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθῆτε. Μπορεῖτε βέβαια ἂν θέλετε νὰ πᾶτε στὸ Πλατύστομο, νὰ κάνετε τὴν θεραπεία σας ἐπὶ τόπου.

Γ. Χ. Τ. Η. Ρ. Ἀτυχῶς συχνὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπιμένει, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι φταίει ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς κάμνει τὴν θεραπείαν. Κάθε ἄλλο ἐφ' ὅσον ὁ γιατρὸς σᾶς ἐσυμφώνησε μ' ἕνα Α. ποσὸν νὰ σᾶς ἀ-

Ξηρά καί δκληρά χέρια.

Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει τίποτε καλλίτερον ἀπὸ τὴν NIVEA. Δοκιμάσατε τὸ βράδυ νὰ κάμετε μόνον μίαν φορὰν καλὴν ἐντριβὴν μὲ NIVEA καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε ἀληθινὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν βλέποντάς τὰ χέρια σας πόσον λεῖα καὶ μαλακὰ εἶναι. Τοιουτοτρόπως δὲν θὰ φαίνεται ἀπὸ τὰ χέρια σας ὅτι ἀσχολεῖσθε εἰς τὰ οἰκιακὰ σεῖς ἡ ἰδία. Ἀπ' ἐναντίας τὸ δέρμα σας θὰ φαίνεται πάντοτε λευκὸ καὶ περιποιημένον, ἐὰν χρησιμοποιῆτε τακτικὰ NIVEA.

Ἡ NIVEA εἶναι ἡ μόνη κρέμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἡ ὁποία περιέχει τὴν συγγενῆ πρὸς τὸ δέρμα EUCERIT, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγκειται ἡ θαυμασία ἐνέργειά της.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ μυροπωλεῖα. Τὸ μικρὸν κυτίον δρχ. 8,50, τὸ μεσαῖον δρχ. 15, τὸ μεγάλο δρχ. 30.

NIVEA CREME

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

καλλάξη, εἶχε κάθε λόγον νὰ τελειώσῃ συντομώτερα· βλέπετε λοιπὸν καὶ μόνος σας ὅτι δὲν φταίει ὁ γιατρὸς ἀλλὰ ἡ ἀρρώστεια ποὺ ἐπιμένει. Ζητᾶτε τώρα ἀπὸ μένα μιὰ συμβουλὴ σωτηρία, ὅπως μοῦ γράφετε ἀκοῦτε την: νὰ παρουσιασθῆτε στὸ στρατὸ χωρὶς νὰ ζητήσετε ἀναβολὴ ποὺ δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ καὶ ἁπλούστατα νὰ κάμετε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέει ὁ θεράπων σας. Ὅταν δὲ ἔλθετε στὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ παρουσιασθῆτε περνᾶτε καὶ μὲ βλέπετε καὶ σᾶς λέω σχετικῶς. (Μιλτιάδου 11, 4—7 μ.μ.).

Κριστίν. Δὲν μπόρεσα νὰ καθορίσω καλὰ ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ ψευδώνυμό σας, πάντως τὸ γράμμα εἶναι ἀπὸ τὸ Λουτράκι ὥστε ἂς τὸ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν της ἡ ἀναγνώστρια γιὰ νὰ δῇ τὴν ἀπάντησιν. Ἐνέσεις τέτοιες δὲν ξέρω νὰ ὑπάρχουν ἂν εἶναι καμμιὰ νέα ἐφεύρεσις δὲν γνωρίζω. Ἐφ' ὅσον ἀποκλείεται τὸ ἄλλο μέσον μπορεῖ ὁ ἰατρός σας νὰ σᾶς δώσῃ κάτι ἄλλα ποὺ ὑπάρχουν, ἐφ' ὅσον βέβαια ὄντως συντρέχουν λόγοι ὑγείας. Ἂν καὶ δὲν νομίζω ὅτι αὐτὸ ποὺ κάματε ἦταν καλλίτερο παρὰ ἂν ἀφήνατε νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι αὐτὲς οἱ δουλειὲς ἔχουν χειρότερα ἀποτελέσματα. Δὲν νομίζω ὅτι μιὰ ἀδενῖτις δικαιολογεῖ μιὰ τέτοιαν ἀποχὴ ἀπὸ τοκετό. Ἀφοῦ μάλιστα βλέπει κανεὶς πολλὲς φορὲς καὶ γυναῖκες μὲ φυματίωση νὰ γεννοῦν χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐπιδεινώνετε διόλου ἡ κατάστασίς των.

Ν. Κ. Α. Ἀντὶ νὰ διερωτᾶσθε ἂν πρέπει νὰ τερματίσετε τὴ ζωή σας ἢ ὄχι ἔπρεπε νομίζω νὰ σκεφθῆτε ὅ,τι πρέπει ἀντὶ πάσης νομίζω νὰ σκεφθῆτε ὅτι πρέπει ἀντὶ πάσης σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία ποὺ πρέπει νὰ σκεφθῆτε τί πρέπει νὰ κάμετε γιὰ νὰ δημιουργήσετε ἕνα μέλλον καλλίτερον, σκέπτεσθε νὰ τερματίσετε τὴ ζωή σας, πρᾶγμα ποὺ δὲν σκέπτονται οὔτε οἱ πλέον ἀπηλπισμένοι οὔτε οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν περάσει τὴ ζωή των καὶ ἡ ἡλικία των εἶναι τέτοια ὥστε ὁ βίος νὰ τοὺς εἶναι μαρτύριο. Τώρα μὲ ρωτᾶτε ἂν ὑπάρχῃ, πράγματι, ριζικὴ θεραπεία. Γιατί ὄχι; Ἀρκεῖ πρῶτα-πρῶτα νὰ ἀποφασίσετε νὰ θεραπευθῆτε καὶ νὰ πιστέψετε ὅτι ὄντως θὰ γίνετε καλά. Μόνον τότε θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλετε. Καὶ δεύτερον, νἄχετε ἐμπιστοσύνη στὸ γιατρὸ ποὺ θὰ διαλέξετε γιὰ τὴν θεραπείαν σας.

Ἐγὼ πάντως ἐφ' ὅσον νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ κάμω ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε τὶς ὧρες ποὺ βρίσκομαι στὸ γραφεῖο μου Μιλτιάδου 11, πάροδος Ἁγίου Μάρκου 5—7 μ.μ. Θὰ ἐπιτήσετε τὸν ἰατρὸ τῆς «Ἑβδομάδος».

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ἰατρός

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
(ΥΓΡΑ ΚΡΕΜΑ)
ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ἐξαλείφει τελείως τὰς μπ ιμπίκια, τὶς πανάδες κ. λ. π. κ.λ.π. Ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχεν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Παντοῦ, εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας, τὸ ΚΕΝΙΚ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ὡς τὸ μοναδικὸν μέσον διὰ τὴν διατήρη σιν τῆς ἀνθηρότητος τοῦ προσώπου. Εἰς τὸ ΚΕΝΙΚ ὀφείλουν ὅλαι αἱ πρωταγωνίστριαι τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου των. Τὸ ΚΕΝΙΚ ΣΑΣ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΝΕΟΤΗΤΑ. Δοκιμάσατέ το διὰ νὰ πεισθῆτε. Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ φαρμακεῖα καὶ καταστήματα, εἰς φιαλίδια.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Βαλκάνια:

ΚΑΠΑΡΗΣ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44 — Τηλέφ. 31—515

Β. ΜΕΣΟΛΑΚΟΣ καὶ Σία Ἀντιπροσωπεία Πειραιῶς, Κολοκοτρώνη 65. Τηλέφ. 41—575.

ΔΡΧ. 66

Μεταξωτὲς κάλτσες γυναικεῖες ἠγγυημένης ἀντοχῆς τῶν 135 δραχμῶν, καὶ ἀραχνοῦφαντες τουαλέττες τῶν 160 δραχμῶν, διὰ δρ. 88. Κιλότες μεταξωτὲς δρχ. 72. Σερβίτσια φαγητοῦ δρχ. 280 ἡμίλινα 570. Ὁλόλινα 980.

Γραφεῖα ἀντιπροσωπειῶν Βουλῆς 5. Ἀον πάτωμα. (Σύνταγμα).

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων ΡΟΝΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

ΜΠΡΕΝΤ
ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ--ΜΟΔΑΣ

Ὑπευθύνως δηλοῦμεν ὅτι αἱ καταρτιζόμεναι εἰς τὴν Νέαν Γεωμετρικὴν Κοπτικήν, τοῦ προνομιούχου συστήματος ΜΠΡΕΝΤ, μανθάνουν πραγματικῶς καὶ κατὰ βάθος τὴν τέχνην, σύμφωνα μὲ τὰ προγράμματα τῶν ἐπισήμων Σχολῶν Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ δικαιοῦνται τοῦ Διπλώματος τῆς Grande Ecole Proff. de France.

Ἐντὸς μηνὸς τελειοποιοῦμεν τὰς πρακτικὰς μοδίστρας καὶ ἐντὸς 3—4 τὰς ἐντελῶς ἀρχαρίους, εἰς τὰ Φλοῦ, Ζαπωνέ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ, Παλτά, Κάπ, Παιδικά, Πυτζάμες, Ἀσπρόρρουχα κτλ.

Εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας μας, φωδιασμένας μὲ ὅλα τὰ νεώτερα μέσα τῆς Κοπτικῆς, Πίνακας, Σχέδια κτλ. ἐξασκοῦνται αἱ μαθήτριαι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικοῦ προσωπικοῦ διδακτικοῦ. Εἰς τὰς μαθητρίας μας δίδομεν δωρεὰν τὸ βιβλίον μας Κοπτικῆς καὶ τὸ CERTIFICAT.

Ζητήσατε Ὁδηγὸν - Κανονισμόν, δωρεάν, μετὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος διδακτέας ὕλης καὶ τῶν βεβαιώσεων ἐκμαθήσεως πλέον τῶν 800 ἀποφοίτων μαθητριῶν μας.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

ὁδὸς Πετράκη 3 (Γωνία ὁδ. Ἑρμοῦ-Βουλῆς) Τηλεφ. 32.700 Γυναικεῖα φορέματα ἕτοιμα καὶ παραγγελίας. Δεκτὰ ὑφάσματα πρὸς ραφήν. Ἁπλᾶ φορέματα δρ. 250. Τουαλέττας ἀπὸ δρ. 350. Ταγιὲρ δρ. 500. Παλτὰ δρ. 400.

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ
ἐντὸς πολυτελεστάτου Μεγάρου
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28
Γ' ΣΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΝΙΑΝΟΣ ΤΗΛ' 81-724
ΤΡΟΦΗ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ, ΦΩΤΙΣΜΟΣ, ΛΟΥΤΡΟΝ ΠΛΥΣΤΙΚΑ.
ΤΙΜΗ: 1.600, 1.800 καὶ 2.000 Δρχ.
ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΩΝ ΔΩΜΑΤΙΩΝ
ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ, ΓΑΛΛΙΚΩΝ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ
ΑΝΤΙ 130 Δρχ. ΜΗΝΙΑΙΩΣ
Πληροφορίαι καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Οἰκοτροφείου
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

ΔΗΛΩΣΙΣ

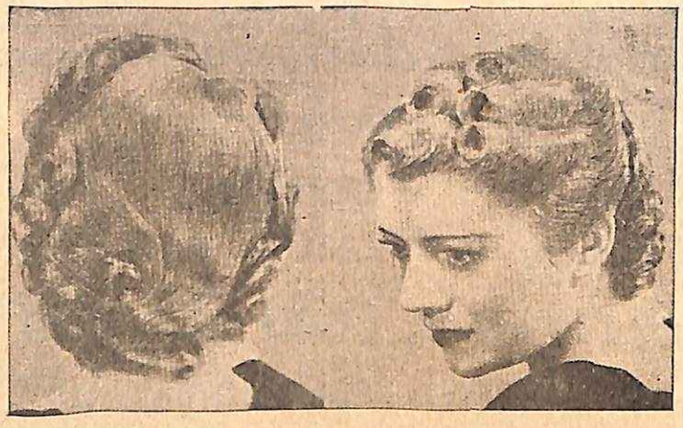

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΑΘΙΣΤΩΜΕΝ γνωστόν εἰς τὴν πολιπληθῆ πελατείαν μας ὅτι ἔπαυσε λειτουργοῦν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη 20 Κατάστημά μας καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ δεχόμεθα μόνον εἰς τὸ νέον μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΔΩΡΟΥ 14 Κομμωτήριον καθ' ὅλα ἐφάμιλλον τῶν Παρισινῶν Ἰνστιτούτων Κομμώσεων καὶ μὲ τὰς ἰδίας ὡς καὶ πρότερον προσιτὰς δι' ὅλας τιμάς.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο Κομμωτὴς ποὺ μεταβάλει τὰ γυναικεῖα κεφαλάκια σὲ κουκλίστικα μὲ τὶς σπεσιαλιτέ του εἰς τὰς Κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

Προσέξατε τὴν νέαν μου Διεύθυνσιν: Δώρου 14

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τὸ ἰδιαίτερον Τμῆμα διὰ βαφὰς μαλλιῶν ἀνέλαβε ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της Δὶς ΑΓΛΑΪΑ

Τηλ. 54.287